CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR
articole semnate de colaboratori din România:

Dan BITU	pagina 2
Roland Cătălin PENA	pagina 3
Ovidiu BANCHEŞ	pagina 3
Andrei BĂDIN	pagina 4
Roxana IORDACHE	pagina 4
Viorel PALTIN	pagina 5
Mihai CREANGĂ	pagina 6
Prof. Valeriu ARBORE	pagina 7
Andrei Iustin HOSSU	pagina 7
Prof. Banu SERDARU	pagina 8
Dan Emilian ROŞCA	pagina 8
Prof. T.B. ŞUŢEANU	pagina 8
Prof. Gh. BUZATU	pagina 14
Dan COSMULESCU	pagina 15
Prof. Mihai S. DERDENA	pagina17

LA 81 DE ANI DELA UNIREA TRANSILVANIEI

1 DECEMBRIE

Ion BUTURUGĂ

În ziua de 1 Decembrie se împlinesc optzeci şi unu de ani dela Marea Adunare Naţională dela Alba Iulia, la care poporul român din Ardeal, Banat, Crişana şi Maramureş a proclamt unirea cu Regatul României. Venind după hotărîrea din 27 Martie 1918 a Sfatului Ţării din Chişinău şi declaraţia de unire din 27 Noembrie 1918 a poporului român din Bucovina, actul istoric dela Alba Iulia înseamnă împlinirea visului de veacuri al neamului nostru: unirea Românilor într'o singură alcătuire de stat.

Actul dela Alba Iulia a fost culminarea unui proces istoric, în care generaţie după generaţie, Românii de pe amble versante ale Carpaţilor şi-au dat tributul de sânge, suferinţe şi sacrificii.

Printre aceşti Români se află marile figuri bisericeşti, culturale şi politice ale renaşterii româneşti din secolele optsprezece şi nouăsprezece, dela şcoala ardeleană până la făuritorii statului român modern, în frunte cu Domnitorul Alexandru Ioan Cuza şi Regele Carol I.

Regele Ferdinand, Regina Maria şi Ion I.C. Brătianu - iată trei nume care se cade a fi cinstite în această zi de aniversare. Asumând răspundera infinit de grea a intrării în Primul Război Mondial, - pentru noi, războiul întregirii neamului - ei nu s'au lăsat doboriţi de adversitate şi nici intimidaţi la conferinţa de pace, de către reprezentanţii marilor puteri.

Colaborarea dintre Ion I.C. Brătianu - Prim-ministru şi Iuliu Maniu - Preşedintele Consiliului Dirigent (autoritatea administrativă provizorie a Transilvaniei) ne-a dat, în 1919, una din paginile cele mai luminoase din istoria noastră. Colaborarea a culminat în răsturnarea regimului bolşevic instalat în Ungaria şi ocuparea Budapestei de către oştirile române.

Dar până la Budapesta, România a trebuit să treacă prin urgia care s'a abătut asupra ei, în Decembrie 1917, cu lovitura de stat a lui Lenin şi armistiţiul ruso-german. Aceste evenimente ne-au lăsat să înfruntăm singuri forţa uriaşă a Puterilor Centrale.

Ardelenii n'au fost nici ei mai prejos în crearea de fapte împlinite. Atât deslipirea de monarhia bicefală, cât şi alipirea la Regatul României au precedat cu aproape doi ani Tratatul dela Trianon.

Acesta n'a făcut decât să confirme o stare de fapt. Rol de frunte la desăvârşirea unirii au jucat prea mulţi ca să-i putem numi pe toţi. Vom pomeni doar pe acei care au împlinit acte de mare însemnătate istorică.

Continuare în pagina 5

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual 35 $ / 55 DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 25 NR.276 - DECEMBRIE 1999 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULAŢIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANŢA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

LA ZECE ANI

Eugen BÂRSAN

Deşi se împlinesc zece ani dela prăbuşirea fostului regim comunist, viaţa politică din România n'a depăşit în chip substanţial condiţia începutului. Politica continuă a bate pasul pe loc în confruntarea dintre grupul partidelor de sorginte comunistă şi cel al partidelor ce-ar reprezenta forţele democratice formate la bază din fostele partide istorice PNŢCD şi PNL, componente ale Convenţiei Democrate.

Nedepăşirea este legată de multe negativisme obstrucţioniste. Între acestea am văzut cum Iliescu a dat drumul foştilor mari adulatori şi slujitori ai cuplului dictatorial, pentru ca ei să continue să otrăvească şi pe mai departe sufletul poporului şi să-i perturbe în chip grav rosturile. Iar, din păcate, mai vedem şi ce se spune despre PNŢCD şi anume că el ar avea cei mai mulţi infiltraţi. Un lucru care în fapt se dovedeşte şi prin nejustificatele cedări în faţa PD şi prin nesusţinerea legii autentice a lui Ticu Dumitrescu. Dacă, datorită infiltrărilor, PNŢCD nu ar fi abandonat punctul opt al Proclamaţiei dela Timişoara şi dacă, în plus, nu şi-ar fi atârnat de picioare toate cedările făcute criptocomuniştilor, faţa României de azi ar fi alta.

Din nefericire, e vorba de o stare prielnică *"şobolanilor roşii"*, ca ei să reziste şi la zece ani după Revoluţie. Căci toată viaţa politică şi militară încă e plină de foşti politruci de-ai lui Ceauşescu, activişti PCR şi UTC care, cu o impetuozitate provocatoare mai sunt încă şi astăzi în funcţii de conducere şi poziţii de exclusive privilegii. Iată deci, de ce imaginea ţării pe care Românii şi-au dorit-o e într'o contrapunere străină dorinţei lor. În primul rând, serviciile secrete ale *"şobolanilor roşii"* nu fac altceva decât să dezinformeze, să manipuleze prin implicare politică mascată şi să reducă la tăcere gravele afaceri oneroase cu adânci filiere în cadrele politice şi militare. Radiografia marilor afaceri scoate la suprafaţă abuzul în funcţii, incompetenţa şi favoritismul.

Ţara având încă tinicheaua bolşevică de coadă, Românii au devenit pesimişti şi tăcuţi. Încrederea între oameni şi instituţii atinge nivelul cel mai de jos. Pentrucă viaţa politică este incompatibilă cu aşteptările electoratului. Totul trebue jucat potrivit regulilor derivate din configuraţia politică a acestor ani plini de un obscurantism care are parte de oameni politici făcuţi şi nu născuţi, care se simt cel mai bine

Continuare în pagina 3

Florile dalbe

Pr.Dr.Dumitru ICHIM

Îmi amintesc cum în Ţara-Florilor-Dalbe oamenii se pregăteau de Crăciun după lecţia fulgilor de nea. Înainte de începerea postului, întreaga familie, de lăsatul secului, se aduna în casa părinţilor sau a bunicilor la un fel de Cină de Taină. Ne ceream iertare unul altuia şi apoi începea Postul Crăciunului. Era perioada de pregătire sufletească a noastră, drumul Sfintei Fecioare care trecea prin livada inimii noastre din Nazaret spre Betleem.

•

Unul din cele mai îndrăgite refrenuri din colindele de Crăciun este: *"Flori dalbe, flori de măr..."* Oare e numai ceva sentimental, nostalgic, ceva care ne aduce aminte de vremea când eram copii şi umblam cu colindatul? Parţial, poate da.

Refrenul revine după versurile din colindele despre naşterea Domnului şi este un adevărat diamant cu străluciri poetice şi profetice.

Din punct de vedere poetic, fulgii sunt asemănaţi cu nişte *"flori dalbe"*, care ning dintr'un măr cosmic, în liniştea de prisacă a omului. Dar în acest refren este implicată, într'un mod deosebit de subtil, lecţia pe care ne-o dau fulgii. Ne-am obişnuit ca de Crăciun să ningă... crăciuneşte! E ceea ce Anglo-Saxonii spun prin colindul lor de Crăciun: *"I'm dreaming to a white Christmas"*. Toată lumea înconjurătoare este preschimbată prin albul iertării. Iertarea trebue învăţată dela fulgi. În fiinţa fulgului este lacrima omului, sunt lacrimile munţilor, poate şi lacrima lui Dumnezeu atunci când a semnat cu Noe legământul cu semnătura curcubeului, care este tatăl fulgului de zăpadă. Neaua ne cunoaşte mlaştina şi smârcurile. Schivnică s'a retras în ultimul nor al atmosferei unde şi-a încropit chilia lângă pragul lui Dumnezeu.

•

Dacă ne-am opri numai la aspectul poetic, refrenul ar fi prea sărac iar, în al doilea rând, analizat cu atenţie observăm o inconsistenţă metaforică. Fulgul de zăpadă e ceva delicat. Florile de măr sunt prea mari pentru ecuaţia fulgilor. Mai normal ar fi, pentru comparaţie, florile de vişin, de cireş sau, în cel mai fericit caz, florile de prun la care găsim rime mult mai reuşite care să se încadreze în ciclul Sărbătorilor. Nimeni nu ar fi şocat din punct de vedere poetic, şi subliniez poeticul, dacă ar auzi un colind începând cu: *"Azi e noaptea de Ajun / Florile dalbe, flori de prun... / Noaptea sfântului Crăciun / Florile dalbe, flori de prun..."* Atunci de ce ne şochează pe noi această propusă variantă? Înseamnă că e vorba de altceva, care depăşeşte poeticul, având alte valenţe ca justificare.

Din cartea Genezei aflăm istoria primilor oameni: Adam şi Eva. Pentru ei Dumnezeu a creat cea mai frumoasă planetă - Planeta Albastră - Pământul. Din colbul ei Dumnezeu, ca un olar, a făurit trupul lui Adam, care înseamnă pământ, iar din coasta *"adamului"* a creat pe Eva, care înseamnă *"viaţă"*.

Continuare în pag. 4

editorial

SONDAJELE POLITICE ROMÂNEŞTI

Dela început, putem spune că aceste sondaje sunt făcute rudimentar. Le lipsesc practica şi experienţa. Este şi explicabil acest lucru, ţinând cont de faptul că se întrebuinţează metode noi de investigare a opiniei publice pe nişte subiecţi nepregătiţi şi confuzi. În ţara românească, de-a lungul îndelungatei dictaturi comuniste, un astfel de sondaj nu s'a practicat, pentrucă el ar fi fost echivalent cu un act de profanare şi insultă a regimului totalitar, singurul care *"deţinea"* adevărul. Nu era permisă nici un fel de contrazicere a adevărurilor promulgate oficial.

Astfel, specialiştii români din domeniul sondajelor de opinie, se pare că au plecat la această treabă sensibilă şi încărcată de valenţe specifice, fără să calculeze dificultăţile, aproape de netrecut. Este vorba aici de o interferenţă a mai multor factori, care vin din câmpurile de activitate ale vieţii sociale. În structura vieţii sociale intră mai multe elemente constitutive, dela cele istorice, geografice, psihologice, tradiţionale, religioase, politice, economice şi până la viziunea colectivă a grupului social. Cel ce realizează sondajul de opinie este obligat să ţină seama de aceste realităţi în cadrul cărora lucrează, altfel munca lui va fi inutilă.

În astfel de sondaje se operează prin intermediul unor criterii care trebuesc potrivite la ceea ce oferă realitatea. Această realitate trebue privită în dimensiunea şi dinamica ei, pe planul devenirii istorice şi a unui ideal colectiv, care are un caracter naţional. În mod implicit vorbim, deci, şi de o conştiinţă şi o identitate naţională, pe care le găsim chiar în grupurile cele mai incipiente ale unei societăţi.

Numai atunci când se aplică nişte criterii care se potrivesc cu realităţile, despre care am vorbit mai sus, se poate porni serios la aplicarea unui sondaj pentru a afla tendinţele sau elementele constitutive ale unor opinii publice. Pentru realizarea unui sondaj corect este nevoie de un mănunchi de criterii, care să acumuleze un material specific intenţiei. Acesta este secretul unui bun şi acceptabil sondaj.

Un alt element specific sondajelor, pentru a asigura o valoare bine definită şi clară, îl constituie principiile etice, fără de care nu se poate alcătui un bun şi substanţial sondaj de opinie publică. Apoi, se cere o bună cunoaştere a subiectului.

Căci un sondaj de opinie nu este un simplu interviu găzetăresc, cu întrebări ocazionale, de moment.

Sondajele care se fac astăzi, trebuesc privite cu grijă şi suspiciune, căci vin după o epocă de prelungită iobăgie, ce a strivit şi alterat profund sufletul românesc şi a răvăşit conştiinţa naţională. Educaţia tineretului a fost deturnată dela idealurile specifice ale poporului român, lăsând un haos în structurile psihologice ale naţiunii. Desmăţul nomenclaturist a lăsat o moştenire dezastruoasă asupra poporului român.

În fosta societate comunistă s'a distrus magma psihologică a românităţii, căci s'a trăit după nişte calapoade străine de legile morale ale cugetului românesc. De aceea, la ora actuală sufletul românesc este de nerecunoscut, iar dela Românul căruia i se vor pune întrebări, în cadrul sondajelor de opinie, nu vom obţine un răspuns logic. Sunt atât de încurcate stările de lucruri şi mentalităţile de azi, încât nu se mai poate înţelege om cu om, iar ierarhia valorilor a căpătat alte conotaţii şi semnificaţii.

Poporul român, în cea mai mare parte, este dezorientat atât de tragediile pe care le-a trăit sub sclavia comunistă, cât şi de desfăşurarea evenimentelor de azi, căci încă din perioada ridicării naţionale din Decembrie 1989, a fost minţit şi îndreptat spre căi greşite. Nimeni nu i-a pregătit pe Români, tineri sau bătrâni, să iasă la lumină, prin înlăturarea rămăşiţelor marxiste. Nici un guvern nu a avut grijă să le arate oamenilor, problemele de bază ale ţării şi nici să restabilească istoria naţională în componenţele sale adevărate, care ar fi pus în valoare punctele de sprijin spiritual ale existenţei româneşti.

Astăzi, poporul nu este bine lămurit despre starea de lucruri din faza de tranziţie prin care trece ţara. Nu este vorba numai de situaţia economică, ci de o serie întreagă de probleme urgente şi fundamentale ale însăşi existenţei naţionale. Deci, cum să obţii dela el răspunsuri la întrebările care privesc starea de lucruri actuală şi de viitor, când el nu dispune de conceptele politice cu care se operează azi. În plus, o mare majoritate trăieşte încă cu nostalgia trecutului său blestemat.

Fără o pedagogie naţională şi politică, care să lămurească conceptele de suveranitate, de spiritualitate, de naţiune, de naţionalism şi de cultură românească, nu se va putea promova o democraţie în rândurile populaţiei ţării noastre.

De aceea, şansele de valabilitate ale sondajelor de opinie sunt minime. Ele arată doar o stare de confuzie şi nesiguranţă.

George BĂLAŞU

INTERNAŢIONALISM PRIN INTEGRAREA ORI DESFIINŢAREA STATELOR NAŢIONALE ?

Nicolae DIMA

Contradicţia dintre tendinţele internaţionaliste ale lumii contemporane pe de o parte, şi statul naţional pe de alta, este un subiect fierbinte şi la ordinea zilei, iar părerile specialiştilor sunt împărţite. Marile puteri şi corporaţiile multinaţionale scot în evidenţă virtuţile globalismului. Numeroşi specialişti şi marea majoritate a statelor naţionale subliniază însă că naţiunea, ca piatră de temelie a comunităţii internaţionale, nu poate fi înlocuită cu nimic, nici în prezent şi nici în viitorul previzibil. În acest sens, în ultima vreme, în presa americană au apărut nenumărate cărţi, recenzii, şi articole de presă.

Ziaristul Arnold Beichman dela *Washington Times*, de exemplu, relata cuvântarea rostită în Canada de Preşedintele Clinton. Acesta a împărţit în mod arbitrar ţările lumii, în ţări libere şi democratice, în care minorităţile etnice nu au motive să-şi ceară independenţa, şi ţări totalitare, în care lupta minorităţilor pentru drepturi trebue susţinută de comunitatea internaţională. În acest sens, preşedintele a oferit exemplul Timorului de Est şi al provinciei Kosovo. Ziaristul menţionat, plus şi alţi specialişti s'au întrebat însă: dacă tendinţa este să ajutăm grupurille etnice care nu se bucură de drepturi, de ce nu sprijinim lupta Cecenilor din Caucaz, ori independenţa Tibetului ?

Jacob Heilbrunn a publicat în ultima ediţie pe 1999 a revistei *National Interest* o recenzie amplă a unor cărţi pe tema *"Internaţionalism şi State Naţionale"*, cărţi care susţin puncte de vedere opuse. În prima carte, scriitorul Thomas Friedman aduce un elogiu excesiv globalismului, americanizării lumii, şi unificării Europei. El susţine că aceste tendinţe de minimalizare până la anihilare a statelor naţionale ar prezenta viitorul omenirii. Globalizarea, afirmă D-sa, va asigura poziţia dominantă a Americii şi în cursul secolului următor. În ajutorul tezei sale, autorul susţine cu cifre că firma *General Motors* are încasări anuale mai mari decât produsul anual brut al Norvegiei şi că uzinele *Ford* generează mai multe încasări decât Arabia Saudită. De aici, autorul ajunge la concluzia că statele naţionale îşi pierd importanţa în favoarea marilor corporaţii.

Autorul recenziilor menţionate, se întreabă însă: dacă statele-naţionale vor dispare, aşa cum susţine Dl. Friedman, cu ce vor fi înlocuite ele? Care va fi rolul şi natura viitoarelor state? Cine va mai garanta siguranţa şi bună-starea materială şi spirituală a naţiunilor? Ce se va întâmpla cu culturile naţionale? Şi tot D-sa precizează că în timp ce statul american pune un accent excesiv pe importanţa profiturilor corporaţiilor, statele europene pun accent pe bună-starea materială şi culturală a oamenilor. Cine va reconcilia deci aceste tendinţe contradictorii în viitor?

Într'adevăr, şi alţi autori subliniază că globalizarea duce la materialism excesiv, la pierderea valorilor tradiţionale şi la tocirea identităţii. Într'un anume fel, susţin ei, globalizarea devine un nou surogat deterministic al vechii ideologii marxiste. Analistul Samuel Huntington afirmă, de exemplu că, din punctul său de vedere, esenţa civilizaţiei occidentale nu ar trebui să fie globalizată, şi în întreaga lume ar trebui să fie răspândite principiile umaniste din *Magna Carta*. Alţi autori adaugă la aceste principii şi cele zece porunci biblice şi principiile creştine.

O a doua carte recenzată de revista *National Interest* aparţine autorului britanic John Gray, care afirmă că forma actuală de capitalism, şi mai ales cel de tip anglo-american, a scăpat complet de sub orice control. Opinia sa despre societatea modernă este sumbră. Corporaţiile se întrec între ele să reducă forţa de muncă, iar directorii lor îşi încezecsc veniturile în detrimentul clasei mijlocii şi cu preţul pauperizării a numeroşi oameni. Pentru John Gray, America nu reprezintă un exemplu de succes, ci mai de grabă unul de rapacitate. Dacă Statele Unite îşi vor menţine poziţia dominantă şi în secolul XXI, încheie el, acest lucru nu se va datora economiei, ci imensei ei puteri militare.

Recenzând cu atenţie cele două cărţi, Jacob Heilbrunn ajunge la o concluzie clară şi fără echivoc: deficienţele morale ale unei societăţi nu pot fi vindecate nici cu miliarde de dolari. Banii nu pot cumpăra nici echitate socială şi nici nu pot duce la organizarea unui parlament ideal al întregii omeniri. Succesele economice şi crizele financiare vin şi dispar, dar statele naţionale rămân. Statele naţionale vor continua să existe mult timp de acum înainte pentrucă ele reprezintă aspiraţiile fireşti şi legitime ale naţiunilor care le alcătuiesc. Este adevărat că odată consolidate, statele se pot extinde, federaliza, unifica, ori chiar contopi, dar mai întâi ele trebue să-şi asigure o identitate proprie. Cu alte cuvinte, înainte de a te îmbrăca într'un frac elegant şi pompos, ai nevoie să-ţi asiguri desuurile.

În Octombrie anul curent mă aflam în România când am luat cunoştinţă de conflictul manualelor alternative de istorie pentru clasa a 12-a liceală. La început disputa mi s'a părut irelevantă, dar când am văzut cum sunt tratate unele din marile noastre personalităţi istorice în comparaţie cu anumite persoane din ultima vreme, m'am simţit ofensat.

Ar trebui ca istoricii noştri să viziteze Statele Unite şi să vadă singuri cu câtă religiozitate îşi tratează Americanii istoria, cât de mult îi venerează ei pe părinţii întemeietori ai Americii, şi cât de pios îşi salută simbolurile naţionale. Istoricii români ar trebui să viziteze de asemenea ţările din jurul României şi să vadă cum îşi scriu aceştia istoria şi cu câtă perversitate îi tratează pe conaţionalii noştri români, care sunt supuşi asimilării forţate. Bagatelizarea istoriei noastre naţionale nu face altceva decât să ne transforme într'un popor de trei parale... cu istorici pe măsură.

TREI RELE

Dan BITU

La trei ani dela câştigarea alegerilor prezidenţiale, Domnul Emil Constantinescu s'a prezentat la Televiziunea Română, acordând un interviu la o oră de vârf. Comentând sondajele de opinie care îl prezintă într'o pierdere mare de viteză, preşedintele a spus că alegerile vor avea loc peste un an şi *"nu Duminica viitoare"*, cum se întreaba în sondajele amintite. Într'un cuvânt, preşedintele a încercat să-şi dea curaj singur, sugerând că în anul care mai este până la alegeri multe se pot întâmpla.

Nu ştim exact ceea ce gândeşte preşedintele, dar ni se pare un pic prematur, dacă nu chiar aventuros, a gândi că într'un an se pot întâmpla multe. În primul rând pentru ca Domnul Constantinescu să recâştige terenul pierdut trebue să existe fapte care să convingă populaţia că un al doilea mandat pentru Emil Constantinescu va însemna automat şi creşterea nivelului lor de trai. Românii nu au timp acum de analize politologice privind doctrinele şi nici de altceva. Într'o societate preocupată de traiul de zi cu zi, ceea ce contează este ceea ce pui pe masă. O gândire poate imatură, dar extrem de corectă în România de astăzi.

Iar explicaţia este găsită tot de actualul preşedinte, care spune că aşa i-a spus fostul lider al Solidarităţii şi Preşedinte al Poloniei, Lech Walesa, *"că anul trei este anul când se întâmplă revoltele, în urma reformei"*. Numai că România nu este Polonia, la noi, *"în anul trei"*, au loc revoltele deoarece nu s'a făcut reforma. Trei ani s'a bătut pasul pe loc, iar acum, în loc să se vadă primele rezultate pozitive, din contră, criza se agravează, iar situaţia pentru viitorul apropiat nu este prea roză.

Se spune, de altfel pe drept cuvânt, c'au avut loc reforme în anumite domenii. Dar nimic nu s'a schimbat esenţial în domeniul economic şi al proprietăţii cheia de altfel a creării unui nou sistem. Fără îndoială o mare vină, pentru situaţia României de astăzi, o are regimul Iliescu, care a lăsat o notă de plată îngrozitor de mare regimului Constantinescu.

În acelaşi timp trebue să recunoaştem că nu s'au luat măsurile necesare ca să îmbunătăţim *"greaua moştenire"*. Ne-am pierdut timpul în dezbateri inutile. E timpul să ne ştergem la ochi şi să pornim la drum. Aşa cum bine spune chiar preşedintele: *"neîncrederea în posibilităţile propriei ţări este o trasătură definitorie la Românі"*. Şi multă dreptate are Domnul preşedinte! Dar chiar dânsul este expresia acestei *"neîncrederi"*, căci nu are certitudinea că se pot mişca lucrurile în bine.

Preşedintele îşi reproşa în interviul amintit că nu a dialogat deloc cu oamenii în aceşti trei ani. O observaţie într'adevăr de bun simţ. În plus, Domnul preşedinte ar fi putut adăuga că oamenii care l-au susţinut fervent până în Noembrie 1996 şi chiar după aceea, mulţi dintre ei între cei 15.000 de specialişti, au fost îndepărtaţi de lângă el. Exemplele sunt multe, dar preşedintele a pierdut mult prin faptul că nu a contat pe aceşti oameni. Vina aparţine camarilei dela Cotroceni care a simţit pericolul prezenţei în fostul Palat Regal a oamenilor de bun simţ. Iar la acest lucru s'a oprit şi reforma morală, practic inexistentă, rămasă undeva între dosarele din anumite cabinete, supervizate tot de *"băieţii cu ochi albaştri"*.

Ca o concluzie trebue să spunem că lucrurile s'au mişcat doar puţin în bine după căderea regimului Iliescu. Mici reforme s'au făcut, dar nu esenţiale. Dacă nu îl vrem pe Constantinescu, ne alegem cu Iliescu sau Meleşcanu, două rele mari sub măşti diferite: un fost kaghebist şi un înalt ofiţer de Securitate. Trei rele de diferite mărimi. Cel mai mic este Constantinescu.

PREŢUL UNUI ABONAMENT ANUAL ESTE $ 35.00

CĂTRE CITITORI

Ţinem să facem cunoscut că redacţie nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere din articolele semnate.

CĂTRE CORESPONDENŢI

Rugăm pe corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 20 a lunii precedente editării ziarului.

ÎNTÂLNIREA DELA SEATTLE S'A TERMINAT ÎN COADĂ DE PEŞTE

Mihaela MOISIN

În primele zile ale lunii Decembrie curent, la Seattle (USA) a avut loc conferinţa WTO (World Trade Organization), sau în româneşte - Organizaţia Mondială de Comerţ, care a întrunit reprezentanţi din peste o sută de ţări. Tema acestei conferinţe - *"Millennium Round"* a creat discuţii depre liberalizarea comerţului. Sau a *"unui capitalism fără frontiere"*, cum este denumită această revoluţie industrială într'un articol al revistei *"Der Spiegel"*.

Încă înainte de a începe conferinţa, oraşul a fost împânzit de manifestanţi - în jur de cca.30-50.000 zilnic - care, în momentele de tensiune şi violenţă au fost împrăştiaţi de poliţia din Seattle, plus întăriturile venite tocmai dela Washington, cu pulverizatoare cu piper. Cu mare greutate Preşedintele Clinton a putut să pătrundă în clădirea conferinţei, iar unii delegaţi nici nu au putut intra.

Protestele au fost combinate, unii au venit din dragul de a protesta, alţii având probleme importante economice, ecologice, agriculturale, industriale etc.

Protestatarii au venit din toată lumea. Nu a lipsit nici Francezul José Bové, cunoscut ca implicat în diverse activităţi de stânga şi ecologiste. Bové, fondatorul mişcării *"Confederaţia Ţăranilor"*, sau a fermierilor, are ca scop păstrarea agriculturii tradiţionale franceze. (Scopul lui nu prea pare a fi de stângal) Spune Bové: *"Lupta noastră nu este împotriva Americii, ci împotriva globalizării necontrolate"*. Pentru el, simbolul producţiei alimentare industriale este McDonald. Indiferent dacă aceste produse (industriale) sunt americane sau franceze, efectul este acelaşi: distrugerea fermăritului tradiţional. Bové se teme că globalizarea, dominată de altfel de Americani, ameninţă identitatea naţională şi culturală.

Frica lui Bové este una generală. *"Câştigătorii globalizării* - arată James Goldsmith, miliardar şi deputat european din partea Marii Britanii - *vor fi aceia care vor putea folosi în avantajul lor oferta inepuizabilă de forţă ieftină de muncă"*.

Aşa se întâmplă că în America de Nord, în locurile turistice, chiar şi obiectele de artizanat cu specific american sau canadian sunt etichetate *"Made in China"* sau *"Made in Taiwan"*. Ne mai vorbind de produsele industriei uşoare - îmbrăcăminte, încălţăminte etc. care, cumpărate la un preţ de nimic dela producători, sunt apoi vândute la preţuri normale pe piaţa nord americană. În celălalt sens, globalizarea implică şi invadarea pieţelor cu produse avantajoase marilor concerne în diversele ţări din Europa sau altundeva. Astfel, magazinele sunt pline de pui americani, mălai Kukoricadara ungurese etc. Şi nu e de mirare că micul fermar (ţăran) român sau altceva nu-şi poate vinde produsele sale în magazine. Când Franţa, de exemplu a interzis importul de carne de vacă americană (crescută cu hormoni), Statele Unite au aplicat tarife de 100% brânzei Roquefort sau altor delicatese franţuzeşti; pentru aceleaşi motive, Germaniei i s'au aplicat aceleaşi tarife la dulceţuri şi gemuri. De aceea Bové îşi susţine ideea ca fiecare ţară să mănânce ceea ce vrea şi încearcă să lupte împotriva globalizării necontrolate.

Comerţul liber scapă din mâna Organizaţiei internaţionale pentrucă, pe de o parte ţările membre nu pot ajunge la un numitor comun, iar pe de altă parte, unele ţări trebue să accepte produsele marilor concerne, deşi le au pe ale lor, naţionale căci altfel nu se pot bucura de alte avantaje comerciale.

"Guvernele naţionale, care doresc bunăstarea ţărilor lor, stau neputincioase în faţa concernelor şi investitorilor, care de mult timp gândesc global." - notează acelaşi articol din *"Der Spiegel;"*.

Zilele trecute discutam cu un om de afaceri canadian care, încântat de relaţiile lui cu Românii, îmi explica cum construieşte el case de tip nord-american în România. Am întrebat care este preţul unor asemenea case. Cu nonşalanţă, mi-a răspuns că o astfel de casă se vinde cu 50.000 US$. La întrebarea următoare, cine poate să cumpere acest tip de case în România, cu aceeaşi nonşalanţă mi-a explicat că sunt mulţi Români care au bani. Am trecut în revistă toate cunoştinţele mele (nu rude sau prietenii) - profesori, medici, ingineri, ziarişti şi chiar cinstiţi lucrători din guvern, dar n'am găsit pe nimeni care să-şi poată plăti biletul de avion până în Canada, nici cum să gândească la cumpărarea unei maşini sau a unei case. Probabil că umilele mele cunoştinţe nu fac parte din clientela omului de afaceri în cauză. Şi totuşi, casele se vând.

Prăpastia dintre săraci şi bogaţi devine tot mai mare. Dar nu numai în România. ONU estima că un număr de 358 de miliardari din lume posedă averi mai mari decât câştigul unei jumătăţi din omenire. Prin adâncirea acestei prăpăstii, dispare clasa mijlocie şi apare o nouă clasă - *"Working poor"*, compusă din cei al căror câştig este ceva mai mare decât câştigul din ţările lumii a treia. Şi sunt fericiţi că nu fac parte dintre cei 30 de milioane de şomeri din ţările industrializate.

Globalizarea este o nouă ameninţare la adresa democraţiilor occidentale şi duce uşor-uşor la prăbuşirea acestora.

Întâlnirea dela Seattle s'a terminat în coadă de peşte, participanţii vorbind împreună şi înţelegându-se separat.

LUPA POLITICĂ

SCLIPIRI, ABURELI, PIERDERI

Roland Cătălin PENA

Aripa CFSN-Iliescu s'a grăbit să aniverseze zece ani dela evenimentele din Decembrie '89. Întrunirea s'a bucurat de prezenţa lui Bebe Ivanovici-Certificat, proaspăt trimis în judecată, ca să dea socoteală pentru inflaţia de *"revoluţionari"*, potrivit Parchetului, şi ca *"o nouă încercare de denigrare a revoluţiei"*, după Ion Iliescu.

Cazimir Ionescu s'a arătat nemulţumit de discuţii *("nu înţeleg tema reuniunii")*, iar Iliescu că unii folosesc termeni ca lovitură de stat, complot sau confiscare, fără a putea face dovada că există posesori de diplome de *"participant la lovitura de stat"*, *"complotist"* ori *"confiscator"*.

Scăparea lui Bebe de a nu inventa şi nişte *"teroriştii"* cu patalama i-a uşurat sarcina generalului Dan Voinea de a susţine în Senat că respectivii nu au existat, deşi o persoană importantă, pe care deja am amintit-o, îi vedea trăgând din toate poziţiile.

PDSR a renunţat, Vineri, la moţiunea de cenzură pe care Adrian Năstase o dădea, Luni, ca sigură. Acelaşi partid, în aceeaşi Vineri, îşi arăta, într'o Declaraţie prilejuită de Conferinţa Naţională a organizaţiei de tineret, disponibilitatea de a prelua guvernarea în orice moment. Concomitent, preşedintele PDSR declara, pentru un cotidian bucureştean: *"nu este interesul nostru ca să se schimbe Guvernul în perioada aceasta, să-şi ducă crucea până la capăt"*. Asta dă abureală.

Premierul Vasile a făcut un inventar al ultimului deceniu. Ce credeţi c'a descoperit? Că anul 1996 nu există din punct de vedere economic. Asta dă gaură neagră.

LUPTĂTORII DIN MUNŢI ÎŞI CER DREPTUL LA ISTORIE

Ovidiu BANCHEŞ

Foştii luptători din rezistenţa anticomunistă s'au reunit în Adunare Generală, la jumătatea lunii Noembrie - 1999, în sala de conferinţe a Muzeului Naţional de Istorie a României din Bucureşti. La emoţionanta întâlnire - a treia de acest fel după revoluţia din Decembrie 1989 - s'au strâns o mână de oameni cu feţele brăzdate de suferinţe şi ani; ultimii supravieţuitori din rândurile celor care s'au împotrivit cu arma în mână comunismului adus pe tancurile sovietice. După zece ani de democraţie foştii luptători din munţi se află, încă, într'un cvasi-anonimat. Istoricii îi pomenesc lapidar în scrierile lor, politicienii îi neglijează, iar societatea se pare că i-a uitat. Asociaţia foştilor deţinuţi politici şi cea a veteranilor de război nu îi recunosc ca membri. Legile existente nu le permit reabilitarea. Cu greu s'au grupat într'o fundaţie al cărei capital social nu depăşeşte suma înscrisă pe actul constitutiv - un milion de lei. Nu au bani nici măcar să ridice o simplă cruce de lemn pe mormântul camarazilor dispăruţi. Cu toate acestea, nu lipsurile materiale îi descurajează pe supravieţuitori, ci faptul că umbra uitării le ameninţă binemeritatul loc în Istorie.

Cine sunt aceşti oameni?

În limbajul comun erau cunoscuţi drept *"partizani"*. Securitatea îi numea *"teroriştii"*. Cu acest stigmat au rămas şi azi. În cazierul preşedintelui fundaţiei, Ion Gavrilă Ogoranu - de plidă - scrie *"organizator de bandă teroristă"*. Asta face ca, dela revoluţie încoace, foştii luptători anticomunişti să existe ca singurii teroriştii cu acte în regulă. În lipsa unei legislaţii ferme, nu poate fi vorba de reabilitarea lor. Ogoranu se teme că o eventuală cerere de examinare a dosarului său ar primi un răspuns negativ dela organele în drept, la fel ca şi în cazul fruntaşului liberal Vintilă Brătianu, a cărui reabilitare post-mortem a fost respinsă de Justiţie în vara anului 1999. *"Am fost acuzaţi că am folosit arme şi că ne-am împotrivit organelor statului. Da, aşa am făcut"*, spune Ion Ogoranu, arătând că judecata, în condiţiile vechilor norme, ar avea acelaşi rezultat nefavorabil.

Ce au făcut ei?

Legionari, ţărănişti, liberali, apolitici - nu are importanţă. Lupta în munţi împotriva *"ciumei roşii"* i-a contopit în crez şi acţiune. Au pus mâna pe armă de îndată ce au simţit pericolul comunismului, s'au retras în sălbăticia munţilor şi s'au împotrivit cu curaj trupelor de Securitate. Cale de întoarcere nu era. I-au aşteptat pe Americani, dar aceştia nu au venit niciodată. Începând cu 1944, de-a lungul a douăzeci de ani şi chiar mai mult, grupuri organizate de camarazi au luptat şi au căzut, copleşiti de forţele numeroase ale inamicului. Când nu au cedat prin luptă, i-a îngenuncheat trădarea. Nu se ştie cu exactitate câte grupuri au fost şi câţi au murit. Unii au numărat 20 de formaţiuni, alţii mai multe. Adevărata dimensiune a sacrificiului nu se va şti, probabil, niciodată. Cert este că, astăzi, mai sunt în viaţă numai vreo 30 de oameni care trag un semnal de alarmă spre aducere-aminte.

Ce vor?

Nu mai mult decât ceea ce li se cuvine. Recunoaşterea mişcării de rezistenţă ca luptă legală pentru apărarea identităţii naţionale şi reabilitare morală a celor condamnaţi.

Speranţele şi le pun în adoptarea unui proiect de Lege privind stabilirea statutului legal al rezistenţei armate anticomuniste. Actul normativ, depus sub semnătura a 17 parlamentari, a trecut de Camera Deputaţilor şi aşteaptă votul senatorilor. Reglementarea la care foştii luptători ţin cel mai mult se referă la accesul neîngrădit al membrilor fundaţiei la arhivele Securităţii. Doleanţa lor este normală. Pentru a cunoaşte dimensiunea unei rezistenţe trebue să ştii cine a acţionat împotriva ei. Poate că aşa vor descoperi unde sunt îngropaţi colegii de suferinţă şi cine sunt cei care le-au curmat zilele. În ce măsură va da curs Legislativul cererii foştilor luptători - vom vedea. Ne încearcă, totuşi, o reţinere când ne gândim ce soartă nefastă a avut Legea lui Ticu Dumitrescu privind accesul la dosarele Securităţii.

"Noi am avut o anumită filosofie a vieţii. Există în măsura în care te înalţi. Cred că există momente în viaţa unui popor când trebue să ştie să moară pentru idealurile sale", spune acelaşi Ion Gavrilă Ogoranu comprimând, în câteva cuvinte pline de sens, crezul unor Români adevăraţi. Ei aşteaptă acum reparaţia cuvenită. Să nu-i dăm uitării.

LA ZECE ANI

Urmare din pag.1

doar în zona smârcurilor putrede ale pezevenchiei. Un politician făcut şi nu născut tratează problemele dând din coate. Fiindcă el nu este capabil să subordoneze vanităţile personale interesului general şi să vadă mai departe de scaunul capitonat care este prima lui preocupare, într'o situaţie când s'a ajuns că nici de furat nu mai este mare lucru.

Nenorocirea este că în bezna minţilor politicienilor obscuri, prea ocupaţi de buzunarele proprii, de vile, de maşini de lux, de AGA şi CA, nu pot licări luminiţele reale ale schimbării. Şi cei care ţin România în obscurul unei atare letargii nu pot fi decât beneficiarii trecutului regim, care vor să fie şi azi, ca şi ieri, în fruntea bucatelor. Şi sunt. Căci doar ei sunt persoanele simandicoase din directoratele fabricilor, uzinelor şi regiilor de stat, cu salarii de zeci de milioane de lei lunar, chiar dacă ceea ce ei conduc este falimentar. În ciuda pauperizării maselor şi a şomajului, aceşti simandicoşi ţin ţara pe drumul pe care să le fie doar lor bine. Într'o atare situaţie, birocraţia provenită din comunism duce o politică de strivire a oricărei intenţii bune sau nobile.

Coaliţia CDR-PD dovedeşte că este incapabilă de o arhitectură legislativă coerentă, care să pună capăt fărădelegilor prin reparări. Dar cum să le repare când, privind la noua legislaţie a democraţiei în vigoare, ea excelează prin plinătate de giumbuşlucuri şi cacialmale. Totul se învârte încă în jurul fărădelegilor pentrucă în lumea politică legată de coaliţia guvernamentală dirijează diavolul cel din oameni. Un diavol turbat de mânie că se cere slobozirea lucrurilor din comunism. Un diavol care creează coşmaruri.

La zece ani dela Revoluţie, democraţia care are loc continuă a fi paradisul foştilor de ieri şi pe lângă ei a multor altor neaveniţi, şefi de diverse niveluri, care sunt nişte parveniţi pe criterii de rudenie ori de afiliere politică conjuncturală. Şi în chipul acesta conţinutul democraţiei, graţie a ceea ce se vede că are loc, nu poate să fie decât destul de putred. Iar de aici urmarea, care este nenorocirea că Românii nu mai trăiesc într'o ţară a principiilor, ci în una mafiotă. Şi, din păcate, ceea ce se întâmplă, tipic, va mai însoţi pe Români o vreme.

Vorbim de zece ani deprimanţi în care s'a amestecat tragicul cu comicul sau grotescul. Stăm şi meditâm asupra unui destin plin de paradoxuri. Între care şi superficialitatea cu care personajele publice îşi iau angajamente pe care le uită repede, ori pe de altă parte şi pofta nesăţioasă de parvenire cu orice preţ. Se comite răul cu indiferenţă sau chiar cu satisfacţie. Dela an la an priorităţile dispar în negura uitării. Ca să nu mergem mai departe, numai din 1997 încoace 351 de proiecte legislative - de importanţă majoră -, s'au pierdut între dealul Camerei şi valea Senatului. Aleşii au uitat pentru ce au fost... aleşi.

În camuflajul acestei aşa-zise Aniversări de Zece Ani a prăbuşirii comunismului stă faptul că în timp ce neocomuniştii nu vor să piardă nimic din trecut, ei vor să apuce cât mai mult şi din prezentul şi din viitorul ţării, într'o mafie care blochează totul. În faţa crudei realităţi din vorbă, marea întrebare este: cum va arăta România după alţi zece ani?

Eugen BÂRSAN

ZIARUL "CUVÂNTUL ROMÂNESC" UREAZĂ TUTUROR ROMÂNILOR

SĂRBĂTORI FERICITE !

ROMÂNIA ŞI JOCUL LA DOUĂ CAPETE: RUSIA ŞI NATO

Andrei BĂDIN

Premierul Radu Vasile a fost la Moscova pentru două zile într'o vizită de fapt inutilă. Atât premierul român cât şi omologul său rus au dat declaraţii binevoitoare după întâlnire dar în plan practic, nimic nu se va schimba din loc, decât poate, în sens negativ pentnoi.

Problema care este pusă de Kremlin de câţiva ani încoace prevede, dacă nu menţinerea României în sfera rusească de influenţă, cel puţin ţinerea cât mai departe a României de NATO. Se ştie că Kremlinul a cerut în mod repetat şi insistent părţii române menţionarea în Tratatul bilateral că nu va exista nici o măsură care va contraveni *"securităţii"* Rusiei. În fapt, această cerere are ca scop obţinerea din partea României a unei prevederi sau a unui act adiţional la Tratatul dintre cele două ţări în care să se precizeze cu claritate că România nu va intra în alte alianţe, cum ar fi de exemplu NATO.

Ambasadorul român la Paris, Dumitru Ceauşu, dezvăluia în vara acestui an, în cadrul unui simpozion organizat la München, că în cadrul negocierilor dinainte de 1996, Moscova a cerut introducerea în Tratatul bilateral a prevederii amintite, iar că fostul preşedinte Ion Iliescu a fost de acord, dar că realizarea Tratatului româno-rus în varianta Kremlinului adoptată de Iliescu nu a fost până la urmă posibilă, datorită faptului că în Ministerul român de Externe a existat o opoziţie mare faţă de o asemenea prevedere.

După Noembrie 1996, relaţia României cu Rusia a bătut pasul pe loc, în primul rând datorită cererii Rusiei privind includerea în tratatul bilateral a prevederii amintite, plus a uneia care pune definitiv cruce posibilităţii revendicării unor teritorii româneşti.

Fără îndoială, România are nevoie de o relaţie normală cu Rusia. Acest lucru este asumat de toţi liderii politici români. Problema o reprezintă modalitatea prin care această relaţie *"normală"* poate deveni efectivă. Concret, ce ar presupune din partea Rusiei dacă România ar putea îmbunătăţi relaţiile bilaterale? Va avea şi Rusia o poziţie normală faţă de România, în sensul că îşi va potoli setea de putere şi va înceta să mai spere că îi va vedea pe Români jucând cazaciocul rusesc?

Nu este clar deocamdată ceea ce a crezut Premierul Radu Vasile, când a spus după întâlnirea cu Vladimir Putin, că există *"posibilitatea dezvoltării unor proiecte de înzestrare militară"*. Continuând ideea, premierul român a spus, în altă ordine de idei, că Bucureştiul are *"interesul de a avea acces la resursele naturale ruse"*. Fără îndoială că România are dreptul de a spera la accesul la *"resursele naturale ruseşti"*, dar nu este deloc clar ce a avut în cap primul ministru când a spus că România speră într'un proiect prin care să fie *"înzestrată militar"* de Rusia. Acest fapt ar fi contrar Parteneriatului pentru Pace cu NATO, căci este greu de crezut că la sediul central al Alianţei Nord Atlantice dela Bruxelles va fi înghiţită uşor gălusca, că România vrea să se înzestreze militar dela Moscova. Acest lucru poate cădea foarte prost, mai ales acum, când România speră să fie nominalizată la *summit*-ul Uniunii Europene dela Helsinki şi când Bucureştiul speră că acest lucru îi va deschide şi porţile către NATO.

Multe semne de întrebare se pot pune şi despre alte declaraţii făcute la Moscova de Radu Vasile şi Vladimir Putin. Astfel, Premierul rus a spus că *"Rusia se va baza, în anul 2001 pe sprijinul României ca ţară care deţine preşedinţia la OSCE"*. În plus, Putin s'a pronunţat pentru o *"coordonare reciprocă a intereselor Moscovei şi Bucureştiului în cadrul organismelor internaţionale şi regionale"*. Ce înseamnă acest lucru? *"Coordonarea reciprocă"* a intereselor Moscovei şi Bucureştiului ar trebui să se facă în spiritul unei idei. Ori, până acum Moscova nu a dovedit în nici un fel că acţiunile sale în diferite organisme internaţionale au ca scop altceva decât menţinerea influenţei Rusiei în diferite zone ale lumii şi acoperirea unor acţiuni militare, ca, de exemplu, în prezent în Cecenia. Deci, ce ar putea să facă România, în această colaborare visată de Vladimir Putin? Singurul lucru pe care l-ar putea face este să se subordoneze fără comentarii politicii Kremlinului.

Credem că dela Bucureşti trebue să se spună clar Moscovei că România nu doreşte să se întoarcă defel la situaţia de dinainte de 1989, când asculta orbeşte ordinele Kremlinului. Şi, mai ales că, în prezent, România are alte obiective, şi anume integrarea în NATO şi în Uniunea Europeană, iar relaţia sa cu Rusia se va subordona acestor interese naţionale. Chiar dacă relaţia României cu NATO şi diplomaţiile occidentale nu este deloc perfectă trebue spus că astfel de acţiuni şi declaraţii, ca cele ale Premierului Radu Vasile la Moscova, aduc prejudicii relaţiilor României cu Occidentul. Chiar dacă vrem să obţinem mai mult dela Vest, în nici un caz nu vom face acest lucru amenințând voalat cu o relaţie cu Moscova. Chiar dacă la prima vedere pare a fi mai curând o acţiune de a speria NATO şi aliaţii săi, asemenea demersuri pot face rău pe termen scurt şi mediu. Şi aşa, în cancelariile occidentale există temeri că de anul viitor, când PDSR şi Ion Ilici Iliescu vor reveni la Putere, România se va îndrepta spre Moscova. Acest lucru a fost subliniat acum câteva săptămâni de cinci congresmeni americani, printre care Christopher Smith, într'o scrisoare adresată secretarului de stat Madeleine Albright.

Viitorul apropiat nu este deloc limpede, dar oare de ce ne dăm toată silinţa de a ne complica şi prezentul în acţiuni contrare interesului naţional? De ce jucăm mereu la două capete şi pierdem pe ambele mâini ca nişte amatori?

CAMPANIA DE DISCREDITAREA A PNŢCD

Roxana IORDACHE

Dela criza guvernului Ciorbea încoace, imaginea PNŢCD s'a depreciat progresiv. Ţărăniştii sunt consideraţi responsabili pentru toate eşecurile guvernării. În plus, li se atribuie sistematic eşecuri care nu le aparţin, nereguli sau ilegalităţi imaginare, PNŢCD devenind, astfel, ţinta reproşurilor politice şi a revoltelor pupulaţiei.

Acest fapt e posibil şi din cauză că ţărăniştii nu şi-au pus în aplicare strategia ofensivă anunţată în primăvară şi, cu excepţia unor luări de poziţie - ferme, dar izolate -, par dezinteresaţi să-şi facă imagine sau măcar să dezmintă convingător calomniile. Iar denigrarea PNŢCD îl afectează sever şi pe Domnul Preşedinte Emil Constantinescu. Lipsa de coerenţă a PNŢCD în faţa atacurilor şi în actul guvernamental favorizează campania de discreditare. Poate fi considerată, chiar, o invitaţie la batjocură.

E trist şi nefast pentru orizontul de aşteptare al Românilor faptul că un prestigios partid istoric şi, totodată, membru al Curentului creştin-democrat predominant în construirea Europei de mâine, a ajuns bătaia de joc a tuturor (neaveniţilor). Ţinta nemulţumirilor populaţiei, sacul de box al PD şi ţapul ispăşitor atât pentru lipsa de reformă din timpul regimului Iliescu, cât şi pentru neajunsurile guvernării actuale. Nici nu-i de mirare, din moment ce premierul în exerciţiu face parte - fie şi teoretic - din PNŢCD.

Vom da doar câteva exemple edificatoare pentru campania de discreditare a PNŢCD. Ea este instrumentată nu doar pentru a-i compromite pe ţărăniști, ci chiar pentru a da principalului partid de guvernământ o imagine de slăbiciune defensivă care să sugereze însăşi incapacitatea de guvernare. Şi să dea impresia că PNŢCD e *"un partid al corupţiei"*, spălându-se, în schimb, *"cazierul"* PDSR. Este de notorietate în acest sens campania sistematică a şefului DCG, Domnul Ovidiu Grecea, la adresa demnitarilor ţărăniști. Ei sunt acuzaţi că, în comunism, fie pe baza unor anonime, fie a unor rapoarte fără probe, menite însă a face să planeze dubii asupra celor vizaţi sau să dea chiar impresia că sunt vinovaţi. Sunt subminate astfel credibilitatea morală şi autoritatea politică exact ale celor care fac reforma în România: miniştrii Andrei Marga, Ion Caramitru, Ioan Mureşan, Romică Tomescu şi, cu predilecţie, şeful FPS, Radu Sârbu, demnitarul cel mai incomod pentru vechile structuri din economie şi pentru Opoziţia politică intrată în panică faţă de perspectiva privatizării ireversibile. Aceşti demnitari ţărăniști sunt totodată ţinta atacurilor PDSR şi a unor lideri din PD care îl pun pe Domnul Petre Roman în situaţia penibilă ca partidul pe care îl conduce să fie asimilat forţelor retrograde. Dacă însă Petre Roman s'a delimitat, elegant, de Triţă Făniţă, ca să arate că respectă angajamentele coaliţiei şi programul de guvernare, Radu Vasile a trimis în Parlament pentru adoptarea în regim de urgenţă, Legea Triţă Făniţă, în detrimentul Legii Mureşan!

Iată un exemplu de desconsiderare (ridicularizare) a PNŢCD chiar de către premierul pe care acest partid a făcut greşeala, încă nereparată, de a-l desemna! De altfel, niciodată Radu Vasile nu a respectat hotărîrile conducerii PNŢCD şi nici nu s'a solidarizat cu colegii lui atacaţi în mod evident calomnios, nici nu a protestat faţă de această campanie, deşi PNŢCD l-a chemat, în mod repetat, la ordine. Solicitare sistematic refuzată, fapt care, în sinea lui, subminează autoritatea fruntaşilor ţărăniști şi a PNŢCD ca principal partid de guvernământ. Chiar premierul, teoretic, ţărănist, face, prin atitudinea sa, ca PNŢCD să nu fie un partid de decizie în politica românească. De altfel, însăşi campania denigratoare e alimentată de atacurile Domnului Radu Vasile la adresa ţărăniştilor, pe care îi consideră adversari în termenii PDSR! Opinia publică poate considera, astfel, că, dacă nu e în stare şi-şi ordoneze activitatea guvernamentală, să-şi impună politica şi să-şi disciplineze premierul, PNŢCD nu are nici capacitatea de a guverna ţara. Ar fi imperativ cazul ca PNŢCD să demonstreze contrariul, măcar în ultimul an de guvernare. Decisiv pentru soarta ţării.

Deocamdată, Opoziţia cere alegeri anticipate sau măcar un guvern de tehnocraţi, iar PNŢCD nu se hotărăşte să-şi schimbe radical prestaţia politică şi stilul de guvernare. În aceste condiţii, campania de discreditare continuă şi ia forme paroxistice.

Lăsăm deoparte lozincile străzii, care fac de două parale mai ales sau exclusiv PNŢCD. Semnalăm, în final, un caz care atinge patologicul şi prin care autorii lui (rămaşi nedepistaţi din indolenţa inadmisibilă a PNŢCD) au urmărit să facă din ţărăniști nişte monştri care profanează ce are Românul mai sfânt: tainele Bisericii! Astfel, s'a dat publicităţii ca pe o ştire certă zvonul delirant că doi deputaţi ţărăniști au introdus la Parlament o iniţiativă legislativă care să interzică, sub pedeapsa cu închisoarea, cultul icoanelor şi sfânta împărtăşanie, pe motive de ordin sanitar! Iniţiativa le-a fost atribuită ţărăniştilor tocmai în ziua în care purtătorul lor de cuvânt, Domnul Remus Opriş, se întâlnea cu Prea Fericitul Patriarh Teoctist! Ţărăniştii în cauză au negat, consternaţi, au fost puşi în situaţia să se jure că o asemenea blasfemie nu le-ar aparţine. Zadarnic, însă. Zvonul a fost preluat sub formă de ştire şi perpetuat sub formă de comentarii demolatoare în presa scrisă şi pe posturi TV, de către realizatori cu audienţă.

Toată această campanie de denigrare nu poate fi oprită decât prin schimbarea radicală a prestaţiei PNŢCD, în plan politic şi la vârful guvernării. Decisivă în acest sens ar fi o atitudine de maximă fermitate din partea preşedintelui PNŢCD, Domnul Ion Diaconescu.

Florile dalbe

Urmare din pagina 1

Biblia nu poţi să o citeşti ca pe un roman. Etimologic înseamnă *"Cartea cărţilor"*. Este Cartea lui Dumnezeu dată omului cum să trăiască pentru a ajunge la *"chipul şi asemănarea lui Dumnezeu"*, aşa cum au fost creaţi Adam şi Eva. În Paradis li s'a spus să mănânce din toţi copacii raiului, în afară de Pomul Cunoaşterii. Ca să fiu mai scurt, e vorba de simboluri. Adam şi Eva au ascultat de şarpe, simbolul diavolului, care i-a ispitit din Pomul Cunoaşterii ca răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Grădina Raiului de pe pământ a dispărut după potop.

Mărul este singurul pom pe care îl găsim în toate părţile pământului. În tradiţia popoarelor, Pomul Cunoaşterii a devenit sinonim cu Mărul. Gâtlejul omului se numeşte popular *"mărul lui Adam"*, care i-a stat în *"gât"*. Deci Adam a gustat din măr.

Legenda spune că după Potop copacul mărului din care a muşcat Adam a plutit pe ape oprindu-se în ţara în care s'a născut Iisus. Pentru ca chinul Lui la răstignire să ajungă la apogeu, oamenii au făcut crucea din acel buştean plutitor pe ape, ca să fie foarte grea. Era copacul cunoaşterii pe care potopul l-a smuls din rai.

În Biblie nu se specifică specia de arbor din care făcea parte pomul cunoaşterii, dar în tradiţia popoarelor a fost asociat cu mărul pe care îl găsim aproape în toate părţile pământului.

La naşterea lui Iisus Hristos, pomul cunoaşterii lui Adam, care era pomul crucii pentru Noul Adam, înfloreşte: *"Naşterea Ta Hristoase, Dumnezeul nostru, răsărit-a lumii lumina cunoştinţei...Răsăritul cel de sus"*.

Până adâncime filosofică a neamului din Ţara-Florilor-Dalbe s'a depozitat în stalactitele de lacrimi exprimată prin refrenul: *"Florile dalbe, flori de măr..."*

Hristos se naşte! Dă verticalitate orizontului nostru fiind *"răsăritul cel de sus"*. Mărul, pomul cunoaşterii prin care a căzut Adam, devine pomul Crucii ca răscumpărare *"din moarte şi de pe pământ la cer"*.

Hristos se naşte! Mărul Crucii din care a gustat Adam moartea, prin Iisus Hristos înfloreşte spre viaţă veşnică: *"Taina cea din veac ascunsă şi de îngeri neştiută"* este anafora neamului românesc: *"Florile dalbe, flori de măr..."*

Pr.Dr. Dumitru ICHIM

Istorie şi politică

Viorel PALTIN

Invazia politicii în istorie a dus la pervertirea unei ştiinţe, căreia Herodot îi dăduse un statut de cetate, depozitând în memoria umanităţii, *"sine ira et studio"*, prin intermediul cuvântului scris, evenimente, personalităţi şi eroi, salvându-le de efectele entropiei, de insuficienţa şi imprecizionea tradiţiei orale, de mitizare şi ocultare unilaterală. A existat şi există o singură istorie adevărată, aceea a faptului semificativ întâmplat, redat aşa cum a fost, fără cenzura subiectivităţii sau jocul unor interese de grup. Din păcate, primatul acordat *"regelui fapt"* nu mai este posibil azi, când istoria a fost luată în primire, ca o servitoare bună la toate, de politică şi *"politologie"*, care o trec prin lentilele şi filtrele lor, aruncând lumini şi umbre piezişe, augmentând sau diminuând, marginalizând sau eludând evenimentele, potrivit intereselor celor care o rescriu. Doctrinele au înghiţit sensul etic al ştiinţei istoriei, tratând-o în maniera părtinitoare a faimosului *"comunicat de front"* al lui Capek: *"Artileria inamică a tras mişeleşte împotriva avioanelor noastre care bombardau paşnic oraşul"*. Politologii interesaţi şi istoricii de serviciu - în marea lor majoritate - scriu şi rescriu istoria de pe platforme ideologice actuale, aplicate mecanic asupra trecutului, pe care pur şi simplu îl obligă să treacă post-factum prin malaxorul propriilor lor concepţii, interese şi idei.

Un mare şi autentic istoric francez, Ernest Lavisse (1842-1922), a lansat faimoasa frază-avertisment, care reduce, de fapt, istoria la obiectul care îi este propriu: *"În istorie nu-ţi poţi pune întrebarea ce ar fi fost dacă ceea ce a fost nu s'ar fi întâmplat"*. Scenariile asupra istoriei sunt posibile doar în afara ei, în imaginaţie sau invenţia literară. E ca şi cum ai spune: probabil că ieri o să plouă...

În loc să se ocupe cu toată energia de domeniul propriu, definit destul de corect ca *"artă a posibilului"*, cu vocaţia sa de modelare lucidă a prezentului, la nivel de guvern şi stat, şi cu proiecţia sa vizionară despre mâine, politica se năpusteşte asupra trecutului pe care îl despoaie de fapte real, turnându-l în cămaşa de forţă a unor doctrine, adaptate la interese. Vidată de sevele realităţii - de personalităţi şi eroi -, din lecţie asupra trecutului *"aşa cum a fost"*, noua proiecţie tincturală de politică este mistificată, transformată într'o minciună mare cât secolul, menită a servi interese bizare - dar foarte practice şi aducătoare de avantaje - care vor să triumfe nu doar asupra prezentului, ci şi peste mormintele şi tragediile trecutului.

Se descoperă *"păcate"* naţionale din trecut, *"vinovăţii"* şi *"atrocităţi"* prin care se încearcă a se pune la stâlpul infamiei generaţiile actuale, cărora li se pregăteşte soarta mielului din La Fontaine: *"dacă nu tu mi-ai tulburat apa, atunci fratele tău, dacă nici el atunci câinii şi ciobanii voştri (...), aşa încât, oricum, trebue să te mănânc..."* La acest scop pare să ducă istoria trecută prin filtrul ideologiei, ridicată la rang de politică.

Este cât se poate de clar că istoricii care nu şi-au pervertit conştiinţa, care respectă adevărul şi nu scriu după dictare, ar trebui, în sfârşit, să le ceară politicienilor şi politologilor să lase istoria pe seama lor. Ei ar trebui să strige: *"Jos laba de pe istoria naţională! Ocupaţi-vă de domeniul vostru, care este atât de grav compromis şi de deficitar! Unde vă este viziunea, clarviziunea? Încotro ne conduceţi, când voi înşivă orbecăiţi sub soarele prezentului? Ce puneţi în loc atunci când demolaţi lucrurile bune sau mai puţin bune făcute cu lacrimi, sânge şi sudoare în trecut?*

(E necesară azi o direcţie clară, la scară naţională, nu politica întâmplătoare, bezmetică, a lui *"văzând şi făcând"*...)

S'au scris în acest veac al tuturor aroganţelor bazate pe primatul forţei brutale - şi sunt încă actuale - teorii anti-umaniste, despre inutilitatea moralei în politică. Sunt toate doctrine nihiliste, anarhiste, deghizate în limbaje actuale docte, superior filosofice. Ele ne vin dela un Max Stirner (alias Kaspar Schmidt), filtrate prin Bakunin şi Marx, iar apoi ridicate în planul politicianismului cinic de azi. Sau poate că cei care s'au cocoţat deasupra destinelor noastre în această ultimă parte a veacului au plecat dela Lenin, dar s'au inspirat şi se mai inspiră tacit din elucubraţiile unui bolnav (genial, sau nebun), ca Nietzche, cu a sa *"Voinţă de putere"*.

Pe Români, în particular nu-i face vinovaţi propria lor istorie, ci doar politica aplicată la evenimentele ei. Culpabilizarea noastră a început pragmatic şi sistematic după al Doilea Război Mondial şi continuă şi azi. Eram vinovaţi că participaserăm la războiul *"criminal"* împotriva Uniunii Sovietice şi am plătit nu numai cu jaful la care am fost supuşi, ci şi cu închisori, reeducări, domicilii forţate, exproprieri şi frica ce ne-a intrat ca un reumatism în oase şi suflet. Hoţii ne furaseră o pătrime de ţară şi tot noi ieşirăm vinovaţi!

Un neam cu calităţi şi, desigur, destule defecte, dar pe care nu l-au putut curba atâtea invazii, a fost transformat, în numai două decenii şi jumătate, în iepuri de câmp cu existenţă pur biologică, fără idealuri viguroase şi durabile, defraudat de sensul propriului drum în lume.

Azi ni se cere cu sadism să ne spălăm creierele, să uităm şi să învăţăm generaţiile tinere în şcoală că, până la urmă, nu suntem decât nişte bieţi vinovaţi, buni de tras la bara judecătorului. Ne aşteaptă, cu acest fel de istorie, alte dijme ale *"nemerniciei"* părinţilor şi bunicilor noştri. A celor care au făcut România cea întreagă şi a celorlalţi, care s'au bătut, cu egală îndreptăţire şi hecatombe de cadavre, pe două fronturi. De cei ucişi acum zece ani, ce să mai vorbim?...

Acesta este unul din marile interese meschine ale politicii, când se vârâ în istorie: să ne scoată vinovaţi perpetui, oameni mici, leneşi şi poltroni, instilând în sufletele noastre complexul de inferioritate.

E simptomatic că tindem să cunoaştem mai mult despre Decebal şi Dacia Romană decât despre ce s'a petrecut sub ochii noştri, în Decembrie 1989... Să fi avut totuşi dreptate Nietzche, cu cele două etici: a stăpânilor şi a scalvilor? Judecând după foamea nelimitată de putere a unora, înclin să cred că nebunul a grăit, cu glasul lui Zaratustra, adevărul...

COLIND DE-AFARĂ, DE UŞĂ ŞI DE FEREASTRĂ

De-adurmit-au mari boieri,
Din vioară, din glăscioară,
Din şuiére, din fluiére,
Din auzuri, din cobuzuri,
Din suliţă, din trâmbiţă
Şi din miez de miez de noapte,
Dela miez de Miazănoapte,
Din vioară, din cimpoară
Cântătorii şi-au cântat:
Boieri nu s'au deşteptat!
Ei aşa dacă văzură,
Tot d'un stol că se făcură,
Stol de mândri porumbei.
Se săltară, de zburară,
Sus, mai sus, se ridicară,
Cu nori negri-amestecară.
Jos, mai jos, se deslăsară
La prundur'le mărilor...
Luară apşoară'n gurişoară,
Sus, mai sus, se ridicară,
Cu nori dalbi s'amestecară.
Jos, mai jos, că se lăsară,
Spre case de mari boieri.

Şi apşoara o plouară,
Pietricele'ngrindinară,
Frunzuliţe şuierară,
Şi boieri s'au deşteptat!
Şi-au întins mese peste mese,
Peste mese grâu reverse,
Peste grâu colac de grâu.
Ş'au pus vadra rasă'n masă
Şi cea mână de florinţi,
De florinţi, de bani mărunţi...
Iar din gură-au cuvântat:
- Cine ne-a fapt acest bine
Şi pe noi ne-au deşteptat?
De-o fi stol de porumbei,
Prin zăvrele or intra,
Grâul şi l-or aduna,
Din vadră s'or adăpa.
Dar de-or fi colindători,
Pe uşă toţi şi-or intra,
Or intra şi-or colinda
Şi colacul şi l-or lua.
Şi cea mână de florinţi,
De florinţi, de bani mărunţi..."

COLIND DE INTRARE ÎN CASĂ

Cest domn bun se veseleşte
Şi casa şi-o'mpodobeşte.
Tinde masă peste masă,
Pe ea faţă de mătasă,
Din fire'mpletite'n şasă
Şi ciucuri de baibafir.
Şi pe masă-o vadră rasă,
Pe vadră-un colac de grâu,
Un colac şi-un cozonac.
Grăi-şi bunul Dumnezeu,
Către cest stăpân domn bun:
Pentru cine osteneşti,
Mesele să copleşeşti?
Doar ai fraţi şi ai fârtati,

Fini ăi mici de-a botezară
Şi ăi mari de-a cununară!
- N'am nici fraţi, n'am nici fârtaţi,
N'am fini mici şi nici d'ăi mari,
Ci'mi aştept colindători,
La noapte de cântători,
Să-i d'oaspăţ şi să-i petrec.
Colindeţii să menească:
Lase'n case sănătate
Şi prin curte bogătate.
Rodu'n codru, flori de câmp
Şi când dalbii să'nflorească,
Cest domn bun să'nveselească..."

Colinde culese la 25 Decembrie 1962, în Boişoara, dela cetaşii colindători Aurel P. Bradosu (n.5.XI.1939, Boişoara), vătaf de cetată) şi capul preucei mari, şi Onu Popa, cap de preucă mica.*

**) N.B. O ceată de colindători cuprinde două preuci (sau stare) de flăcăi.*

Andrei PANDREA

1 DECEMBRIE

Urmare din pagina 1

Alexandru Vaida-Voevod a avut misiunea istorică de a citi, în parlamentul dela Budapesta, la 18 Octombrie 1918, declaraţia Partidului Naţional Român din Ungaria, de despărţire de Monarhia Austro-Ungară.

Această declaraţie reprezintă triumful lozincii lui Simoin Bărnuţiu - *"Nimic despre noi fără noi"* - versiunea românească a principiului auto-determinarii - cât şi ruptura definitivă cu *"suplica la'mpăratul"*.

Vasile Goldiş, autorul şi Iuliu Maniu, raportorul Actului Unirii, venerabilul preşedinte al Partidului Naţional Român, Gheorghe Pop de Băseşti, Ştefan Ciceo-Pop, Vasile Lucaci, Octavian Goga, Episcopul (mai apoi Cardinalul Martir) Iuliu Hossu - sunt printre aceia, pentru a căror memorie se cade să ne închinăm de fiecare Întâi Decembrie.

Celor care încearcă să ne convingă că poporul român n'a cunoscut democraţia şi de aceea era firesc să încapă pe mâna despotismului de stil sovietic, să le răspundem că încă de acum 151 de ani, Adunarea de pe Câmpia Libertăţii dela Blaj şi adunarea dela Islaz, a revoluţionarilor munteni, adaptau, fără vreo consultare prealabilă, programe democratice aproape identice. Iar Actul dela Alba Iulia cuprinde un program şi mai înaintat de guvernare democratică, din care nu lipsesc principii ca:

- deplină libertate pentru toate popoarele conlocuitoare;
- vot obştesc, egal, liber şi secret pentru ambele sexe;
- desăvârşită libertate de presă, asociere şi întrunire;
- reformă agrară şi legislaţie a muncii, după modelul celor mai avansate state din Apus.

Dacă vom şti să învăţăm din experienţa istorică a neamului nostru şi din scrierile ce ne-au fost lăsate de un Vasile Pârvan, avem tot dreptul să sperăm într'un viitor mai bun, al ţării noastre România.

"Noi muritorii - a scris Pârvan - *suntem mari nu pentru găsirea unui gând, într'o zi de noroc - ci pentru urmărirea într'o mie de zile, şi cu, şi fără noroc, a gândului unic, nutrindu-l cu perseverenţă până când împrejurările îngăduie trecerea la fapte"*.

Astăzi, în toate sectoarele politicii internaţionale este o stare de nelinişte. Nicăieri nu există stabilitate spirituală. La noi, toate instituţiile sociale, toate grupările politice trăiesc sub semnul neliniştei, al instabilităţii. Din acest impas istoric, am putea spune, nu ne poate salva decât Dumnezeu.

Acum, în preajma Sărbătorilor Crăciunului, să ne întoarcem la ajutorul Noului Născut, să-i cerem să nu ne uite şi să nu ne lase pradă întunericului şi deşertăciunilor.

În noaptea Sfântă care se apropie, ne vom reface puterile noastre, ne vom lumina din nou căile vieţii, şi vom trăi bucuria renaşterii noastre sufleteşti.

Ion BUTURUGĂ

Mintea Românului cea de pe urmă

COMUNISMUL NU A MURIT ÎN ROMÂNIA !

Mihai CREANGĂ

În Decembrie anul acesta se împlinesc 10 ani dela revolta populară care a dus la căderea regimului Ceaușescu și care - orice ar susține feluriții profitori ai evenimentelor de atunci sau nostalgicii *"epocii de aur"* - a avut un net caracter anticomunist. Suntem îndreptățiți să ne întrebăm: în pragul împlinirii acestui deceniu, ca și în pragul mileniului următor: am rupt-o noi, Românii, definitiv cu comunismul?

Întrebarea nu-i nici așa de ușoară precum pare, nici nu are un răspuns tranșant, cum s'ar cuveni la prima vedere.

Firește, există democrație, multipartidism, alegeri libere, presă necenzurată (dar, totuși, dirijată de anumite grupuri de interese economice și financiare), justiție (în principiu neservită politic), drepturile cetățeanului nu mai pot fi brutal încălcate... Ar trebui adăugat: și există economie de piață, capitalistă. Dar - tocmai aici există un dar... - statul rămâne încă *"patronul"*, unui sector mult prea întins în industrie, finanțe-bănci, agricultură și chiar în servicii. De aici, slabele performanțe ale economiei românești, aflată încă pe o pantă descendentă. Tot de aici - teren larg deschis corupției și birocrației. Dar, mult mai grav, de aici vine uriașa povară care apasă bugetul (căci proprietățile statului sunt mai toate bugetivore) și care compromite din start orice inițiativă în materie de protecție socială. Un cerc vicios este, deja, creat: *"mamuții"* industriali sunt marii datornici (inclusiv la asigurările sociale) și în același timp ei sunt cei care pretind nu doar consistente subvenții anuale, ci și costisitoare măsuri de protecție socială. Dar nu numai în industrie se întâmplă dubla *"mulgere"* a veniturilor statului (insuficiente, oricum!). Mii de miliarde de lei, traduse în 2-3 miliarde de dolari, au *"înghițit"* numai două bănci pe care statul vrea să le salveze, pentru a le privatiza (când? nu se știe!): Bancorex (*"transferată"* la Banca Comercială Română, dar... fără datorii!) și Banca Agricolă.

După cum se vede, toată lumea ar putea trage concluzia că ruptura de comunism este întârziată mai ales pe tărâm economic. Nimic mai greșit. Și aici, de fapt, avem o nouă și categorică infirmare a teoriei marxiste, după care economicul primează și determină *"suprastructura"*...

Cazul României - pentrucă există un asemenea caz, de vreme ce o țară cât jumătatea Franței (din toate punctele de vedere), nu reușește să se urnească din înnămolire și să pornească aproape natural spre o prosperitate pe care i-o îngăduie toate datele naturale, geostrategice și înzestrării etnice, chiar și cele ale *"moștenirii"* comuniste - ne arată că, de fapt, importante sunt revoluțiile morale, schimbările profunde în mentalități, schimbarea balanței în domeniul spiritual dela semi-conștiința sclavismului comunist la conștiința vie, eliberată, a omului cu inițiativă.

Ne apropiem, astfel, de adevăr. Și adevărul este că pe fondul unui simulacru, de mascaradă, a societății de consum - România profundă păstrează încă, nealterate convingeri stranii în rolul paternalist al statului (*"trebue să ni se dea"!*), în egalitarismul stupid și reminiscent al luptei de clasă (*de ce are ăsta mai mult ca mine?, de ce nu împarte cu mine?"*), în lipsa de conștiință civică (*"nu mă privește ce i se întâmplă lui, important e să nu mi se întâmple mie"*), în felul penibil în care se munceșe (*"merge și așa..."*), în lipsa de respect pentru proprietatea celuilalt și în dezinteresul pentru binele colectiv...

În toate acestea - un numitor comun: duhoarea cadavrului comunist de care nu ne-am despărțit, pe care încă îl ducem în spate.

Procesul comunismului? Legea lustrației - punctul 8 al Proclamației dela Timișoara? Vinovățiile uriașe față de soarta țării? Accesul la dosarele Securității? Statutul proprietății private? Ei bine, nouă, Românilor, toate astea ni se par niște *"chestii de talibani"*, lipsite de *"pragmatism"*, apetituri *"vindicative"*, *"jertfirea prezentului în numele trecutului"*...

Și puțini mai observă că trecutul apropiat, cel comunist, ușor cosmetizat, foarte ușor, același în esență, stă gata să revină.

Comunismul e departe de a fi murit în România.

QUO VADIS ?

10 ani de speranțe și dezamăgiri

Alexandru TOMESCU

Trăind într'o societate totalitaristă aproape o jumătate de veac, singura întrebare pe care mi-o puneam era *"Până când?"*. Mergeam împinși, târîți, umiliți, amenințați, pe o linie bine trasată ideologic. Dacă îți permiteai un moment de regăsire spirituală, singura rugăminte era: *"Dămi Doamne zile să văd sfârșitul"*. Așa s'a prăpădit bunica spunând tatălui meu: *"Sunt bătrână, nu mai am zile multe, poate tu vei apuca vremuri mai bune"*. S'a dus și tata cu Domnul cu dorința de a vedea că nu i-au fost inutile sacrificiile vieții sale și că va veni o zi când România va fi liberă.

A treia generație a primit acest dar al împlinirii visurilor, ***eliberarea de sub dictatura comunistă.***

În acea zi de Decembrie strigam: *"Jos comunismul"*. Alții strigau: *"Jos dictatorul"*. Nu am crezut o clipă că aceste două lozinci ne împărțeau de fapt în două *"lumi"*. Prima dorea înlăturarea comunismului ca orânduire, iar cea de-a doua doar îndepărtarea tiranului dela putere. Atunci a apărut întrebarea *"Încotro?"*. Nu am fost deloc îngrijorat de această întrebare. Am gândit că apele se vor limpezi repede și că ne vom bucura cu toții de schimbările sociale.

Dar după un scurt timp au apărut confuziile, prefabricările, minciuna, sabotajul, frica. Credeam totuși că cei care au contribuit, mai mult sau mai puțin la menținerea și perpetuarea sistemului comunist vor avea bunul simț să se retragă din pozițiile cheie și să accepte ca realitate incontestabilă reîntoarcerea României la democrație. Știam că patriotismul, solidaritatea, eroismul în muncă, spiritul de sacrificiu, noțiuni mult fluturate de propaganda comunistă erau doar sloganuri, produse ale limbii de lemn.

Marea întrebare: IERTARE SAU PEDEAPSĂ? ridicată de mulți dintre noi, a fost o îngrijorare prea scurtă pentru o structură social politică, supra îndoctrinată. Ea a fost prea puțin zdruncinată de o plăpândă revoluție înnăbușită și apoi furată de cei împotriva cărora se ridicase. Tot ei, în grabă, au îngropat fiii revoluției și pe mormintele lor calde încă s'au declarat eroi.

Raza de lumină a libertății ne-a orbit. Fiind ținuți în perimetrul total cantonat al dogmei comuniste, în acel moment, ne-a fost frică de noi înșine. Începeam să înțelegem că tatăl a participat la colectivizarea forțată, sau că fiul este informator al Securității. Timidele încercări de dezvăluire a adevărului istoric erau imediat zdrobite. Aceeași armată a Securității care a sprijinit eșafodul putrezit al comunismului, regrupată acționa ca apărătoare a curând instalatei democrații.

Un bătrân pensionar care își petrecuse o mare parte din viață în închisorile comuniste, în pragul morții se ruga pentru iertarea nepotului său, care l-a anchetat în celulele Aiudului. Același care în acele zile însângerate de Decembrie, nu a ezitat o clipă să apese trăgaciul ucigător, al armei ascunse sub palton.

Nu uit și nu voi putea uita niciodată zilele revoluției. Mai întâi Timișoara, apoi Bucureștiul, care în ziua solstițiului de iarnă a deschis o poartă de speranțe înlăcrimate spre un viitor plin de incertitudine. Cum s'au putut cocoța în clădirea televiziunii unul ca Iliescu sau Roman, să ne dea o lecție de democrație? Cum s'au putut înconjura așa de repede de elemente deghizate în apărători ai țării?

Silviu Brucan, fost redactor la oficiosul pcr Scânteia, ca un mare înțelept, pozând în victimă a comunismului, făcea afirmații care, ascultate, transformau chiar scurtul ațipit pe șenila de tanc, într'un lung coșmar.

Zăceau împușcați și legați în sârmă ghimpată eroii Timișoarei, iar la aproape zece ani de cercetări în dosarul *"Timișoara 89"*, Ion Coman, fost secretar al cc al pcr Timișoara, căruia temporar, i se suspendase executarea pedepsei, din rațiuni medicale, a susținut: *"Eu și generalul Stănculescu am fost trimiși la Timișoara ca să reparăm străzile și să păzim magazinele devastate. În plus, trebuia să ne ocupăm și de aprovizionarea populației"*.

"Libertate te iubim! Ori învingem ori murim?" răsuna ca un refren obsedant pe străzile împovărate de mărturia crimei. Ziduri cu găuri în trup afișau *"Cine a tras în noi, în Decembrie 22"?*

Cimitire proaspăt ninse suportau povara pașilor ucigași care în protocolul cerut de circumstanțe atenuante depuneau coroane. O mamă zdrobită de durere, cu genunchii îngropați în pământul încă reavăn al mormântului fiului ei, era consolată de un membru marcant al fsn-ului. Îndrăzneala nu mai avea margini.

Personalități *"participante"* la revoluție aspirau de pe atunci la funcții diplomatice. E mai liniște și de ce să nu reprezinți țara când mai ales, ai fost și *"erou"?*

Acum, după zece ani, nu putem decât să comemorăm adevărații eroi căzuți în timpul evenimentelor din Decembrie 1989. Știm că există cealaltă latură a aniversării revoluției, dar fără intenția de a minimaliza valoarea schimbărilor ce au avut loc, nu se cade să ne bucurăm prea mult. Sondajele electorale nasc întrebări care nu-și găsesc răspunsul. Așa, la distanță cum ne aflăm, nu este moment de reflexie în care să nu ne punem întrebarea: *"Încotro ROMÂNIA noastră?"*

GÂNDURI LA ULTIMUL CRĂCIUN AL MILENIULUI

Radu DUNĂREANU

Sau poate că titlul e greșit, deoarece mileniul se sfârșește odată cu ultima zi a anului 2000. În orice caz, capete luminate și minți erudite nu au ajuns la o concluzie finală, deși ea este evidentă, când începe mileniul al treilea al erei noastre. Pentru convenință, se pare că s'a ajuns la acordul ca, deoarece avem cifra 2 în fața anului, hai să zicem că anul 2000 este începutul noului secol și al noului mileniu.

Ceea ce este deosebit de trist, cel puțin pentru mine, este faptul, bazat pe statistici publice, că majoritatea, covârșitoarea majoritate a populației de 6 miliarde a Terrei nu știe ce reprezintă de fapt notația AD, după cifra anului și în general o infimă minoritate înțelege ce simbolizează noul an.

În plină epocă de informații și computere, puțini știu că de fapt sărbătorim Nașterea Domnului, iar AD reprezintă *Anno Domini*, adică anul când s'a născut Mântuitorul nostru Iisus.

Considerând că în uz, la ora actuală sunt circa 40 de diferite calendare legate de variate tradiții și religii, până și unii creștini legați de ignoranța slavică se cramponează de așa-zisul *stil vechi*, hai să ne amintim de ce sărbătorim noul an.

Cel căruia i s'a dat sarcina, de către Biserică, cam pe la începutul secolului al șaselea, de a emite un sistem calendaristic care să nu mai se bazeze pe începutul domniei împăratului păgân Diocleția, a fost călugărul Dionisus *Exiguus*, sau *cel Scurt*, de prin părțile Sciției, călugăr de o excepțională erudiție pentru vremea aceea, plus cunoscător al astronomiei. Cum însă, în acel secol, în lumea matematicii încă nu se ajunsese la folosirea conceptului de *zero*, descoperit de Arabi, Dionisus cel Scurt a considerat că anul precedent nașterii Mântuitorului este 1 BC și de aceea avem azi începutul mileniului la anul 2000, când de fapt ar trebui să fie 365 de zile mai târziu.

Ziua de întâi Ianuarie va deveni zi de început al anului și nu cea de 25 Decembrie, ziua Nașterii, deoarece conform tradiției religioase iudaice, viața noului născut începe odată cu circumcizia, care are loc opt zile mai târziu.

Oricum, acel călugăr nu și-a impus teoria, iar folosirea noului calendar va intra în permanent uz, în biserica creștină, de abia mai târziu, în Evul Mediu, deși în timpul Imperiului Roman prima zi de Ianuarie era considerată ca început de an încă din 153 BC.

Dionisus, călugăr din vechea Sciție, vecina noastră geografică, n'a făcut mare caz de calculul lui calendaristic și de aceea unii savanți îi traduc numele de *Exiguus* ca fiind Dionisus *cel Modest*.

La începuturi creștinii catacombelor erau persecutați și sărbătoreau ziua Nașterii cu pioșenia cuvenită, fără pompa comercială de azi, era ziua când comemorau nașterea Celui ce a adus mântuirea prin iertare.

Secole au trecut și la finele acestui mileniu creștinii au fost din nou persecutați și încarcerați ca urmare a comunismului.

În Țară sărbătoarea Nașterii a fost oprimată și simbolul copilăriei noastre transformat într'un personaj slavic, păgân, rece și străin de bucuria vestei că a început o eră nouă pentru umanitate.

Comunismul ne-a pângărit și furat sărbătoarea Crăciunului.

În copilăria mea, ca să mergi cu steaua și colindele trebuia să ai aprobare dela Miliție, că altfel te urmăreau și te loveau în stradă. Se repeta frica creștinismului din catacombele Romei.

Acum suntem liberi, cel puțin noi de aici, din Exil.

Și fiind în Exil, putem înțelege cel mai bine că și *Dumnezeu s'a născut în Exil*, cum a zis scriitorul care a scris tot în exil.

Se pare că și Țara trăiește un fel de exil intern, în umbra posomorită a neocomunismului care se folosește de simbolul iertării creștine ca să-și protejeze criminalii care ne-au furat Țara și credința. Se pare că Țara a fost predestinată să aibă parte de Exil, să simbolizeze Exilul prin acel neuitat și neasemuit Ovidiu cu tristețea lui neegalată dela Pontul Euxin.

Suntem liberi și eu, ca unul ce mă bucur de mult timp de libertatea exilului, sunt uluit și întristat de pervertirea simbolului Nașterii.

Încă din Septembrie, magazinele încep să se impopoțoneze cu lumini și articole specifice de Crăciun și oamenii, mulți dintre cei ce nominal sunt creștini, se reped cu disperare să cumpere cadouri *la preț redus*, uitând că sărbătoarea Crăciunului e bucuria de a te renaște în fiecare an, în credință, și nu e graba de a împacheta cât mai multe cadouri.

Când eram *copil cu păr bălai*, cum zice poetul, martirul, eram sărac, flămând de multe ori, nu primeam cadouri de Crăciun, exceptând ceva dulciuri de casă și eram fericit, memoria acelui *brad frumos*, cum zicea poetul între zidurile umede dela Aiud e și azi luminoasă în amintire.

Azi primesc multe cadouri, mă uit la vitrinele luminate și pline de mărfuri *la preț redus* și mă cuprinde tristețea: ce sărbătorim? Nașterea Mântuitorului sau rotunjimea contului bancar?

Ca unul ce sunt liber și de peste două decenii scriu câteva rânduri la sărbătoarea nașterii Mântuitorului, vreau să urez tuturor, acum la încheiere de secol și de mileniu, să celebreze Nașterea în pace și în seninătatea fericirii familiare și în loc de cadouri să ne îmbrățișăm unii pe alții și pe cei apropiați și dragi și să le transmitem dragostea noastră creștină prin iradierea ei din suflet și nu prin cadouri scumpe și excelent împachetate.

Și copilului Iisus, cel născut la o dată controversată de dogmatici și eruditi, văzând că am înțeles simbolul Nașterii Lui, I se va lumina fața și va fi fericit.

Să fim și noi la fel, fericiți.

O SIMFONIE ARE NEVOIE DE FIECARE NOTĂ MUZICALĂ

——Valeriu ARBORE——

E necesar, cu orice preţ, să ţinem minte. Omul a devenit om de-atunci de când a început să nu mai uite ce s'a întâmplat ieri sau alaltăieri, să compare şi să tragă învăţăminte. Fără amintire, viaţa umană n'ar exista. Civilizaţia n'ar fi posibilă. Organizarea socială ar fi de neconceput. Sunt acestea lucruri evidente? Se pare că nu prea. La noi, în România, ele sunt în mare măsură negate de o întreagă mafie ideologico-politică, roşie ori sectar-democratică; în imensul şi îndărătnicul ei efort de a-l *"modela"* pe om altfel decât este creat de Dumnezeu, de natură, de istorie, de a-l supune şi a-l transforma într'un lut maleabil, într'o pastă informă şi docilă, din care să se poată fabrica orice, în conformitate cu *"linia zilei"* şi cu ultimele *"recomandări"* internaţionale şi ambiţii politicianiste. Memoria îi sperie pe unii dintre maimarii de astăzi dela noi şi de peste hotare, care-ar dori ca poporul român să uite multe evenimente importante şi personalităţi, să rămână ignorant în materie de trecut naţional, să nu (nu-şi) pună întrebări ce pe undeva ar putea deranja... După cum teamă au faţă de mare parte din ce-i omenesc: patriotism, naţiune (ca realitate divin-transcendentă şi morală), onoare, muncă, etică, simţăminte religioase.

Anul 2000 bunăoară, An Jubuliar creştin (An Sfânt), cuprinde fapte şi individualităţi *"incomode"* pentru cei care filtrează aniversările calendaristice (de *ani rotunzi*) prin grila stabilită de reperele marxist-leniniste sau superdemocratice. Ca atare oficial, ele pot fi *"păşite"*...Tocmai pentrucă imaginea dominantă a calendarului naţional 2000 dă, păstrând proporţiile, aceeaşi impresie de putere, asprime, încredere, ca şi loviturile de timpan dela începutul *"Simfoniei Destinului"* ori ca primele măsuri din *"Rapsodia Română"* de G. Enescu. Fiecare notă muzicală concură însă la realizarea operei, nu?

1) Şase veacuri vor fi în anul 2000, de pildă, dela suirea pe tronul Moldovei a lui Alexandru cel Bun;

2) patru secole dela prima Unire sub Mihai Viteazu;

3) 350 de trepte dela naşterea lui Antim Ivireanul şi

4) 150 dela aceea a lui Mihai Eminescu, Luceafărul romănismului şi poetul nostru naţional.

Centenare?

1) 27 Februarie, istoricul P.P. Panaitescu;

2) la finele aceleiaşi luni, dr. Ion Claudian;

3) 1 Aprilie, scriitorul Al.A. Philippide;

4) 13 Decembrie, dirijorul şi compozitorul Ionel Perlea.

Fără bobul de grâu, pâine n'ar fi. S'o luăm, de aceea, *"la bani mărunţi"*.

1) În Ianuarie, pe 2, vom sărbători nouă decenii de când a văzut lumina zilei, la Cuciurul Mare (Bucovina de Nord), scriitorul, publicistul, luptătorul pentru cauza românimii, *"Iconarul"* Mircea Străinul;

2) Luna Făurar punctează, în cea de-a cincea zi, două decade dela stingerea din viaţă, la Madrid, a fostului diplomat, Ministru de Externe, publicist şi memorialist Mihai Sturdza. *"Ca o lacrimă de sânge a căzut o stea..."*;

3) Memorabile sunt acţiunile studenţilor ieşeni, conduşi de Corneliu Zelea Codreanu şi Constantin Pancu, dela mijlocul lui Februarie 1920, împotriva agitaţiior comuniste, puse la cale de agenţi bolşevici, la R.M.S. (Ţigarete) şi Atelierele C.F.R.Nicolina-Iaşi. Realităţi aspre, nu embleme pentru excrocherie politică în mâna unor scamatori imorali!;

4) Trei sferturi de veac se împlinesc, la 14 Februarie, dela venirea pe lume, la Cândrova, a lui Dumitru Bacu (autorul înfiorătoarei cărţi *"Piteşti, centru de reeducare studenţească"*);

5) Iar la 19 Februarie vor fi 110 ani dela naşterea, în Piteşti, a generalului Ion Gheorghe, ex-ministru al României la Berlin, activ combatant anticomunist în exil;

6) La 5 Martie *"serbăm"* 10 ani dela dărâmarea statuii (sculptate de Boris Caragea) lui Lenin din Piaţa Scânteii-Bucureşti. S'a stins (oare) şi viaţa falnicei dictaturi proletare?!?;

7) Cutremurător semicentenar pe 10 Martie: uciderea în anchetă, la Vacăreşti, a episcopului greco-catolic Vasile Aftenie. *"Bobul de grâu, de nu va muri, rămâne singur..."*;

8) Maximă valabilă şi în cazul Nae Ionescu, dela al cărui deces în condiţii nedesluşite, la 15 Martie, se vor număra 60 de ani;

9) Pentru Aprilie, consemnăm împlinirea a nouă decenii de când N. Iorga şi A.C. Cuza au înfiinţat Partidul Naţionalist Democrat;

10) precum şi trecerea în veşnicie, la 28 Aprilie, anul 1970, a cardinalului unit Iuliu Hossu, a cărui existenţă a fost înnobilată de prelungită puşcărie;

11) Cu 10 ani în urmă, pe 6 Mai, se organizează *"podul de flori"* dela Prut (nostalgii, nostalgii panromâneşti de Florar);

12) Trist, foarte trist e că în această perioadă a anului acum o jumătate de secol, sinistra Securitate opera un alt val compact de arestări (între victime se afla istoricul şi omul politic liberal Gh. Brătianu);

13) Alt semicentenar revelator: pe 10/11 Iunie vom comemora revolta celor 32 de sate vrâncene contra furtului pământurilor lor de către aduşii de vânt. *"Nu pâine cu orice preţ, ci onoare cu orice preţ..."*;

14) Pe data de 23 Iunie se împinesc 10 ani, de când Moldova transpruteană se proclamă *"stat suveran"*. *"Prutule, râu blestemat..."*;

15) Şase decenii, pe 26-28 Iunie, dela răpirea Basarabiei, Bucovinei de Nord şi Ţinutului Herţa. Era, atunci, începutul sfârşitului. Pe când şi sfârşitul sfârşitului?;

16) Luna lui Cuptor va aduce un popas aniversar: şapte decenii dela marşul tineretului creştin român, avându-l în frunte pe acelaşi C.Z. Codreanu, peste Prut, în vederea propagării idealului naţional în provincia aflată sub ameninţare alogenă;

17) O jumătate de veac, pe 23, de când s'a hotărît, după model sovietic, *"raionarea administrativ-economică"* a R.P.R. (asta mai lipsea în acele vremuri!);

18) Viitorul Gustar haşurează, pe 9, cifra de 120 de ani, care semnifică naşterea preotului şi istoricului Ion Lupaş, trecut şi el prin închisorile comuniste;

19) Pe 25, moartea în 1975 a ziaristului şi scriitorului (fost deţinut politic) Romulus Dianu;

20) La 30 August sunt şase decade dela odiosul Dictat dela Viena;

21) A doua zi (istoria se răzbună), la Chişinău, în 1990, e reamplasată Statuia lui Ştefan cel Mare şi Sfânt în locul ei firesc. ***Virtus romana redivival***;

22) Septembrie reaminteşte abdicarea din 1940 a regelui Carol al II-lea şi urcarea pe tron a lui Mihai I, învestirea Generalului I. Antonescu, drept Conducător al Statului şi proclamarea ţării ciuntite (pe 3 Septembrie pierdem şi Cadrilaterul) *"Stat Naţional Legionar"*;

23) În luna următoare, pe 22 Octombrie, se vor scurge 20 de ani dela despărţirea sufletului de trupul (aflat în pribegie) al lui Pamfil Şeicaru;

24) Pe 24 Octombrie omagiem 80 de ani dela inaugurarea Universităţii din Cernăuţi;

25) A doua zi, 26 Octombrie, o jumătate de secol dela procesul rezistenţei din Vrancea (grupul I. Paraginâ ş.cl.);

26) La 2 Noembrie, studenţii creştini români impun tradiţia slujbei religioase la deschiderea în Iaşi a anului universitar;

27) La 27 Brumar 1975 trece în lumea umbrelor istoricul Al. Randa. *"Plânge printre ramuri luna..."*;

28) Nu se poate trece nereamintită uciderea, la 27-28 Noembrie 1940, a lui N. Iorga şi Virgil Madgearu. No comment!;

29) În ultima lună a anului 2000, pe 2, se vor comemora 50 de ani dela dispariţia fizică a pianistului şi compozitorului Dinu Lipati.

30) Pe data de 8 Decembrie, vor fi opt decenii dela atentatul din Senatul României, pus la cale de Max Goldstein cu scopul de a-l asasina pe regele Ferdinand (îşi pierd viaţa epioscopul unit de Oradea, Radu Demetriu, şi Ministrul Justiţiei, D. Greceanu);

31) Jumătate de secol se va împlini, în penultima zi a anului viitor, dela moartea în închisoarea Sighet) a profesorului, economistului, omul politic, fost ministru, Mihail Manoilescu. A dus greul? I se cuvine fala. Căci *"bobul de grâu căzut în pământ multă roadă aduce"*.

Şi ca să încheiem calendarul de inimă românească într'o tonalitate de recviem, să ne bucurăm că asemenea ***relee ale spiritualităţii naţionale*** răsar mereu şi mereu pe bolta albastră, întrecând, prin strălucirea cea vie, lună şi stele, şi oferindu-se stimulator, pe firidele de raze, tuturor Românilor însetaţi de adevăr, de lumină, de dragostea aroapelui.

MUZICĂ - VIDEO
CĂRŢI - ZIARE

CEREŢI CATALOAGELE GRATIS:

***DE CARŢI - PESTE 1,000 DE TITLURI**

AVENTURI, ISTORIE, CARTI DE BUCATE, DICTIONARE, PARANORMAL, POLITISTE/SPIONAJ, RELIGIE/BIBLII, COPII, MANUALE SCOLARE, FILOZOFIE, COMPUTERE, BELETRISTICA, BEST SELLER, INDREPTARE, MEMORII

***CASETE/CD - PESTE 120 DE TITLURI**

CANTARETI CELEBRI DE MUZICA POPULARA ,USOARA, DE PETRECERI SI ANIVERSARI, ROMANTE, COLINDE, BISERICEASCA, CLASICA, COMICI VESTITI, POP, POVESTI PT. COPII (SPUSE DE ACTORI CELEBRI)

***VIDEO - PESTE 40 DE TITLURI**

COMICI VESTITI, TEATRU, FILME VESTITE (Dacii etc.) MUZICA SI DANSURI POPULARE, USOARA, COLINDE, POVESTI COPII, PARANORMAL, MANASTIRI, VEDERI, DOCUMENTARE, REVELION '95, REVOLUTIA '89

ABONAMENTE LA ZIARE ŞI REVISTE

CERETI FORMULARUL DE COMANDA:

Ziua, Evenimentul zilei, Romania libera, Rebus, Gazeta Sport, Lumea Magazin, Dosarele Istoriei, Femeia, Expres Magazin, Catavencu si multe altele - La dvs. acasa prin:

ARTIMMEX INTERNATIONAL

Import-export & distribution of publications and media

3555 Don Mills Rd., Unit 6-530, Willowdale (Toronto) ONT M2H 3N3 CANADA

Tel. 416-493 4096 FAX:416-493 7266

PENTRU CATALOAGE: TELEFONATI SAU TRIMITETI ADRESA!

GÂNDURI AMARE

——Aurel S. MARINESCU——

Şahul Iranului, detronat de nişte ignoranţi, bolnav, neprimit la tratament în America, cu domiciliu provizoriu în mai multe ţări, el cel mai fidel aliat al Americii, în zilele premergătoare morţii sale, a regretat plin de amărăciune alianţa sa cu Statele Unite, care prin politica lui Carter, nu numai că nu l-a ajutat, dar a şi contribuit la izgonirea sa de pe tron.

Rând pe rând aliaţii fideli ai Statelor Unite, au fost părăsiţi în momentele dificile ba mai mult, Statele Unite au încurajat şi ajutat forţele care au lovit în aliaţii tradiţionali: China, Cuba, Iran, Nicaragua, Panama, ş.a. Să fie oare această politică americană, rezultatul unei optici greşite în politica unei ţări venită prea devreme la rolul de mare putere mondială sau rezultatele urmărite de anumite cercuri financiaro-secrete care în urmărirea unor interese împing din umbră, administraţiile americane succesive în această direcţie cu rezultate dureroase?

Indiferent care este cauza, efectele rămân şi ele au afectat şi afectează viaţa a multe milioane de oameni, şi nu în bine.

Aceeaşi lipsă de recunoaştere a unor merite din partea administraţiilor americane este vădită şi în cazuri mai mici, individuale, când sunt ignoraţi oameni devotaţi Statelor Unite.

Să luăm de exemplu cazul unor ofiţeri aparţinând serviciilor de spionaj româneşti care au trecut la Americani, îmbogăţindu-le cunoştinţele despre lumea comunistă, metode de lucru clandestin, spionaj ş.a.m.d.

Să luăm de exemplu cazul generalului I.M. Pacepa, pentru care administraţia Clinton a intervenit la Preşedintele Constantinescu, care deşi nu are putere prin Constituţie, totuşi a intervenit şi el pe lângă puterea judiciară şi "hocus-pocus" generalului Pacepa i s'a anulat sentinţa. Ce ascultător este Preşedintele României! Până aici totul bun şi frumos; s'ar zice că Statele Unite apreciază şi recunoaşte serviciile făcute de cetăţeni străini Americii. Dar nu este aşa!

În categoria generalului Pacepa mai sunt şi alţii în Statele Unite: Mircea Răceanu, Liviu Turcu, Răuţă şi alţi câţiva.

În mărinimia sa, de ce Clinton nu a intervenit pentru toţi în bloc, doar toţi au fost condamnaţi în lipsă pentru trădare şi toţi şi-au pus viaţa în pericol? Şi de ce mărinimosul preşedinte al României, nu a arătat clemenţă pentru toţi aceia care au dat o lovitură regimului ceaşist?

Mai există categoria foştilor deţinuţi politici condamnaţi pentru spionaj în favoarea Americanilor şi a altor ţări imperialiste, sau care au avut legături cu ambasada americană, YMCA şi alte organizaţii sau instituţii americane. Mulţi au murit, puţini trăiesc. Nu ar fi oare un gest de reparaţie, recunoaşterea meritelor şi reabilitarea lor *"post mortem"* pentru mulţi, prin anularea sentinţelor?

"RÂDE CIOB DE OALĂ SPARTĂ"

SAU ACUZAŢIILE PDSR ŞI PD ÎMPOTRIVA PNŢCD

——Andrei-Iustin HOSSU——

Să privim cum câteva proverbe româneşti se potrivesc de minune câtorva realităţi politice din România de după 1989:

1) În Ianuarie 1990, într'un interviu dat ziarului american saw englez ***The independent***, stalinistul şi kominternistul Silviu Brucan califica poporul român ***stupid people*** (popor prost). Neruşinării lui Brucan i se potriveşte zicala noastră neaoşă, ardelenească: ***"Ciuful ciufuleşte"!***

2) În toamna 1990, revoluţionarul Nica Leon mărturisea în interviuri, cum el, aflat în sediul CC al PCR în după-masa de 22 Decembrie 1989, i-a salvat dela moarte pe agenţii Moscovei, Iliescu-Roman-Brucan-Militaru, oprind un grup de revoluţionari să-i împuşte. Urmarea: minerii lui Iliescu şi Roman au reprimat Piaţa Universităţii în Iunie 1990, iar pe Nică Leon l-au bătut crunt şi l-au închis la Măgurele. Aici se potriveşte perfect vorba românească: ***"Nu mă lăsa să mor, că nu te-oi lăsa să trăieşti"***.

3) La recentul Congres al PCR (pardon: Conferinţa Naţională a PDSR), PDSR a acuzat PNŢCD că urmăreşte convorbirile telefonice prin telefoanele mobile, de aceea a cerut membrilor lui să sporească vigilenţa revoluţionară împotriva reacţiunii burghezo-moşiereşti ţărăniste-liberale aflate (încă un pic) la putere.

Este fapt dovedit că, în toamna 1996, în toiul campaniei electorale, PDSR a manipulat electoratul prin telefoane.

4) PD, zice-se partid aflat în coaliţia guvernamentală, aliat al PNŢCD, cere, împreună cu fratele său geamăn PDSR (imnul lor comun: ***"O, FSN!, O, FSN!"***), anchetarea miniştrilor PNŢCD pentru modul cum administrează banul public.

Situaţiilor 3 şi 4 li se potriveşte proverbul românesc: ***"Râde ciob de oală spartă"***. Ele sunt atât de ridicole încât devin monstruoase.

C'est affreaux! - pe franţuzeşte. ***Borzasztó!*** - pe ungureşte. ***Îngrozitor!*** - pe româneşte.

Sfatul nostru

ÎNCREDEREA-PRIORITATEA PRIORITĂŢILOR

George BĂLTEAN

Poporul român nu mai are încredere în politicieni, în partide, în clasa politică, în guvern, organizarea politică şi administrativă, reforma economică, starea morală, redarea istoriei şi adevărului... Într'un mod perfect a fost compromisă trecerea dela comunism la democraţia de tip occidental, dela mizeria economică la un trai uman, civilizat, dela tiranie la libertatea bazată pe ordinea de drept. Şi viitorul? Cine are încredere în viitor? Care viitor şi cu cine? Cu actualii, sau cu cei dinainte?

Încrederea este un indicator sintetic în care se adună toate indicatoarele de bine, începând cu *"ei este un om de cuvânt"*, sau cum spune Germanul *"Ein Mann, ein Wort"* (un om, o vorbă).

Occidentul nu a avut nici el încredere în conducerea dela Bucureşti şi, mai rău, nu are încredere nici acum. Ceauşescu a minţit, Iliescu l-a urmat aidoma, iar Constantinescu nu ştie cum sau nu poate să se ţină de cuvânt. Urmările le vedem: respingerea ţării de peste tot... Dar totuşi se mişcă, se mişcă pentrucă pământul este rotund şi mai ales pentrucă România este ţară europeană şi oricum ar vrea duşmanii ei să o sucească şi răsucească, România rămâne o ţară europeană şi va intra în Uniunea Europeană. Chestiunea este doar de timp şi mai ales de încredere.

În Octombrie a.c. comisia europeană a recomandat ca la *summit*-ul din Decembrie a.c. din Helsinki să fie invitate şase ţări pentru începerea negocierilor de intrare în UE. Patru din acestea, Letonia, Lituania, Slovacia şi Malta, îndeplinesc condiţiile necesare începerii acestor negocieri. Două însă nu: România şi Bulgaria. Cu toate acestea vor fi invitate şi România şi Bulgaria, iar aceasta, din motive politice. Noua comisie europeană şi mai ales, Dl. Romano Prodi, preşedintele comisiei şi Dl. Günter Verheugen, însărcinatul cu extinderea europeană, au vederi mai realiste decât fosta comisie. Aceştia pun tot mai mult, pe primul plan al acceptării, criteriul politic. Europa nu poate ignora noua realitate reprezentată de noile state îndependente, chiar dacă unele, ca România, se zbat în luptă cu schimbarea. Este norocul României, care nu îndeplineşte criteriile economice, deoarece pe viitor se va pune accent mai ales pe criteriile politice, pe încrederea acordată conducerii ţării, pe viziunea sa de restructurare a perspectivei naţionale. România şi Bulgaria se bucură astfel de *"condiţii speciale"*, acordate cu multă bunăvoinţă. Nimeni din ţară nu se poate lăuda cum că acesta ar fi un succes al politicii externe, din contră, este un însucces, căci România şi Bulgaria, sunt ultimile ţări, cu care se vor începe negocierile, exceptând ţările din fosta Iugoslavie.

Apoi, începerea negocierilor nu înseamnă şi primirea în UE. Cât timp va dura, nu ştie nimeni. În orice caz, există multe voci occidentale, care sunt împotriva acceptării României mai înainte de zece ani, şi atunci, doar dacă îndeplineşte minimul de dezvoltare economică şi administrativă. Ori, tocmai la acestea România stă foarte rău.

Cu această ocazie s'a spus clar că România nu are personalităţi politice pe care se poate pune bază internaţională şi că există o profundă neîncredere în guvernanţii români. Romano Prodi a cerut din partea României un angajament scris cum că se va rezolva problema copiilor orfani (Rușine! Trebue să vină Europa să ceară condiţii umane de viaţă pentru copiii României, în România!). Scrisoarea-angajament ar fi trebuit să fie semnată de către reprezentanţii României, Ministrul de Externe, Andrei Pleşu şi Ministrul Integrării, Alexandru Herlea. Ori, aceştia doi nu se bucură nici de cea mai umilă încredere, ca şi cum ei nici nu ar exista. Mai mult, nu s'a acceptat nici măcar contrasemnarea scrisorii de către Primul ministru, căci nici în Primul ministru Radu Vasile nu există încredere şi, deşi aceasta este o chestiune pur guvernamentală, scrisoarea a trebuit să fie semnată de prim-ministru şi contrasemnată de Preşedintele ţării, Emil Constantinescu! Caz unic. Cauza, repet: lipsa de încerdere în guvernul român. Păcat! Dacă nici în guvern nu mai este încredere!... Cererea ca scrisoarea să fie semnată şi de preşedinte este mai mult de importanţă formală, căci nici preşedintele nu poate oferi mai mult decât garanţii de bună-voinţă.

Europa aşteaptă dela România unele realizări, care se pot obţine fără cheltuieli de valută, care ar dovedi, în sfârşit, că actuala conducere este stăpână în ţară, cum ar fi mult comentata corupţie. De două ori Preşedintele Constantinescu a declarat acţiuni hotărîte contra corupţiei, cu rezultatul zero. Este nevoie să se depăşească diletantismul politic, economic, financiar etc. Este nevoie să se demonstreze că actualul guvern, pur şi simplu, există, există ca guvern în vorbă şi faptă.

Occidentul nu are încredere astăzi, de fapt, în nimeni din România, nici măcar în Preşedintele Constantinescu, dar a declara că nici în preşedintele ţării nu există încredere, înseamnă a elimina ţara de pe lista celor acceptaţi pentru negocieri. Este necesar deci să se accepte că ar exista încredere în cea mai înaltă personalitate din ţară, în preşedinte. Acesta este cel mai de jos nivel atins vreodată de România pe planul recunoaşterii internaţionale.

Cum se poate ieşi din acest impas? Desigur că încrederea provine din fapte. E nevoie de fapte. În vorbe nu se mai încrede nimeni. Este nevoie de reforme serioase, este nevoie să se facă ceea ce s'a făcut în alte ţări, de exemplu, în Ungaria, este nevoie de stoparea căderii ţării, trecerea la creşterea economică, scoaterea populaţiei din starea de nesiguranţă şi chiar disperare. O a doua cale de câştigare a încrederii o formează numirea a noi oameni, care să reprezinte ţara pe planul extern, iar aici, propunem, decişi şi siguri numirea unor oameni aduşi din Occident, chiar adcă ei au şi o altă cetăţenie, aşa cum s'a procedat în ţările vecine. În aceşti oameni Occidentul are încredere. A treia cale, este reinstaurarea Monarhiei. Alte căi nu mai există, dar cele trei de mai sus, sunt suficiente şi bune. Să se acţioneze. E prioritatea priorităţilor.

OFENSIVA ROZELOR

Banu SERDARU

Social-democraţii lui Ion Iliescu au cerut demiterea Guvernului, pe motiv că incompetenţa actualului cabinet a provocat o criză socială fără precedent. Preşedintele PDSR declară chiar că, formarea unui Comitet Internaţional din specialişti ai FMI, Băncii Mondiale şi ai Uniunii Europene, care să realizeze un plan de dezvoltare economică pe termen mediu este cel mai puternic vot de blam pe care-l primeşte România în ultimii zece ani. Ion Iliescu spune că a sosit momentul ca politicienii Coaliţiei, Guvernanţii şi Preşedintele Emil Constantinescu să-şi asume răspunderea pentru dezastrul economic şi social al ţării.

Liderii PDSR au sugerat formarea unui Guvern de tehnicieni care să pregătească alegerile anticipate, ce ar putea fi organizate în primăvara anului viitor. Noul cabinet de tranziţie ar avea un mandat asemenea celui condus de Theodor Stolojan, cu sarcina principală de a scoate populaţia cu bine din iarnă. Şi preşedintele ApR, Teodor Meleşcanu a cerut recent, organizarea de consultări serioase între partidele parlamentare, Preşedinţie şi Guvern, dar în ideea alegerilor la termen.

Premierul Radu Vasile susţine că acuzaţiile PDSR ţin de campania electorală şi nu crede într'un Guvern de tehnocraţi. El este decis să-şi ducă mandatul până la capăt. Preşedintele PNŢCD, Ion Diaconescu, apreciază că schimbarea Guvernului în situaţia actuală ar fi o greşeală politică de nepermis, care ar întrerupe procesul de reformă şi ar elimina şansele României de a adera la Uniunea Europeană. De fapt, PDSR-ul punctează electoral, profită de orice ocazie pentru a sublinia că acest Guvern este incalificabil şi că el va fi mai bun, dacă va fi reales.

Nu este însă un vot de blam formarea unui Comitet Internaţional alcătuit din experţi ai FMI, BM, UE şi specialiaştii noştri, dimpotrivă, este o voinţă a acestor organisme de a accelera reforma, atât de mult încât să prindem din urmă alte state.

Comuniştilor lui Ion Iliescu nu le convine să apară un asemenea Comitet, fiindcă s'ar putea ca opinia publică să descopere că, accelerându-se procesele de reformă, atunci când se va trage linie pentru alegerile din 2000, tovarăşii nu mai au suficiente *"cartuşe"* împotriva Coaliţiei!!!

Acest Comitet nu va fi un organism multinaţional, reprezentând forurile internaţionale care să vină să dicteze în România. Este vorba de specialiştii lor, care să se alăture specialiştilor noştri şi împreună să se consulte. Executivul este condus de echipa care există sau, cu unele remanieri, va fi o echipă politică. Se observă clar un alt tip de ofensivă a PDSR, la fel de parşivă, conform căreia ar fi neceasr un Guvern de tehnicieni. Ori, un asemenea Guvern de tehnicieni nu poate face o reformă în care este nevoie de atâta voinţă politică şi hotărîre. PDSR bate apa'n piuă, convingând şi false patronate de necesitatea Guvernului de tehnicieni. Vezi, Doamne, vin organismele internaţionale şi iau *"caimacul"* PDSR-ului. Mai nou şi *"rozele iliesciene"* par a fi de acord ca Guvernul Vasile, să fie *"ajutat"* de un colectiv de tehnicieni băştinaşi. Există deja acel grup de tehnicieni pluridisciplinar, în fruntea căruia se află nişte oameni agreaţi de Iliescu, precum: acad. Postolache şi acad. Ionete, care conduc grupul însărcinat să facă programul pe termen scurt şi mediu. Probabil că sunt altfel de tehnicieni, nu ca cei cu care a lucrat PDSR-ul la... Bancorex, când au dispărut în trei ani câteva miliarde bune de dolari americani!!!

ÎN PREAJMA ANULUI ELECTORAL

Dan Emilian ROŞCA

Să ne fi pus, în Noembrie 1996, speranţe exagerate în actuala coaliţie aflată la putere? Tot ce se poate.

Cert este că, în entuziasmul din Noembrie 1996, atenţionările proaspeţilor aleşi, privitoare la o NU scurtă perioadă de renunţări la numeroase comodităţi, ba chiar la punctarea acestei perioade cu timpi de reală asceză, au trecut nu PRIN, ci PE LÂNGĂ urechile noastre. Mintea Românului cea de pe urmă: ar fi trebuit, măcar sufleteşte, să ne pregătim a suporta bâlbele şi călcatul în strâchini ale *"specialiştilor"* actualei Puteri, în zbaterile ei de a astupa găuri şi a face ordine în vraişte, toate reprezentând moştenirea unui quasi-septenat de guvernare stângoidă. Apoi, să mai pomenim de cam silnica alianţă dintre *"istorici"* (plus UDMR) şi formaţiunea D-lui Petre Roman. Franţuzul: *"Cheval et âne font mauvais attelage"*. (Variantă românească: *"Taurul şi boul, puşi în acelaşi jug, anevoie trag plugul"*. Honni soit qui mal y pense!)

Vara anului 1999 a lăsat o altă moştenire actualei guvernări. O moştenire de tip colac. Nu de salvare, ci... peste pupăză. Ravagiile produse de inundaţii. Bani - mult aşteptaţi şi foarte necesari - promişi, dar neprimiţi încă (dela FMI şi Banca Mondială). Continuarea recesiunii.

Trist şi primejdios este că din ce în ce mai mulţi încep să asculte cu cresândă mulţumire discursurile melo-stângiste (PDSR) şi latrinier-naţionaliste, antioccidentale (PRM, PUNR). Aceştia ar trebui să-şi (re)amintească de quasi-septenatul minciunii, relei credinţe şi tentativelor de *"despotism luminat"*, quasi-septenatul în care Stânga cripto-comunistă şi filorusă a fost la cârma României.

Uniunea Forţelor de Dreapta şi Alianţa Naţională Democrat-Creştină sunt încă în faza *"lactee"*. Nu cred că vor creşte îndeajuns până la viitoarele alegeri. Personal, cred că e mai bine să sprijinim în continuare Coaliţia. Prefer *"specialiştii"* ei, decât parşivenia mafiotă a naţional-comuniştilor.

Instantanee

culese de T.B.ŞUŢEANU

TOAMNA LIMPEZIRILOR

Se apropie cu paşi mari ziua în care se împlinesc zece ani de când s'a spart butoiul cu minciuni şi opresiune, împrăştiind în ţară - odată cu libertatea - toate murdăriile pe care le-a creat socialismul. În toamna aceasta - în care frunzele au îngălbenit şi cad - cerul este mai mult acoperit, dar minţile oamenilor sunt tot mai limpezi şi înţelesul lucrurilor şi al faptelor este tot mai evident.

Deşi presa este încă dominată de dorinţa de a şoca prin ştiri, imagini şi comentarii în jurul unor fapte negative şi clamează sărăcia (plângându-i pe săraci, fără să spună ţării şi lumii cine sunt ei şi de ce au ajuns aici), omul obişnuit, din oraşele şi satele ţării, are treabă în afacerea lui, la serviciul lui şi mai ales pe proprietatea lui. (Îşi face datoria la serviciu, produce şi vinde în întreprinderea şi magazinul său, culege porumbul şi aduce acum cocenii acasă, se duce la şcoală, la institut şi la facultate, se duce în lume şi vine acasă într'o trăsătură comună: oamenii sunt foarte bine îmbrăcaţi în România, fără nici un desculţ, chiar dacă el este săracul săracilor - cerşetor, copil al străzii sau om fără serviciu şi fără pensii sau pensii foarte mici). Toţi aceştia ştiu un lucru foarte bine: în politică şi afaceri, în viaţa publică, apar - şi se confruntă - comuniştii şi anticomuniştii; deşi partidele sunt nefiresc de multe, esenţa lor ideologică şi programatică arată limpede cine sunt unii şi cine alţii. Iată un caz.

"AM FOST ŞI SUNT... COMUNIST"

Mă aflu în trenul personal Bucureşti-Oltenita - (cel care devenise *"proprietatea"* ţiganilor din satele din această zonă, unde sunt în procentajul cel mai mare din ţară) şi asist la una din miile de dispute dintre oameni pe teme politice.

Un nenică, trecut de 60 de ani, mărunţel şi agitat - cum sunt Românii din Sudul ţării - vorbeşte, vorbeşte, cu limbajul din ziarele *"de stânga"*, atacând ţăraniştii care vor iar moşiile înapoi, au dus oamenii la şomaj şi distrug fabricile, deplângându-i pe săraci şi făcând elogiul sărăciei în egalitate care... *"ce bine era pe vremea răposatului: aveam serviciu, stăteam la bloc unde plăteam o chirie foarte mică. Acum mă apropii de pensie, nu mai avem de lucru la 'Faur' fostă '23 August' a lui Malaxa; ce să fac eu la ţară, unde mi-a dat pământul, da' cu ce să-l muncesc: l-am dat la asociaţia mare, nu-mi trebue"*.

Un tânăr se uită lung şi acuzator spre el şi îndrăzneşte o constatare ca pentru sine: *"da matale vorbeşti ca un comunist"*... *"Da!,* se întoarce bătrânelul agresiv spre el: *am fost şi sunt comunist. Am fost şi sunt cu Iliescu"*. *"Să fii sănătos* - se sucşte tânărul dela el, *doar n'am înnebunit să ne întoarcem la comuniştii!"*... Ţiganii sar în ajutorul *"comunistului"*, iar tinerii şi ceilalţi Români zic: *"Hai, domnule, mai taci din gură că ne doare capul. Habar n'ai de ce se întâmplă în ţară şi de ce este nevoie acum"*.

T.B. ŞUŢEANU

10 ani dela Revoluţia din 1989

DEZVĂLUIRI INEDITE DIN CULISELE PARTIDULUI DE GUVERNĂMÂNT

- De vorbă cu Cicerone Ioniţoiu, vice-preşedinte al PNŢCD -

George BĂJENARU

Aflat în pragul vârstei de 76 de ani, Domnul Cicerone Ioniţoiu radiază din suflet şi din priviri, o lumină cuceritoare. Pe acest om politic, fost deţinut în cele mai groaznice închisori din România comunistă, cronicar al unor pagini de istorie naţională, am avut şansa să-l întâlnesc în seara zilei de 10 Noembrie 1999, în Franţa, la Paris, unde s'a exilat din anul 1979. Cunoscându-l mai ales din scrierile sale, dedicate lui Iuliu Maniu şi Partidului Naţional Ţărănesc - Creştin Democrat, am ţinut să-l abordez în legătură cu frământările din acest partid, înainte şi după revoluţia din 1989. Şi astfel, în apartamentul Domniei sale de pe Rue Wattignies, între *invité* şi *amphitryon*, s'a înfiripat următorul dilaog:

George Băjenaru: Domnule Ioniţoiu, sunt fericit că am această unică posibilitate să stau de vorbă cu Dumneavoastră, despre activitatea aşa de frumoasă pe care o duceţi de mulţi ani, aici, în exil, pentru a scoate prin scris, la lumina lumii, acea mină de aur a sufletelor care s'au jertfit şi continuă să se jertfească pentru cauza libertăţii şi democraţiei în România. Ce experinţă politică aţi dobândit înainte şi după revoluţia din 1989, care sunt punctele esenţiale de pe agenda de lucru, cu ce sunteţi sau nu sunteţi mulţumit?

Cicerone Ioniţoiu: *În primul rând ar trebui să mă prezint, cine sunt şi cum am ajuns aici, în lumea liberă, după ce o viaţă am luptat în ţară, după ce am făcut de şase ori condamnări în România, că am fost condamnat prin şase sentinţe între anii 1945 - 1964. Am început trecând prin NKVD-ul rusesc din România, de unde am fost salvat de Maniu şi pe urmă lupta împotriva regimului comunist, pe care jumătate am terminat-o în 1964, când am ieşit din închisori, şi am pornit alta, pentru a face cunoscute drepturile celor care suferiseră şi pentru a rezolva unele probleme pe care le socoteam în mod necesar, să fie cunoscute în Occident. Atunci, văzând că este foarte imposibil, fiindcă era foarte greu să duci o activitate organizată de unul singur, căci imediat Securitatea te sugruma, în acele condiţii, am pornit, totuşi, de unul singur, la acţiunea care a reuşit să ducă la venirea mea aicea, în Occident. Văzând că mă zbat şi ceva se mişcă în jurul meu, Securitatea m'a invitat la un spital de psihiatrie, ca să-mi facă un consult, că sunt tânăr şi folositor ţării. Invitaţia i-am trimis-o lui Ceauşescu, cu menţiunea: "Domnule Preşedinte, invitaţia e pentru Dumneata". De aicea scandal, şi a fost aşa, ca un noroc, a picat în ţară Preşedintele Franţei, Valery Giscard D'Estaing, şi-am apărut la Europa Liberă. Ei, bine, înainte de a pleca, am discutat cu câţiva dintre vechii prieteni de luptă, dar niciodată cu al treilea, numai câte doi, am discutat cu Coposu de câteva ori, mergând prin Bucureşti, plimbându-ne, cu Ion Diaconescu, Ionescu Galbeni şi cu Bărbuş, ce de făcut, când voi ajunge aici.*

G.B.: *În ce an se întâmplau toate acestea?*

C.I.: *În anul, 1979. Şi aici, când am ajuns, am început acţiunea de reorganizare a partidului şi pot să vă spun că a fost singurul partid, care a avut curajul să se afirme şi să-şi decline numele în Occident. Ceilalţi nu au avut curaj: nici liberalii, nici social-democraţii şi, după părerea mea, nici legionarii.*

Am ajuns în 1990 şi cu primul avion am sosit în România. Spre România s'a întâmplat să călătorim în acea cursă vreo şapte-opt, şi îmi amintesc că în avion era şi Radu Câmpeanu. El se văita: "Domnule, ce ne facem, că n'are cine să ne aştepte, n'vem maşină". -"Fii liniştit, i-am zis, îţi dau eu maşină". - "Păi cum?", zice. - "Păi pe mine mă aşteaptă zece maşini", i-am răspuns. "Sunt sigur, am adăugat, s'a auzit că voi ajunge acolo. Şi aşa a fost. Zece n'au fost, dar au fost opt, şi una i-am dat-o lui Câmpeanu, ca să se ducă acasă. Şi de atunci, nu l-am mai văzut, fiindcă nici nu merita, să ştii.

G.B.: Cine a contribuit cel mai mult la reaşezarea PNŢ-CD pe poziţia dorită, din 1990 încoace?

C.I.: *Nu numai la reaşezarea lui, dar şi la continuitatea lui, fiindcă a pornit cu această continuitate, încă dela ieşirea din închisoare, din 1964. Am discutat atunci în grupuri mici, împreună cu Corneliu Coposu. A aflat Securitatea şi pe unul dintre noi l-a aruncat dela etaj.*

G.B.: Cine era acela?

C.I.: *E vorba de Victor Coconeţ, care în 1972, a fost aruncat dela etaj. După ce la el în casă, s'au ţinut şedinţe. Era unul care a adus la cunoştinţă Securităţii. Atunci s'au instalat microfoane, am avut dovezi, tot, şi a început ancheta şi respectivul a fost omorît şi după aceea s'a făcut procesul, în care erau implicaţi vreo doisprezece inşi.*

G.B.: Care au fost colaboratorii Dumneavoastră cei mai loiali, din 1990 încoace, care au contribuit la dezvoltarea Partidului Naţional Ţărănesc - Creştin Democrat?

C.I.: *În primul rând, Corneliu Coposu, apoi Ion Diaconescu, Ionescu Galbeni, Bărbuş. Aici, în străinătate, Ionescu Dumitru (Mituş) din Elveţia. Pe urmă, un sprijin neprecupeţit în acţiunile pe care le-am întreprins aici, la Paris, a fost din partea lui Remus Radina. El n'a fost şi nu este naţional-ţărănist, dar în orice acţiune naţional-ţărănistă, s'a simţit prezenţa lui. Absolut. După aceea a fost Nicolae Evolceanu, care între timp s'a prăpădit. Era nepotul lui Mircea Eliade şi ajunsese aici, la Paris. El a condus acţiuni în America, Italia, Germania, Elveţia.*

G.B.: Care sunt punctele esenţaiale din programul Dumneavoastră, dela Revoluţia din 1989 şi până azi?

C.I.: *Pe noi, vechea generaţie, bătrânii, ne-a interesat să menţinem doctrina P.N.Ţ., care era un unicat. Fiindcă doctrina P.N.Ţ., durează şi s'a cristalizat de peste o sută şi ceva de ani, de când există Partidul Naţional, înainte de a se unifica cu cel Ţărănesc. Şi atunci sunt cele patru puncte: **morala creştină, arta de a guverna, dreptatea socială şi democraţie**, cu care se caută să se impregneze viaţa politică, pentrucă politica este, după părerea mea **arta de a guverna** o societate. Trebue să găseşti toate mijloacele ca să poţi guverna spre bine, fiindcă am văzut că politica poate duce şi spre dezastru.*

G.B.: V'aş ruga, Domnule Ioniţoiu, să-mi spuneţi concret, ce anume a realizat P.N.Ţ. - C.D. în acest ultim deceniu al secolului nostru?

C.I.: *Punctul cel mai esenţial este că a doborît ultima rezistenţă comunistă, a lui Iliescu şi Roman şi l-a făcut, curios lucru, pe Roman, să se alăture de P.N.Ţ., ca să se poată face această majoritate în Guvern. Pentrucă lumea aşa este făcută: în loc să meargă pe 2-3-4 partide, se fărâmiţează în zeci şi zeci de partide. Să ne gândim că numai la ultimele alegeri pentru Preşedinţie, au candidat şaisprezece inşi.*

G.B.: Ceea ce dăunează alegătorului... Domnule Ioniţoiu, de câţiva ani se vorbeşte de o ruptură în partidul al cărui vice-preşedinte sunteţi. A cui e vina?

C.I.: *Ruptura încă nu s'a făcut şi se vorbeşte peste tot. Poate că este cel mai unitar partid din cele câte au existat în România. Peste tot au fost fărâmiţări. La liberali sunt şapte ramificaţii, social-democraţii nici nu mai ştiu câţi sunt, ba până la urmă, aşa-zisul social-democrat, care îi luase locul lui Titel Petrescu, Cunescu, a fost nevoit să plece. Bineînteles, după părerea mea, el a şi distrus partidul Social-Democrat şi acest partid nici nu poate să existe. Socialismul, după mine, nu are nici un viitor.*

G.B.: Dar cine a făcut ruptura în Partidul Naţional Ţărănesc - Creştin Democrat?

C.I.: *S'a încercat să se facă prin fosta Securitate, fosta agentură comunistă, prin diferiţi indivizi. De exemplu, primul care a încercat să dea o lovitură a fost inginerul Ion Puiu, care e un ratat şi un dezechilibrat. S'a văzut că era manipulat mai demult, încă înainte de 1989, sau poate să spun precis, din 1963, dela Gherla, de când a fost captat. Noi aveam unele indicaţii atuncea, dar pe parcurs s'au lămurit şi, după 1990, faptele s'au scos la iveală. Atuncea a fost un jurist, pe care noi îl numisem să pregătească Constituţia...*

G.B.: Bănuiesc că partidul se gândea la Constituţia din 1923...

C.I.: *La aceea. Aceea ar fi trebuit ca în Ianuarie, 1990, când s'a pus problema Constituţiei, să fie repusă în vigoare. Însă cel care n'a făcut-o, şi-a zis că nici n'a ştiut de ea, deşi pretindea că este un jurist, dar jurist făcut din tractorist, a fost Dumitru Mazilu, care aici, chiar aicea în casă la mine, discutând între noi, zice: "Domnule, eu nici n'am ştiut că există Constituţia din 1923". Atunci i-am zis: "păi noi, atuncea, pe ce bază ne putem conduce, dacă nu există o constituţie?!... Şi a fost nevoie să se facă o constituţie. Franţa ne-a dat "ajutor". Ne-a trimis pe Robert Badinter, care ne-a făcut această Constituţie de astăzi, din care nu se poate ieşi. Sigur, poate că în doi, trei sau cinci ani de viaţă, nu-i dau mai mult, va trebui să fie modificată.*

GERGE BĂJENARU -STÂNGA ŞI CICERONE IONIŢOIU -DREAPTA

G.B.: Care sunt punctele cele mai slabe, din această constituţie, care frânează dezvoltarea societăţii româneşti de azi?

C.I.: *În primul rând nu sunt delimitate puterile. Una asupra alteia, încă mai are influenţă. Ori aceasta a adus şi încă va aduce destul de mari necazuri. După aceea, este vorba că nu au fost oamenii puşi la locurile respective. A fost menţinută vechea structură comunistă. Peste tot. Chiar membrii noştri de partid, ajungând la putere, nu au trecut la curăţenie. Nu era vorba de cei de jos, să-i dai afară, ci de câţiva din miniştere, care au încurcat şi încurcă lucrurile. Au fost menţinuţi şi te uiţi azi cu câtă nonşalanţă, foşti comunişti, ameninţă că dacă ajung la putere, vor da pe toţi afară, care au avut funcţii în ministere.*

G.B.: Spuneţi-mi, Domnule Ioniţoiu, Radu Vasile e ţărănist?

C.I.: *Radu Vasile e ţărănist din anul 1990. Aş vrea să fac o paranteză: pe Radu Vasile, eu l-am învăţat să facă politică. În 1990, când s'a înscris, eu eram acolo. Erau atunci probleme create de judeţe. În fiecare judeţ existau câte patru-cinci naţional-ţărănişti, şi fiecare căuta să-şi facă formaţia lui. Trebuia să se ajungă la un punct de vedere comun, şi atunci eu am plecat în judeţe, ca să rezolv această problemă. Corneliu Coposu a vrut să-i iau cu mine, pe Radu Vasile şi pe Şerban Sândulescu. Am mers cu ei în vreo şase judeţe, (unde au fost probleme mai serioase), printre care Galaţiul, unde a fost cât pe-aci să ne şi batem, Brăila, Craiova, Buzău. Cu ocazia asta neam văzut şi am discutat. Radu Vasile îmi părea un om liniştit. Se văita că trăieşte în acelaşi bloc cu Corneliu Vadim Tudor, şi ăla, având atâţia câini, câinii lătrau, el urla, se certa cu nevasta... Mi-a făcut impresia că Radu Vasile nu avea o viziune. După aceea a venit la Paris, invitat de un prieten, care nu l-a aşteptat la gară. Şi disperat, mi-a telefonat: "Dom'ne, ce fac, mă întorc cu avionul, nu mă'ntorc..." Era la aeroportul Orly.*

G.B.: Când s'a întâmplat asta?

C.I.: *Era în 1994.*

G.B.: Deci nu era prim-ministru.

C.I.: *Păi nu era, nu era nici vice-preşedinte.*

G.B.: Dar Dumneavoastră de când sunteţi vice-preşedinte?

C.I.: *Am fost vicepreşedinte şi înainte de 1990. Dar titlul se păstrează. Am fost în prima garnitură, de vicepreşedinte, delegat cu exteriorul.*

G.B.: N'au mai fost alegeri în partid din 1991...

C.I.: *N'au avut când să fie...*

G.B: Când vor avea loc la noi alegeri în partid?

C.I.: *În anul viitor...*

G.B: Deci vor coincide cu alegerile parlamentare şi pentru preşedinţie...

C.I.: *Alegerile pentru preşedinţie şi organele legiuitoare. Dar s'ar putea să se amâne cu şase luni şi, conform Constituţiei, să aibă loc în anul 2001.*

G.B.: Să revenim la P.N.Ţ. În anul 1991 a avut loc Congresul...

C.I.: *Da. Şi atunci, în Elveţia a venit Corneliu Coposu. Eu mă ocupam de exterior. El a insistat să mă duc în România pentrucă erau unele probleme în legătură cu preşedinţia. Îmi zice (erau martori acolo): "Eşti singurul care poţi să-i pui pumnul în gură lui Raţiu". Că Raţiu venise, umblase peste tot, şi crezând că dacă are puţini bani, puşi de el acolo, i se cuvine Paradisul.*

G.B.: Ce funcţie îndeplineşte Domnul Raţiu acum?

C.I.: *E vice-preşedinte şi deputat...*

G.B: Dumneavoastră cum vedeţi progresul democraţiei în România? Corespunde el conjuncturii democratice occidentale?

C.I.: *Domnule, nu!... S'a ajuns la o mocirlă politică. Şi din ce în ce se agravează. Pentrucă s'a dat frâu liber. Cum am spus, acele structuri vechi, comuniste, nu au fost înlăturate, ele s'au pretat la corupţie şi tot felul de afaceri, şi astfel s'a creat o nouă burghezie, care-şi permite, cu banii care-i are, să-şi bată joc de o ţară. În primul rând, nu s'a putut pune la punct, dreptul de proprietate. Într'un stat democratic, proprietatea este principală. Nici până astăzi, din 1990, de când se vorbeşte despre aşa ceva, nu s'au dat casele, nu s'au dat pământurile, nu s'au dat pădurile. Ori omul trebue să fie stăpân pe ele, să fie hotărît ce face cu ele: le lasă moştenire, le măreşte, le cumpără,... Deci trebue acest lucru aranjat. Nu se poate. Pentrucă cei din vechea structură, continuă să aibă o parte din aceste bunuri, să se folosească de ele, în afacerile lor. Ei sunt oameni de afaceri, de-acuma, nu mai sunt oameni de politică. Nu ştiu ce se va reuşi să se facă. După aceea, chiar şi la noi s'au întâmplat multe. În 1996, s'a pus problema: "Domnule, reuşim cu specialişti în toate domeniile". Şi Corneliu Coposu, când trăia, a pus pe toţi cei dela judeţe să facă tabele, cu oameni de mâna întâi, specialişti, care ar putea să fie folosiţi într'o eventuală guvernare. Dar nu s'a ţinut cont de asta. Şi când am stat de vorbă cu şefii de sectoare, au zis: "Domn'e, avem liste, avem copii după ele". A venit fiecare cu oamenii lui. În loc să găsească posibilitatea să răstoarne ce a fost înainte şi să vină cu ceva nou, căutau să-şi aducă oameni care să-i susţină şi să le cânte în strună.*

G.B.: Care este poziţia P.N.Ţ. - C.D. faţă de ideea de Monarhie în România? Ar putea acest guvernământ să facă ceva pentru revenirea Monarhiei?

C.I.: *Coposu a fost pentru Monarhie. În 1990 s'a dus la Rege. Am fost şi eu cu el, în câteva rânduri. A discutat şi era pentru venirea Regelui. Însă opoziţia era aşa de mare, şi pe urmă, fiind un partid democrat, şi în sânul partidului nostru s'au creat curente. E normal să se întâmple şi aşa. Pe urmă, Regele este şi bătrân. Nu mai are posibilitatea, este şi bolnav, după cum se vede. Nu ştiu dacă s'ar putea reveni la starea de Monarhie, deşi Monarhia ar fi singura soluţie, care ar putea să dea un mai mare prestigiu ţării şi să fie un arbitru al vieţii publice.*

Continuare în pag. 14

În duh şi adevăr

DESPRE DEVIERILE MIŞCĂRII ECUMENICE

Sergiu GROSSU

Misionarismul mondial, aşa cum s'a manifestat în activitatea Consiliului Ecumenic al Bisericilor din ultimele cinci decade, a comis erori regretabile - în special de ordin tactic - în practicarea comandamentelor evanghelice, prin neglijarea sau subestimarea ***"nevoilor grabnice"*** despre care îi scrie Ap. Pavel lui Tit (capitolul 3, versetul 14) şi care nu sunt decât nevoile concrete, presante şi esenţiale ale societăţii din care facem parte.

Cu mulţi ani în urmă, înainte de Revoluţia din Decembrie '89, ***"Comitetul pentru apărarea drepturilor religioase în România"*** s'a adresat Consiliului Ecumenic al Bisericilor din Geneva, trimiţându-i un document zguduitor, intitulat: ***"Un mădular al Bisericii Ortodoxe ce continuă a sângera - Oastea Domnului."*** Acest *"Apel"* n'a trezit nici un interes în sufletul îmţietrit al secretarului general al Consiliului sus amintit, anume Philip Potter, care a evitat să încerce o intervenţie pe lângă Patriarhia din Bucureşti şi Departamentul Cultelor, pentru a se realiza legalizarea Oastei Domnului, cu drept de existenţă şi de activitate misionară în România dictaturii comuniste.

Nici audienţa noastră - a mea şi a soţiei mele - la pastorul Clément Barbey, din C.E.B., în luna Ianuarie 1970, la Geneva, n'a dat nici un rezultat, cu toate că i-am vorbit, cu înflăcărare, despre lipsa de libertate religioasă în România lui Nicolae Ceauşescu şi, îndeosebi, de tragica existenţă a mişcării ortodoxe Oastea Domnului, despre care nu ştia aproape nimic şi pentru care n'a întreprins nimic, restituindu-ne, la câteva zile după vizita noastră, ***"Memoriul"*** pe care ni l-a cerut, fără nici o explicaţie. Şi cu aceasta, legăturile mele cu Consiliul Ecumenic al Bisericilor au luat sfârşit; dar şi iluziile ce mi le făcusem, încă din ţară, în legătură cu menirea mesianică a acestui organism de paie, incapabil să plângă împreună *"cu cei ce plâng"* sub asuprirea regimurilor marxiste totalitare şi fără să se sinchisească de *"cei ce sunt în lanţuri"* sau *"chinuiţi"* pentru credinţa lor **(Evrei, 13.3)**.

De aceea, chiar din primele numere ale revistei ***Catacombes***, pe care o editam la Paris, am căutat să pun degetul pe rană, divulgând spiritul de misionar al Consiliului Ecumenic al Bisericilor, devenit, din nefericire, un organism hibrid, anchilozat prin satisfacţia poziţiei sale privilegiate: o instituţie subversivă, surdă şi mută la strigătele creştinilor în nevoie, o instituţie care şi-a pierdut prestigiul şi aureola de altădată. De altfel, două personalităţi franceze (scriitorul şi ziaristul Pierre de Villemarest, autorul cărţii ***"Spionajul sovietic în Franţa"*** şi profesorul de teologie J.G.H. Hoffman) au denunţat, în articolele lor, Consiliul Ecumenic, ca pe *"un instrument al subversiunii"* internaţionale: un instrument manipulat, cu dibăcie, de delegaţiile Bisericilor ortodoxe din URSS, din România şi din Bulgaria, delegaţii care, în loc să apere cauza celor prigoniţi, afirmau că turma de credincioşi a Bisericilor lor se bucură de o deplină libertate religioasă.

* * *

Ecumenismul actual *"disimulează"* nu atât interesul acut de a face prozelitism, cât - mai degrabă - ***incapacitatea de unificare a lumii creştine***. De aceea, în ce mă priveşte, am renunţat la termenul *"ecumenism"*, destul de compromis, vorbind în lucrarea mea ***"În aşteptarea unui nou pământ"***, de ***supraconfesionalism***. Fiindcă ecumenismul n'a dus decât la o ***alăturare*** de Biserici şi nu de ***împreunare***, de îngemănare creştină. Acţiunea ecumenică a fost şi-a rămas *"interconfesională"* şi nu *"supraconfesională"*, respectiv Bisericile şi-au păstrat orgolioasa separare, n'au depăşit îngrădirile confesionale, nu s'au ridicat peste zidurile despărţitoare, pentru a fi cu adevărat ***"una"*** în Hristos.

Noi am încercat să pledăm şi să impunem, în lumea Exilului românesc, ***imperativul unităţii creştine*** **(Cf. Ioan 17.11-23)**. Măcar în situaţia tragică a desţărării, să alergăm împreună întru ajutorarea fraţilor noştri din Exil şi din ţară, căzuţi *"între tâlhari"*: fie între *"tâlharii"* tuturor fărădelegilor, fie *"dezbrăcaţi"*, *"jefuiţi"* şi *"bătuţi zdravăn"* (ca în pilda Samariteanului milostiv) de *"tâlharii"* regimului comunist din România.

Comunităţile creştine româneşti din Occident - îndeosebi cele neoprotestante, mai bine organizate - n'au putut renunţa la rigiditatea lor misionară şi n'au răspuns la apelul meu de toleranţă religioasă şi de bună înţelegere. Deşi făceau parte din mişcarea ecumenică mondială, nu s'a realizat mult aşteptata îmbrăţişare a Românilor exilaţi ***nici măcar*** în domeniul acţiunilor practice, în lupta pentru respectarea drepturilor omului la libertatea politică şi religioasă. *"Barierele"* dogmatice au fost, pe toate planurile, numai teoretic escaladate, deoarece ***în realitate*** s'au adeverit insurmontabile în adâncurile *"peticite"* ale unor conducători de cult, care şi-au zidit lucrarea nu pe Iisus, ci pe temelia de nisip a mentalităţii lor confesionale.

"Bisericile româneşti din Exil - ortodoxe, greco-catolice şi neoprotestante - se pot întâlni şi înfrăţi pe terenul creştinismului practic, uitând de eterogenitatea confesională a activităţii lor precedente, săltând peste pragul misionarismului naiv şi conturându-şi sarcinile la nivelul exigenţelor actuale", scriam într'un articol publicat tot în revista ***"Cuvântul Românesc"***. Nu ne avertizează sfântul Pavel: *"Este ceasul să vă treziţi în sfârşit din somn"* **(Romani, 13.11)**? Şi odată treji, conştienţi de greaua răspundere ce apasă pe umerii noştri sufleteşti, ***să lucrăm împreună*** pentru slava lui Dumnezeu şi mântuirea Neamului. Aceasta înseamnă a fi creştin. Aceasta înseamnă a fi ecumenic, adică *"în chip desăvârşit una"*.

* * *

Şi deoarece există şi false tendinţe ecumenice, ca să ne apărăm împotriva lor, trebue să respectăm Evanghelia. Zidiţi pe adevărurile ei, nu ne va putea atinge nici o acţiune antihristică.

În România îşi desfăşoară activitatea un foarte suspect ***"Centru internaţional ecumenic"***, care se sileşte să reunească *"oameni şi religii"*. Or ecumenismul este o formă creştină de reunire a ***confesiunilor creştine*** şi nu a religiilor anticreştine, cum sunt mahomedanismul şi iudaismul. Iată de ce, la reuniunea *"internaţională"*, care a avut loc la Palatul Parlamentului din Bucureşti, la 30 August 1998, tema era: ***"Dumnezeu, Omul şi Popoarele"***, Iisus fiind absent, totalmente neglijat. Că reuniunea s'a desfăşurat sub înaltul patronaj al Preşedintelui Emil Constantinescu, mai merge. Dar cum a putut accepta să participe la festivităţi Patriarhia ortodoxă, când citim în Evanghelie: *"Orice se abate şi nu rămâne în învăţătura lui Hristos nu are pe Dumnezeu. (...) Dacă cineva vine la voi şi nu vă aduce învăţătura aceasta, să nu-l primiţi în casă şi să nu-i ziceţi: Bun venit! Căci cel ce-i zice: Bun venit, se face părtaş la faptele lui rele"* **(2 Ioan, 1.9-11)**. Împăcarea cu Dumnezeu, pentru noi, creştinii, nu se face nici prin Mahomet, nici prin Moise, nici prin Buda, ci prin Iisus Hristos, prin Acela care a spus: ***"Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine!"*** El, Iisus, este *"Uşa"*, El este *"Păstorul cel bun"*, care *"îşi pune sufletul pentru oile Sale"* **(Ioan, 10.9-11)**. Toţi ceilalţi sunt, după Mântuitorul, *"furi şi tâlhari"*.

Manifestări, ca această întâlnire internaţională *"Oameni şi religii"*, sunt tot atât de antihristice ca şi *"New Age"*, ca şi Martorii lui Iehova, ca şi toţi cei ce practică prozelitismul de pe poziţia unui fals ecumenism.

Ca să nu ne abatem dela dreapta credinţă, ca să nu ne clătinăm, să fim atenţi la *"lupii răpitori"* care ne dau târcoale: la *"lupii îngroziţori"* din afara Bisericii noastre, dar şi la cei care se ridică din mijlocul nostru, aşa cum îi învăţa ucenicul lui Gamaliel pe creştinii din Efes, la despărţirea de ei: *"Eu ştiu că după plecarea mea vor intra, între voi, lupi îngroziţori, care nu vor cruţa turma. Şi dintre voi înşivă se vor ridica bărbaţi, grăind învăţături răstălmăcite, ca să atragă pe ucenici după ei. Drept aceea, privegheaţi..."* **(Fapte, 20.30-31)**.

NOAPTE SFÂNTĂ DE AJUN

În noaptea asta Sfântă de Ajun
Mă poartă gândul peste ani, acasă,
Când aşteptam să vină Moş Crăciun,
Cu cozonacii înşiraţi pe masă.

Priveam colindătorii de la geam
Şi ascultam colinde minunate,
Cu bucurie'n casă îi primeam
Şi mama le'mpărţea la toţi bucate.

Ninsori ca'n basme se cerneau de sus
Zăpada aşternea covor pe case,
Noi ascultam cum s'a născut Iisus
Şi cum pe cer o stea se arătase.

Împodobeam brăduţul din iatac
Cu lumânări şi globuri colorate
Şi aşteptam felii de cozonac,
Cu multe mirodenii aromate.

A fost aevea, sau a fost doar vis,
Căci a venit furtuna peste ţară
Iluziile noastre le-a ucis,
Însângerând candida primăvară.

Pe drumul Golgotei ei ne-au purtat
Mulţi au căzut şi zac uitaţi în glie
Iar lacrimile noastre s'au uscat,
Ca florile târzii de iasomie.

Acum, în Noaptea Sfântă de Ajun,
Aş vrea să fiu în casa părintească,
Să-l aşteptăm din nou pe Moş-Crăciun
Şi timpu'n loc aş vrea să se oprească.

George GEORGESCU

BISERICA CREŞTINĂ

NAŞTEREA DOMNULUI, NOUA CREAŢIE

Pr.Gh. CALCIU

"La început Dumnezeu a făcut cerul şi pământul. Şi pământul era netocmit şi gol. Şi au zis Dumnezeu să fie lumină. Şi a fost lumină. Şi a văzut că e bună lumina... Şi a fost seară şi a fost dimineaţă: ziua întâia...

Şi a făcut Dumnezeu tăria... Şi a fost seară şi a fost dimineaţă: ziua a doua...

Uscatul l-a numit Dumnezeu pământ, iar adunarea apelor a numit-o mări... Şi pământul a dat rod... şi a văzut Dumnezeu că este bine. Şi a fost seară şi a fost dimineaţă: ziua a treia..."

(Facere 1:1 şi celelalte)

Dumnezeu a creat lumea în şase zile. După fiecare zi, Dumnezeu a văzut că era bine ceea ce făcuse. Aşadar, lumea este creaţia lui Dumnezeu şi tot ce a creat El a fost bun, a fost desăvârşit: cerul şi pământul, lumina şi întunericul, uscatul şi apa, luminătorii universului, viaţa vegetală şi animală şi omul, încununarea creaţiei. O armonie desăvârşită în lumea văzută şi legătura sfântă dintre cele văzute şi cele nevăzute, realizată prin om. Mesagerul cerului pe pământ şi mesagerul pământului la cer era omul. Adam şi Eva stăteau de vorbă cu Dumnezeu şi grija Lui era spre om ca spre tot ce era mai de preţ în creaţia Lui: omul şi lumea, prin el, erau subiectul iubirii creatoare divine. Răul nu exista. De aceea, chiar şi astăzi, când vorbim despre rău, nu vorbim ca despre ceva creat, ci ca despre o absenţă, un spaţiu în care binele nu mai există, prin voinţa coruptă a omului şi a îngerilor căzuţi, un spaţiu ieşit din lumina lui Dumnezeu şi de sub providenţa divină.

Adam a încălcat porunca divină. Indiferent dacă pomul cunoştinţei era un simplu măr, sau era un simbol al păcatului, el, pomul, era garanţia exercitării libertăţii de voinţă a lui Adam şi a Evei. Niciodată omul nu ar fi ştiut că este liber, dacă nu ar fi fost o interdicţie, sub ameninţarea pierderii unor bunuri spirituale şi materiale pe care le avea. El nu era predeterminat la greşeală! El putea să asculte sau să nu asculte porunca divină. Atunci au înţeles Adam şi Eva că erau liberi în spirit, că puteau să facă sau să nu facă ceva. Dar diavolul le-a întunecat mintea şi i-a făcut confuzi: ei au confundat libertatea spirituală cu cea materială şi au crezut că adevărata libertate era cea a faptului material, care venea dela diavol şi au călcat porunca divină devenind sclavii păcatului. De atunci s'a întins stăpânirea diavolului peste tot pământul, peste toate generaţiile. Creaţia s'a întunecat, s'a degradat odată cu omul, a devenit vrăjmăşa omului şi această vrăjmăşie continuă şi astăzi. Omul încă se mai crede regele creaţiei şi încearcă să stăpânească universul, dar creaţia se răzbună prin energiile nestăpânite incitate de om, care duc totul la distrugere.

Turma umană, prin secole, s'a tot depărtat de Stăpânul, a rătăcit sub îndemnul irezistibil al satanei, sub amăgirea lui lunecoasă, care pune mereu în faţă omului orbit de trufie o viziune dulce, o fată morgana spirituală care îl atrage tot mai adânc în pustiul singurătăţii fără Dumnezeu. Din când în când, luminători sacri se ridicau: ei vorbeau turmei despre un cer al desăvârşirii, despre un Creator, despre rătăcirile oamenilor, despre întoarcere la sursa luminii divine. Oamenii mergeau mai departe spre pierzare, râzând de nebunii luminii, sau ucigându-i cu pietre, ca să nu mai fie tulburaţi în calea spre pieire.

Toată firea a căzut odată cu omul, tot mai adânc, tot mai degradantă, aşa cum o vedem şi acum, prin păcatul strămoşesc şi prin cele actuale. Creaţia nu mai era cea intenţionată şi realizată de Dumnezeu. El nu se mai recunoaştea în creaţie şi creaţia nu se mai recunoştea în Dumnezeu.

Creaţia trebuia înnoită.

Omul nu era în stare să reînnoiască această creaţie căzută, el însuşi fiind căzut din harul divin primordial cu care fusese înzestrat de Dumnezeu la creaţie: puterea de a nu muri, dacă nu ar fi păcătuit. El însuşi, omul, era în vrăjmăşie cu Dumnezeu, pentru nepocăinţa lui atunci când, călcând porunca opreliştii pusă de Creator şi când Dumnezeu l-a întrebat: ***Nu cumva ai mâncat din pomul oprit?*** Adam a răspuns: ***Femeia pe care Tu mi-ai dat-o m'a îndemnat.*** Astfel, din acuzat, Adam devenea acuzatorul lui Dumnezeu pentrucă i-a dat o femeie care l-a ispitit. ***Tu mi-ai dat femeia.***

Toată creaţia a fost făcută din nimic, numai cu cuvântul: Dumnezeu a zis şi s'a făcut. ***Numai omul a fost făcut din materia creată anterior. Numai pe El Dumnezeu l-a făcut din pământ, adică din toate elementele deja existente şi l-a făcut cu o grijă specială: Nu a zis numai să se facă, ci l-a zidit cu mâna Lui.*** De aceea, calea înnoirii întregului univers trecea prin OM. El trebuia înnoit şi toată firea căzută prin el, se înnoia prin el. Căci şi firea căzută suspina în aşteptarea mântuirii:

"Pentrucă şi făptura însăşi se va izbăvi din robia stricăciunii, ca să se bucure de libertatea măririi fiilor lui Dumnezeu. Căci ştim că toată făptura (creaţia) ***împreună suspină şi împreună are dureri până acum."*** (Rom. 8:21-22).

Aşa a hotărît Dumnezeu în sfatul cel de taină al persoanelor Sfintei Treimi să trimită pe Fiul Său, cel Unul Născut pentru mântuirea omului şi, prin om, pentru mântuirea întregei firi.

"Căci Dumnezeu aşa a iubit lumea încât, pe Unul Născut Fiul Său L-a dat ca tot cel crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică." (In. 3:16).

Prin preluarea omenităţii, Iisus mântuieşte toată creaţia. În Budism, omul se mântuieşte prin trecerea graduală prin diferite trupuri vegetale şi animale, purificarea finalizându-se în Nirvana, locul fără fiinţă. Dar natura nu se schimbă în această scară de trecere a omului, ea nu se purifică. În Creştinism, omul este cel ce contribuie la ridicarea firii, pentrucă el are în el toate elementele firii şi, fiind mântuit este mântuită şi firea, căci natura a fost supusă deşertăciunii, nu din cauza ei, ci din cauza celui care a suspus-o, adică a omului prin care toate au căzut.

În această lume căzută prin vina omului, vine Iisus. El se naşte din cea mai pură dintre femei, Sfânta Fecioară Maria, ca un prunc inocent. Nu s'a întrupat printr'o minune spectaculară, ci se naşte ca inocenţa însăşi, asumându-Şi astfel întreaga noastră natură umană, mai puţin păcatul, crescând în trup şi în duh cu anii, parcurgând în această înnoire a naturii umane, treptele vârstei şi purificarea deplină a firii noastre. În clipa în care Iisus se întrupează în pântecele Fecioarei, începe înnoirea noastră.

Iisus marchează prima nouă creaţie: Naşterea Lui este cu totul nouă. Dumnezeu, ca cea de-a doua persoană a Sfintei Treimi, ia trup mărginit, El, Neîncăputul, cum spun cântările noastre bisericeşti, încape în pântecele Fecioarei, care a născut pe Fiul şi Dumnezeul ei. Toate aceste paradoxuri care nu pot fi cuprinse de mintea noastră fac parte din noua creaţie. Naşterea lui este fără de sămânţă, nu provine din unirea principiului feminin cu cel bărbătesc, ci este cu totul nouă, o unire neînţeleasă şi nemaiştiută: unirea lui Dumnezeu cu omul, prin lucrarea Duhului Sfânt.

Omul degradat prin păcat, lutul omenesc care suferise aceeaşi degradare, devin puri prin sălăşluirea lui Iisus în el. În mod paradoxal, Mântuitorul îşi asumă toată natura noastră umană, cu sentimente, cu foame şi cu frig, cu durere şi cu lacrimi, dar fără păcat, fără înclinarea măcar spre păcat, fără prăvălirea spre păcat, cum spun sfinţii Părinţi. Iisus deschide drumul purificării omenirii, care se face prin efort şi suferinţă, prin înălţare duhovnicească şi prin acceptarea comorii de har pe care El a creat-o pentru noi ca pe un tezaur ce ne stă la îndemână, pe care doar trebue să-l acceptăm şi să-l câştigăm spre a fi al nostru. Să ne schimbăm devenind noi, înnoiţi prin harul lui Dumnezeu.

Cântările bisericeşti spun că cerurile au stat în mirare când Mântuitorul S'a născut, întru atât de minunată era această naştere, pentru lumea cerească, obişnuită să considere lumea văzută ca pe o creaţie veche şi coruptă prin păcat. Acum materia strălucea de puritate dumnezeiască în Pruncul Iisus, Pruncul cel Nou.

Cu Naşterea lui Iisus din Fecioara Maria, raportul omului faţă de cer se schimbă. Mii de ani, omul căutase cerul, fericirea edenică. Ştia că era o fiinţă căzută. Toată mitologia vorbeşte despre această cădere. Toate credinţele primitive ştiau că fusese o vârstă de aur a omenirii, apoi o vârstă de argint, una de aramă şi aşa mai departe. Toată omenirea a avut nostalgia paradisului, cum o numeşte Nichifor Crainic şi chiar când omul căuta fericirea în lucrurile lumeşti, materiale, el devia nostalgia paradisului spre ţine greşite.

În această stare a omenirii, când sufletul uman se pierdea în neştiinţă, Iisus a venit în lume să ne aducă adevărata cunoaştere. Cerul se pogoară la noi. Sfinţenia intră în lume sub chipul lui Dumnezeu-Omul. Unite pentru eternitate, prin pătrunderea divinului în materie, prin transformarea intimă a lumii materiale într'o nouă creaţie, sfinţită prin asumarea ei în persoana dumnezeiască a lui Iisus, trupul şi duhul, cerul şi pământul se unesc.

De aceea Naşterea Domnului, ca început al mântuirii omului, este exorcizarea întregului univers, alungarea demonilor, sacralizarea materiei, înnoirea lumii. Îngerii cântă: ***"Slavă întru cel de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace, între oameni bună învoire"***. Înfrăţirea cerului cu pământul nu s'a putut face înainte de înnoirea lumii prin întruparea lui Iisus. Dacă Dumnezeu a făcut lumea şi a văzut-o bună în principialitatea ei, nu mai era nevoie de o nouă creaţie care ar fi presupus distrugerea vechii creaţii şi apariţia unor noi principii creaţionale, ci s'a înnoit lumea în intimitatea ei, sfinţindu-se şi îndumnezeindu-se în Iisus.

Maica Domnului se purifică de păcatul Adamic prin întruparea lui Iisus în ea, ceea ce este o noutate totală pentru o fiinţă omenească. Îngerii devin vizibili pentru oameni, ca şi cum li s'ar fi deschis ochii spirituali pentru vederea celor *"nevăzute"*. Însuşi Dumnezeu vine printre oameni şi locuieşte printre noi şi noi L-am cunoscut prin lucrarea Sfântului Duh, chiar dacă lumea nu L-a cunoscut atunci:

"În lume era şi lumea prin El s'a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut. Întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit". (In. 1:10-11).

Într'adevăr, lumea, scufundată în păcatele ei vechi de milenii, era refractară oricărei iluminări şi vedea lumina ca pe un atac la existenţa ei. Aşa L-au socotit Evreii pe Iisus şi L-au răstignit fără regret, pentrucă nu L-au putut ucide încă din clipa Naşterii: ***"Sângele Lui asupra noastră şi asupra copiilor noştri."*** (Mt. 27:25). Dar prin lucrarea Duhului Sfânt, ochii omenirii s'au deschis treptat-treptat pentru înţelegere, Harul sfânt a lucrat pentru îndepărtarea întunericului şi oamenii au văzut, aşa cum, prin intervenţia divină, păstorii au văzut cerurile deschise şi îngerii suindu-se şi pogorându-se şi cântând cântările cereşti. Aşa cum magii au văzut steaua şi au urmat-o, ştiind, printr'o cunoaştere mistică şi neraţională, că ea îi va conduce la Noul Împărat, la Pruncul cel Nou. Simţurile umanităţii s'au înnoit şi ele, s'au ascuţit şi s'au înmulţit, încât cei cu viaţă îmbunătăţită pot vedea lumina necreată pe care cei simpli au văzut-o la Naşterea Domnului, precum şi cei înţelepţi - magii - au văzut-o prin credinţă desăvârşită în adevărul proorocilor.

Din clipa întrupării Mântuitorului, războiul nevăzut dintre bine şi rău ia forme văzute, deschise, nedesimulate: Irod vrea să-l omoare pe Prunc şi nu ezită să ucidă pe fiii Rahilei urmărindu-L pe Iisus spre a-L prinde cu orice preţ. Acest război continuă până la moartea pe cruce a Mântuitorului, când diavolul se înşeală pe el însuşi şi gustă din începutul pierzării lui. De atunci şi până la sfârşitul veacului, ***"Sângele Lui asupra noastră şi a copiilor noştri"***, dar nu ca blestemul cerut de Iudei, ci ca unirea noastră cu Dumnezeu prin Sfânta Euharistie, care mereu ne înnoieşte prin integrarea Fiului lui Dumnezeu în trupul nostru, care înseamnă integrarea noastră în Iisus-Domnul.

Înnoirea lumii, această nouă creaţie începută odată cu întruparea Mântuitorului în Sfânta Fecioară, Naşterea, trăirea şi moartea lui pe cruce, se vădeşte deplin în Învierea lui Iisus cu trupul Său material, dar spiritualizat, încât, putând fi pipăit la cerere, el, trupul, putea trece prin uşile închiuate, fără a se altera şi fără a-şi pierde forma. Dar înnoirea aceasta a creaţiei va fi pe deplin văditâ la Judecata din Urmă, când toată materia va arde în ceea ce are ea păcătos, când totul se va prăbuşi cu vuiet

Continuare în pag. 14

- DOSARELE SECRETE A

George GEORGESCU

Se împlinesc luna aceasta 10 ani dela declanşarea celei mai mediatizate revoluţii din istoria omenirii. Secvenţele ei antologice au făcut ocolul lumii, fiind transmise în direct pe toate lungimile de undă şi pe toate canalele de televiziune. După trecerea unui deceniu în care s'a încheiat o etapă istorică plină de convulsii, misterul care a gravitat în jurul sângeroaselor evenimente şi al autorilor genocidului a fost elucidat, adevărul fiind cunoscut acum în întregime. Încă în urmă cu un an de zile un grup de 7 deputaţi din PNŢCD au propus înfiinţarea unei Comisii a Camerei Deputaţilor care să dea publicităţii până la sfârşitul anului 1989 *"Cartea Albă"* a evenimentelor din Decembrie 1989, în care să se stabilească responsabilitatea tuturor factorilor implicaţi, precum şi elucidarea rolului anumitor persoane, instituţii şi organizaţii în genocidul care a secerat vieţile a peste o mie de nevinovaţi. *"Comisia Naţională pentru Adevăr şi Reconciliere"*, formată din 11 membri magistraţi, parlamentari şi personalităţi ale vieţii publice, s'a izbit însă ca de un zid de lipsa de voinţă a Justiţiei de a scoate la iveală adevărul şi de obstrucţionarea realizată de cei vinovaţi ajunşi în fruntea ţării, care au făcut tot ce le-a stat în putinţă pentru a bloca drumurile ce duceau la aflarea adevărului.

Revoluţia română s'a declanşat la Timişoara în seara zilei de 16 Decembrie 1989, în momentul în care câteva sute de protestatari s'au îndreptat spre locuinţa pastorului reformat pentru a se opune intenţiilor Securităţii de a-l deporta în altă localitate. În desfăşurarea ulterioară a evenimentelor care au aprins flacăra revoltei în toată ţara, meritul principal revine în întregime curajoasei populaţii din oraşul de pe Bega, care s'a mobilizat în zorii zilei de 17 Decembrie şi a ieşit cu zecile de mii în stradă, pentru a protesta împotriva samavolniciilor organelor de represiune ale Securităţii şi a degradării vieţii sub toate aspectele. Acesta este adevărul istoric şi el nu poate fi escamotat sau denaturat de scenariile unor servicii secrete, care au profitat de acele momente fierbinţi ale revoltei paşnice, infiltrând printre manifestanţi câţiva huligani instruiţi la şcoala lor, huligani care s'au dedat la unele acte de vandalism, pentru a se justifica apoi o intervenţie menită să înnăbuşe revolta.

S'a încercat a se acredita ideea că în perioada premergătoare evenimentelor dela Timişoara un mare număr de agenţi străini ar fi intrat pe teritoriul ţării noastre pentru a participa la evenimentele din oraşul de pe Bega. Un Raport întocmit de SRI menţionează însă în Partea I-a şi a II-a că începând cu data de 9 Decembrie 1989 s'a observat o creştere a numărului de turişti sovietici în trecere spre Iugoslavia, dar nu s'a confirmat participarea lor în NICI UN FEL la revoltă. Probabil, misiunea lor a fost supravegherea şi pregătirea terenului în vederea loviturii de Stat ce urma să aibă loc peste câteva săptămâni pentru răsturnarea lui Ceauşescu, a cărui scoatere din istorie fusese decisă încă de pe vremea lui Andropov, care întocmise un plan ultrasecret de schimbare a conducătorilor comunişti din Europa de Răsărit. Acest scenariu întocmit la Moscova a fost însă devansat de revolta spontană a populaţiei care ajunsese la limita suportabilităţii. După cum a declarat senatorul Valentin Gabrielescu, Preşedintele comisiei Parlamentare *"Decembrie 1989"*, *"Revoluţia nu a fost făcută de turişti cu ochi albaştri"*. Îndreptarea cercetărilor pe această pistă, a fost făcută pentru a se ascunde rolul forţelor interne şi a principalilor autori ai genocidului din Decembrie.

În dorinţa de a izola oraşul Timişoara şi a lichida răscoala ce ameninţa să se extindă în toată ţara, Ceauşescu a trimis la faţa locului pe generalii V.A. Stănculescu şi Mihai Chiţac, care au ordonat trupelor din Garnizoană să intre în dispozitiv de luptă cu armament de război şi să scoată blindatele pe străzi. În urma ordinelor primite dela aceşti generali fideli dictatorului şi regimului comunist, armata a deschis focul împotriva manifestanţilor ucigând un mare număr de protestatari, care au devenit primii eroi-martiri ai Revoluţiei Române. Momentul crucial al revoltei dela Timişoara care a schimbat radical cursul evenimentelor a fost refuzul armatei de a mai trage în demonstranţi, după ce a realizat capcana în care a fost atrasă de cei 2 generali şi fraternizarea cu populaţia răzvrătită. Datorită acţiunii bravului ofiţer Viorel Oancea, care a trecut cu trupele din subordinea sa de partea revoluţionarilor, Timişoara a devenit astfel primul oraş liber de comunism, la data de 20 Decembrie 1989.

Imediat după declanşarea evenimentelor din oraşul de pe Bega, în după amiaza zilei de 17 Decembrie, la orele 14.45 s'a transmis ordinul *"Alarmă de Luptă Parţială"* către UM 01115 Giroc. Toate celelalte unităţi militare din teritoriu au fost puse de asemenea în stare de alarmă prin ordinul codificat *"Radu cel Frumos"*, în baza căruia s'a trecut la înarmarea tuturor militarilor cu armament şi muniţie de război. În urma acestor dispoziţii căpitanul Veverica Iosif, comandantul Dispozitivului D.7, din ordinul generalului Vasile Paul, a ordonat să se tragă în manifestanţii care se aflau la intersecţia Căii Girocului cu strada Ştefan Stanca, împuşcând un demonstrant paşnic. În zona Podului Decebal, căpitanul Badea Gheorghe din cadrul Brigăzii de Securitate a ordonat deschiderea focului, ucigând şi rănind un număr de manifestanţi, iar maiorul Ioan Burci dela UM 01185 a deschis focul de pe un car blindat asupra grupului de oameni adunaţi în faţa Catedralei, printre care se aflau mulţi copii. Maiorul Constantin Grecu, comandantul Batalionului de Grăniceri, alcătuit din ostaşi care au maltratat, schingiuit şi ucis în mod bestial pe cei care încercau să treacă frontiera, a ordonat să se tragă în manifestanţi ucigând 3 persoane, printre care 2 femei. Este cunoscut faptul că pentru fiecare crimă făptuită pe frontieră asupra *"transfugilor"*, grănicerii primeau o lună de zile concediu şi o sumă de bani recompensă, pentru a-i stimula în lichidarea prin orice metodă a tuturor celor care încercau să treacă dincolo de *"cortina de fier"*.

În urma presiunilor exercitate de Asociaţiile revoluţionarilor şi urmaşilor celor ucişi la Timişoara, precum şi a înlăturării procurorului general N. Cochinescu după alegerile din 1996, a avut loc anul acesta procesul generalilor Stănculescu şi Chiţac, condamnaţi amândoi la câte 15 ani închisoare şi degradare militară. Cu această ocazie, gen. Stănculescu a încercat să inducă în eroare instanţa, declarând că a executat ordinele lui Ceauşescu în baza declarării *"Stării de Necesitate"*, însă preşedintele *"Memorialului Timişoara"*, Traian Orban, a dovedit că la data când Stănculescu şi Chiţac au condus sângeroasa represiune a manifestanţilor dela Timişoara, nu se declarase încă *"Stare de Necesitate"*, aceasta fiind decretată de Ceauşescu la data de 20 Decembrie orele 21,30. Cele mai multe victime căzuseră însă din ordinele date de ei până la această dată. Mulţi martori veniţi la proces au declarat că au văzut şi auzit pe gen. Chiţac dând ordin să se deschidă foc asupra civililor neînarmaţi care manifestau în mod paşnic, ordin care contravine tuturor regulamentelor militare în vigoare înainte ca şi după Revoluţie.

Întrucât răscoala dela Timişoara ameninţa să se extindă în toată ţara, Ceauşescu a încercat să dezamorseze situaţia explozivă ce risca să scape de sub control, printr'un subterfugiu pe care îl mai folosise şi în alte rânduri, dar care în situaţia incandescentă din acele momente i-a fost fatală, întrucât absolut toată lumea era sătulă de regimul lui despotic. La acest deznodământ dramatic pentru el a concurat un complex de factori cunoscuţi, dar şi unii oculţi, care îi pregătiseră debarcarea. Fiind complet rupt de realitate, el era convins că stăpâneşte pe deplin situaţia şi că populaţia Capitalei este de partea lui, astfel că a convocat la data de 21 Decembrie 1989 un miting în Piaţa Palatului din Bucureşti. În uriaşa masă de manifestanţi aduşi din întreprinderi şi uzine au fost infiltraţi şi câţiva agenţi-diversionişti pregătiţi la şcoala serviciilor specializate în crearea confuziei şi panicii, care au aruncat câteva petarde la picioarele participanţilor din zona Athenee-Palace. Cei care au supravegheat din umbră evenimentele în aşteptarea momentului prielnic, au preluat atunci conducerea operaţiunilor, iar ce a urmat se cunoaşte. Secvenţele asaltului mulţimii dezlănţuite asupra Sediului CC şi ale aşa-zisei *"fugi"* a lui Ceauşescu cu elicopterul în jurul orelor 12,30, au făcut înconjurul lumii.

Din acel moment însă un mister de nepătruns a învăluit evenimentele. Câteva Comisii Senatoriale au fost abilitate de-a lungul anilor să rezolve acest mister şi să demaşte numele autorilor crimelor făptuite în timpul răscoalelor, dar adevărul nu a putut ieşi la suprafaţă. În acelaşi timp însă, câţiva jurnalişti şi cercetători independenţi au iniţiat anchete pe cont propriu, reuşind să intre în posesia unor documente de maximă importanţă. Astfel au luat fiinţă *"Dosarele secrete ale Revoluţiei"*, în care au fost adunate declaraţii, mărturii, probe, interviuri cu participanţi activi la Revoluţie şi cu răniţi sau rude ale celor ucişi sau dispăruţi. Deşi toate aceste date au fost intens mediatizate la timpul respectiv, Justiţia a închis ochii, adevăraţii vinovaţi continuând să lipsească de pe lista inculpaţilor în Instanţele Tribunalelor militare, datorită încrengăturii dintre magistraţi şi oamenii politici aflaţi la cârma ţării.

CINE AU FOST TERORIŞTII ?

O întrebare firească a răscolit multă vreme conştiinţele, cine au fost cei *"care trăgeau din toate poziţiile"*, cum a declarat în repetate rânduri Ion Iliescu în dorinţa de a ascunde numele adevăraţilor ucigaşi şi a pune cercetările pe o pistă falsă. Au existat într'adevăr, sau au fost numai câţiva *"diversionişti"*, aşa cum a mărturisit de curând Şeful Secţiilor Parchetelor Militare? Indiferent cum au fost etichetaţi aceştia, datorită eforturilor depuse de cei care au cercetat fenomenul, astăzi se ştie că ucigaşii erau specialişti în luptele de gherilă urbană instruiţi pentru anihilarea mişcărilor şi revoltelor sociale, ce fuseseră luate în consideraţie, deoarece exista certitudinea că în CAER se va produce o ruptură. Astfel a fost elucidată moartea multor dintre participanţii la Revoluţie care au fost împuşcaţi pe la spate. În presa centrală a fost relatat cazul a 2 militari şi un civil ucişi dela distanţă foarte mică (1-1,5 m) în spatele monumentului din oţel inoxidabil din curtea Televiziunii unde se adăpostiseră în timpul luptelor. D-na Elena Băncilă, mama unuia dintre ei, a pipăit cu degetele fiecare centimentru al statuii, care nu prezenta nici o zgârietură în partea dinspre Şoseaua Dorobanţilor de unde se trăgea cu simulatoarele, în schimb, în partea din interiorul curţii unde se ascunseseră, statuia era perforată de sute de cartuşe. Dacă s'a tras din elicoptere sau de pe turnul Televiziunii, aşa cum au pretins unii, cum se explică faptul că toţi 3 au fost împuşcaţi cu mare precizie ÎN CEAFĂ?

După ce a alcătuit un dosar cu declaraţii, probe şi mărturii ale morţii suspecte a fiului ei pe care le-a depus la Parchet, D-na Băncilă a avut neplăcuta surpriză să constate că toate aceste documente de o valoare excepţională, dispăruseră dela dosar, inclusiv glonţul extras din trupul fiului ei, deoarece după multe cercetări personale ea reuşise să facă portretul robot al asasinului. Cine avea interes ca toate aceste probe ce puteau duce la identificarea ucigaşilor să dispară? Ecuaţie uşor de rezolvat. Chiar ucigaşii şcoliţi şi pregătiţi pentru îndeplinirea unor astfel de operaţii. În cartea sa document, intitulată *"Diplomaţia Lupilor"* jurnalistul Călin Cernăianu, scrie la pagina 235: *"unii dintre responsabilii DIA, inclusiv şeful Reţelei 246-internă, au condus efectiv diversiunea după 22 Decembrie 1989, începând cu ora 18,00... Fiind subordonată MStM, Reţeaua 246-internă, prin responsabilii ei, cunoştea: variantele de ripostă ale Forţelor Armate în diverse situaţii limită, pregătirea lor din timp de pace, dispozitivele ce se vor adopta, locul şi rolul acestor forţe în dispozitiv, frecvenţele de lucru radio ale tuturor elementelor sistemului naţional de apărare, indicative, parole, comunicări codificate etc."*

Un caz deosebit de semnificativ în ceea priveşte coordonarea acţiunilor criminale din timpul Revoluţiei, care vine să lămurească unele din misterele Revoluţiei, este relatat de jurnalistul Bogdan Burileanu la data de 10 August 1999. Este vorba despre dispariţia soldatului Mircea Tribon, care a fost împuşcat de un ofiţer în noaptea de 21 spre 22 Decembrie în Piaţa Universităţii pentru nesupunere la ordinul de a trage în manifestanţi. După ce a fost transportat la Spitalul Colţea, soldatul care mai era în viaţă a fost ridicat în zorii zilei de 22 Decembrie de câţiva necunoscuţi, dispărând apoi pentru totdeauna. Acelaşi jurnalist care a studiat şi cercetat îndelung evenimentele din Decembrie, a dezvăluit că în interiorul MApN, cât şi în alte unităţi militare din teritoriu au fost ucişi 33 de soldaţi, subofiţeri şi ofiţeri, DUPĂ DATA DE 22 DECEMBRIE 1989. Sunt menţionate câteva nume obţinute după vaste investigaţii, precum ostaşii Gh. Geamănu, Mihai Lucian, Lt. Major Radu Dragoş şi Const. I.P. Mesler, împuşcaţi în interiorul MApN între 22-24 Decembrie 1989. De asemenea soldaţii Marin C. Moldoveanu (UM 01305), Ştefan Tokacs, Szilard Laszlo (UM 01035), în cazărmi din Bucureşti, Soldatul Ioan A. Moldovan (UM 01926 Timişoara), elev Cătălin Haidău (UM 01932 Braşov), soldatul Costică P. Ştiubei (UM 01478) etc., etc.

Un alt caz care dovedeşte cu prisosinţă premeditarea şi corelarea acţiunilor criminale, este masacrul de pe Aeroportul Otopeni al elevilor Şcolii Militare de Ofiţeri dela Câmpina, care au fost chemaţi să-l apere de *"teroriştii"*, dar au fost întâmpinaţi cu foc puternic, fiind împuşcaţi chiar şi răniţii care mai mişcau. Au scăpat cu viaţă doar unul sau doi dintre ei, care s'au prefăcut a fi morţi şi au povestit apoi cele întâmplate. S'a spus că a fost o disfuncţionalitate în comunicarea parolei şi o abatere dela traseul stabilit, în realitate însă a fost o crimă premeditată cu sânge rece. După cum a declarat Şeful Parchetelor Militare gen. Dan Voinea, a existat un plan în această privinţă, numit codificat *"Atenţie la Flori"*, care a avut în vedere lichidarea viitorilor ofiţeri ai şcolii dela Câmpina.

Într'o emisiune TV din luna Martie 1999 intitulată *"Vreau raţia mea de adevăr"*, telespectatorii au putut urmări câteva secvenţe de arhivă filmate în timpul Revoluţiei, în care gen. Nicolae Militaru i-a chemat pe luptătorii dela USLA să apere Sediul MApN unde aceştia au fost întâmpinaţi şi ucişi cu armament greu chiar din interiorul Ministerului. De reţinut faptul că şeful uslaşilor chemaţi în ajutor era col. Trosca, fost ofiţer de Contrainformaţii în cadrul Armatei a II-a, care îl deconspirase pe gen. Militaru ca fiind agent KGB. Pentru acest motiv Militaru fusese îndepărtat din cadrele active ale Armatei, dar Ion Iliescu l-a reactivat imediat după preluarea pârghiilor puterii în Stat, numindu-l în funcţia de Ministru al Apărării. Pentru a ascunde mobilul acestei crime, luptătorii USLA au fost lăsaţi câteva zile morţi pe stradă, fiind batjocoriţi de trecătorii induşi în eroare de afişul *"Teroriştii"* pus la derută lângă ei. Protestând împotriva prezentării acestui film, Biroul de Presă al MApN a declarat printre altele: *"Toate aceste întâmplări au fost posibile pentrucă principala sursă de intoxicare informaţională cu efecte tragice la nivelul întregii ţări, a fost Televiziunea, care nu mai transmitea evenimente, ci mesaje pentru a determina producerea de evenimente"*. În această privinţă este rolul Justiţiei de a identifica adevăraţii vinovaţi, pe care va trebui să-i aducă în faţa Instanţelor, inclusiv pe acei care au acţionat la nivelele superioare ale Televiziunii (Etajul 11) şi au sprijinit prin acţiunea lor de dezinformare grupul de pucişti să preia puterea din mâinile revoluţionarilor, al căror mesaj era clar: *"FĂRĂ COMUNIŞTI!"* Se ştie că TVR a fost centrul principal al conspiratorilor, unde s'au elaborat toate scenariile posibile pentru crearea unui alibi necesar puciştilor pentru lovitura lor de forţă. De acolo s'au lansat apelurile către populaţie să vină în apărarea Instituţiilor statului atacate de *"terorişti"*.

Toate aceste crime, sunt oare rezultatul unor disfuncţionalităţi sau diversiuni? Participanţii la Revoluţie s'au împuşcat între ei, cum au afirmat unele surse interesate în ascunderea adevărului? Iată ce a declarat într'un interviu Titi Ionescu, unul din cei 8

revoluţionari
pe soţii Ceauş
1989. Din cei 8
suspecte. Din
rismul ARO 2
pe care i-au p
Târgovişte un
taţi, a decedat
brale", imedi
tinţă intenţia
intitulată *"A*
catul său de d
diac". Ciudat
floarea vârste
teşte şi moart
tul director al
cinale" din Tâ
câteva ore Ce
decedat la nu

băut un ceai
ceai din care
câni. La fel de
torului Vârgu
maşina în faţa
murit tot în
brale", diagn
lichidarea ur
din timpul R
lumină în ce
peste acele m

CAZUIS
RI

- TIMIŞOA
la data de 17
podul Decebe
rândurile ei a
zone, precum
dralei, pe Cal
Printre prime
copii, al cărei
portat laolaltă
cureşti, unde
toriul *"Cenuş*
mărul morţii
"Asociaţiei 1
văzut printre
militară care
ani, ceea ce d
termen, ci pol
îi coordonau.
fost ucişi 111
415. O parte
Municipal cu
mortal de că
crimei din c
căror nume u
procesului fi
din Decembri
- BUCURE
luţionari au f
22 Decembri
unde improv
blindatele au
şenilele tancu
ve. Scena mo
de un marto

TE ALE REVOLUŢIEI -

GEORGESCU

revoluționari care au reținut și transportat pe soții Ceaușescu la data de 24 Decembrie 1989. Din cei 8 tineri, 3 au murit în condiții suspecte. Dinu, cel care condusese autoturismul ARO 244 în care se aflau dictatorii, pe care i-au predat Unității Militare din Târgoviște unde au fost judecati si executați, a decedat în urma unei *"congestii cerebrale"*, imediat după ce adusese la cunoștință intenția sa de a da publicității o carte intitulată *"Adevărul Arestării"*. Pe certificatul său de deces era menționat *"Stop cardiac"*. Ciudat diagnostic pentru un tânăr în floarea vârstei. Tot în zona misterelor plutește și moartea inginerului Seinescu, fostul director al întreprinderii *"Plante medicinale"* din Târgoviște unde au fost reținuți câteva ore Ceaușeștii după aterizare, care a decedat la numai câteva minute după ce a

băut un ceai medicinal în propriul birou, ceai din care obișnuia să bea zilnic câteva căni. La fel de suspectă este și moartea doctorului Vărgulescu, cel care s'a plasat cu mașina în fața sediului IJM Dâmbovița și a murit tot în urma unei *"hemoragii cerebrale"*, diagnostic folosit cu precădere în lichidarea unor martori-cheie ai crimelor din timpul Revoluției, care ar fi putut face lumină în ceața ce s'a așternut deliberat peste acele momente dramatice.

CAZUISTICA CRIMELOR REVOLUŢIEI

- **TIMIŞOARA**. Primele victime au căzut a data de 17 Decembrie 1989 orele 10.00 pe odul Decebal. Armata și cei infiltrați în ndurile ei au ucis manifestanți și în alte one, precum Piața Libertății, în fața Catedralei, pe Calea Lipovei și în Piața Traian. rintre primele victime s'a aflat o mamă a 3 opii, al cărei corp neînsuflețit a fost transortat laolaltă cu alte 40 de cadavre la Bucureşti, unde au fost incinerate la Crematoriul *"Cenuşa"*, pentru a se diminua numărul morților. Alin Valon, membru al Asociației *17 Decembrie"* a declarat că a văzut printre cei îmbrăcați în uniformă ilitară care trăgeau, unii trecuți de 30 de ni, ceea ce dovedește că nu erau ostași în rmen, ci politruci infiltrați printre ei, care coordonau. În total în acest oraș martir au st uciși 111 participanți la revoltă și răniți 5. O parte dintre cei internați la Spitalul unicipal cu răni ușoare au fost împușcați ortal de către aceiași profesionişti ai mei din cadrul serviciilor secrete, al or nume urmează a fi dezvăluit în cursul ocesului final al autorilor genocidului Decembrie 1989.

- **BUCUREŞTI**. În Capitală primii revonari au fost uciși în noaptea de 21 spre Decembrie în fața hotelului *"INTER"* le improvizaseră o baricadă, în care ndatele au intrat în forță, zdrobind cu ilele tancurilor trupul firav al unei ele- Scena morții acestei fete este descrisă un martor într'un mod cutremurător. S'au înregistrat în acea noapte un număr de 49 de morți și câteva sute de răniți. După cum a declarat de curând fostul colonel de Securitate Ion Hotnog, care a fost martor la evenimentele din acea noapte, Inspectoratul Miliției Capitalei a arestat între 900 și 1.000 de manifestanți, care au fost legați cu sârmă și sfoară, călcați în picioare, maltratați în chip bestial și aruncați în Fortul dela Jilava. Acest colonel declara că a văzut printre ei o tânără fată cu sânul despicat în urma loviturilor primite în piept cu arma. El a recunoscut printre anchetatori pe procurorul general Popovici, care a ordonat ca cei arestați să fie mai întâi încarcerați și apoi identificați. Era prezentă o echipă alcătuită din peste 30 de anchetatori din cadrul Dir. a VI-a Cercetări Penale a Securității, printre care a recunoscut pe col. Pavelescu, col. Merce, col. Baciu dela IGP și mulți alții care supravegheau acțiunea criminală. Cifra victimelor din București se ridică la 543 de morți și 1.879 răniți, dintre care unii mutilați pe viată.

- **CLUJ**. La data de 21 Decembrie în jurul orei 15,30, un grup de tineri având în frunte pe eroii Călin Nemeș și Lucian Matis, au ieșit în Piața Libertății pentru a-și manifesta solidaritatea cu răsculații din orașul Timișoara. Soldații, în fruntea cărora se afla căpitanul Nando Carp s'au aliniat la ordinele lui în poziție de tragere și, deși prof. Gavril Lodin i-a întrebat *"De ce vreți să trageți"*, ei au deschis focul, la prima rafală căzând Lucian Matis mort și Călin Nemeș rănit, care își dezvelise pieptul spunându-le: *"Trageți!"* În total, în Piața Libertății au fost uciși 11 manifestanți și răniți 21. La Fabrica de Bere au fost omoriți 9, iar 15 au fost răniți. In zona Podului dinspre Hotel ASTORIA, au fost ucise 5 persoane, câteva zeci fiind rănite. Au fost văzuți printre militari oameni cu tâmplele cărunte, care purtau pantofi civili în picioare. Expertizele medico-legale au stabilit la timpul respectiv că multe gloanțe extrase din corpul victimelor fuseseră trase din direcții opuse celor în care se aflau soldații, ceea ce dovedește că profesioniști ai crimei, securiști în civil și activiști de partid au participat împreună la represiune.

La Fabrica de Bere, Dispozitivul militar s'a aflat sub comanda gen. Topliceanu, gen. Florian Caba, col. Valeriu Burtea, lt. col. Ioan Cocan și maiorul Ilie Dinu, care a împușcat cu mâna lui un revoluționar și a somat soldații din subordine cu pistolul la tâmplă să tragă în manifestanți. Colonelul Gavril Neciu, fost secretar PCR al Securității Municipiului Cluj-Napoca, le-a cerut tovarășilor săi să nu aibă milă față de manifestanți. După 22 Decembrie el s'a ascuns un timp, Postul de radio BBC prezentându-l ca pe un terorist fugar, iar după o vreme și-a găsit refugiu în PDSR. Totalul victimelor din orașul Cluj se ridică la 72 de morți și 253 de răniți.

- **SIBIU**. Aici colonelul Bruno Palade a dat ordin să se tragă în manifestanți ucigând 2 persoane și rănind alte 5. La data de 11 Iunie 1999 el a fost condamnat la 12 ani închisoare pentru fapta sa. Colonelul Aurel Dragomir, una dintre cele mai sinistre figuri ale Revoluției, fost ofițer de Securitate, fost ofițer acoperit DIA, care a reușit până în prezent să scape nepedepsit, are pe conștiință câteva zeci de victime. Împreună cu col. Gh. Moise, care a tras dintr'un TAB asupra manifestanților din Piața Mare, cu Nicolae Cosconea și deputatul PDSR Francisc Tobă, fac la ora actuală obiectul unui dosar în care sunt acuzați de omor deosebit de grav. În total, în orașul Sibiu au fost ucise 27 de persoane și rănite 87.

- **BRAŞOV**. După ultimele informații obținute, în orașul dela poalele Tâmpei au murit 90 de persoane, iar la Tg. MUREŞ 27, după data de 22 Decembrie 1989. Procurorul General al României Mircea Criste, a declarat în urmă cu câteva luni că *"in cazul crimelor din perioada 22-30 Decembrie 1989, nu s'au prelevat probe imediat după producerea faptelor, cadavrele nu au fost autopsiate, iar fragmentele de muniție extrase din răni au dispărut"*. El a mai declarat că *"pentru fiecare victimă am descoperit autorul, care s'a dovedit că a făcut parte dintr'o structură militară"*. În acest context, apare ca o încercare demagogică intervenția ministrului ApN Victor Babiuc, care a declarat că *"forțe ostile procesului de stabilizare și reconciliere națională încearcă să întrețină împotriva Armatei un război psihologic"*. Nimeni nu are intenția de a culpabiliza Armata în întregime, răspunderea penală pentru faptele săvârșite fiind individuală, iar procesul inculpaților militari care au ucis cu bună știință încălcând regulamentele militare nu incriminează Armata în ansamblu, ci doar pe făptași. Justiția este datoare să condamne toți criminalii, inclusiv pe cei în uniformă, indiferent de gradul pe care îl poartă. Dacă ar fi citit puțină istorie, Dl. Ministru Babiuc ar fi cunoscut răspunsul pe care l-a dat Corpul Ofițeresc Domnitorului Bibescu, care le-a ordonat să tragă în mulțimea ce se adunase în număr mare în București, la data de 11 Iunie 1848: *"VOM APĂRA ŢARA, DAR NU VOM VĂRSA SÂNGE DE ROMÂN"*. Acesta ar fi trebuit să fie răspunsul comandanților armatei și în anul 1989, la instigarea lui Ceaușescu și mai apoi a lui Ion Iliescu.

EXECUŢIA LUI CEAUŞESCU

Tribunalul Militar Excepțional care a judecat și condamnat cuplul dictatorial, a fost înființat de Ion Iliescu la data de 24 Decembrie 1989, deși în acel moment nu deținea nici o funcție publică și nu avea puteri decizionale, devenind președinte al FSN abia la 26 Decembrie 1989. Chiar și pentru un profan în Jurisprudență este clar că execuția a fost ilegală, fiind justificată doar de dorința expresă de a-l suprima pe Ceaușescu pentru a-i lua locul în fruntea Statului. Nimeni nu are motive întemeiate să regrete moartea tiranului, deoarece el a batjocorit poporul și țara în care s'a născut, dar procedeul exterminării lui a fost incalificabil, sfidându-se cele mai elementare noțiuni de Drept Penal. Sentința de condamnare la moarte a fost dată de col. (devenit apoi general) Gică Popa, cu dreptul la recurs al condamnaților, ceea ce nu au admis organizatorii procesului. După cum a declarat maiorul Boieru, comandantul Grupei de parașutiști care au asigurat paza lui Ceaușescu și apoi au adus la îndeplinire sentința tribunalului, parașutiștii primiseră ordin cu mult timp înaintea pronunțării sentinței să pregătească foile de cort pentru transportarea cadavrelor, ceea ce dovedește că grupul de pucişti care hotărîseră într'un cabinet de toaletă din MApN soarta lui Ceaușescu, dăduseră verdictul cu anticipație, peste capul Tribunalului Militar, procesul fiind doar o înscenare pentru a se justifica execuția. După cum a declarat col. Baiu, cuplul a fost împușcat imediat după ce li s'au legat mâinile cu sfoară. Secvența execuției propriuzise nu a fost nici o dată difuzată, asupra acestui moment deosebit de important plutind un mare semn de întrebare. Doar câteva aspecte din așa-zisul *"proces"* au fost difuzate în câteva episoade truncheate la masa de montaj, în urma solicitărilor insistente ale telespectatorilor, care urmăreau emisiunile TV 24 de ore din 24.

UNDE, CÂND ŞI CUM AU FOST EXECUTAŢI?

Analizând acea secvență care a făcut ocolul lumii, criminaliștii francezi au ajuns la concluzia că soldații Unității Militare din Târgoviște, au tras de fapt în cadavrele celor doi, deoarece Ceaușescu prezenta semne evidente că murise cu puțin timp mai înainte. De altfel, corpurile lor zăceau aruncate undeva pe la jumătatea drumului dinspre zidul unde ar fi trebuit în mod firesc să se prăbușească după execuție, iar în zid nu existau urme de gloanțe. În curtea Unității Militare din Târgoviște unde au fost judecați și împușcați, Ceaușescu a fost văzut într'o secvență filmată coborînd SINGUR dintr'un transportor blindat. UNDE ŞI CÂND A FOST EXECUTATĂ SOŢIA LUI? În această farsă de proces, un rol deosebit de important l-au jucat gen. V.A. Stănculescu, Gelu Voican-Voiculescu și Virgil Măgureanu, toți trei fiind răsplătiți apoi cu funcții deosebit de importante. Stănculescu a fost numit Ministru al Industriilor, Voiculescu a primit funcția de Viceprim-ministru cu misiunea de a reorganiza Securitatea în slujba lui Iliescu, iar Virgil Măgureanu cu funcția de director al SRI.

Iată acum bilanțul sângeroaselor evenimente din Decembrie 1989. Morți în total 1.104 persoane, răniți 3.352. Până la 22 Decembrie au fost ucise în total 162 de persoane, dintre care 72 la Timișoara și 49 la București. După fuga dictatorului și preluarea puterii de către Ion Iliescu între 22 și 25 Decembrie au fost uciși 942, cei mai mulți în București: În Piața Palatului 72 de morți și 225 răniți, la Televiziune 78 de morți și 226 de răniți, la Radiodifuziune 20 morți și 62 răniți. Nu am reușit să obțin cifra exactă a elevilor școlii de ofițeri dela Câmpina uciși la Aeroportul Otopeni, unde au fost chemați sub pretextul de a-l apăra. Dintre răniții Revoluției 107 au murit din 1989 până în prezent, dintre care 17 au fost așa-zise *"sinucideri"*. La Timișoară, cât și la București, răniții internați cu răni ușoare au fost uciși cu sânge rece de echipe formate din profesioniști formați la școala crimei și diversiunii, făcând parte din Organizațiile secrete militare. Nu se cunoaște numărul exact al dispăruților dintre participanții direct la Revoluție, deoarece nu s'a ținut nici o evidență a lichidării lor. În foarte multe cazuri familiilor care s'au interesat de ei li s'a răspuns cu o ironie nedisimulată că probabil au fugit peste hotare.

Rezolvarea Dosarelor Revoluției a întârziat mulți ani, deoarece un număr de procurori precum Titus-Liviu Domșa și alții au fost pensionați, ori li s'au preluat cazurile după ce începuseră cercetările și adevărul ieșise la suprafață. Un alt motiv de întârziere a fost ultimatumul dat de Garnizoana dela Florești, exact în momentul în care a început cercetarea evenimentelor dela Cluj și implicarea gen. Topliceanu. Ei au amenințat că vor ocupa Capitala Transilvaniei dacă cercetările nu încetează. Și ele au încetat până la căderea regimului Iliescu. Nu au putut fi reluate decât odată cu îndepărtarea lui Nicolae Cochinescu din fruntea Procuraturii Generale, în anul 1977. După cum a declarat gen. Dan Voinea, Șeful Secțiilor Parchetelor Militare imediat după numirea sa, *"o parte dintre cei vinovați de provocarea morții sau rănirii acestor persoane au intrat în structurile Puterii de atunci și nu au putut fi cercetate"*. Misterul care a plutit o vreme asupra evenimentelor din Decembrie s'a datorat în parte și dispariției unor personaje deosebit de importante, care ar fi putut da informații prețioase ce ar fi putut duce la demascarea adevăraților vinovați ai crimelor din Decembrie 1989. Iată o listă incompletă a lor.

Generalul Milea, despre care unii au afirmat că s'ar fi sinucis, dar care, după cum mărturisește col. Hotnog, în realitate a fost asasinat, generalii Constantin Nuță și Velicu Mihalea, doborîți dela sol cu elicopterul în care se întorceau la București, dar care, după mărturisirile aceluiași personaj important, au fost împușcați în tren, înscenându-se *"accidentul"* de elicopter. Gen. de Justiție Gică Popa, fostul președinte al Tribunalului Militar Excepțional, cel ce a judecat cuplul Ceaușescu, avocatul din oficiu care ar fi trebuit să-i apere, precum și medicul care i-a transportat cu mașina dela Titu la Târgoviște, TOŢI 3 S'AU *"SINUCIS"* la puțin timp după acele evenimente. Gen. Ștefan Gușe, mort datorită unei forme ultrarapide de cancer, gen. N. Doicaru fost șef al DIE care cunoștea numele tuturor agenților *"acoperiți"* de peste hotare, sinucidere cu arma de vânătoare, gen. Emil Macri fost șef al Direcției 2 DSS mort datorită unei maladii cardiace, gen. Șerbu fost șef al Trupelor de Transmisiuni MApN, gen. Ion Bunoaica, col. Moraru, cel care a organizat arderea cadavrelor dela Timișoara, col. Gh. Ardeleanu fost șef USLA, gen. N. Militaru care fusese reactivat de Ion Iliescu și numit Ministru al Apărării Naționale, calitate în care a regizat masacrarea uslașilor, col. Vasile Malutan, un pilot de excepție care l-a transportat pe Ceaușescu și trăise pe viu momentele așa-zisei *"fugi"*, ar fi pierdut controlul aparatului *"agățându-se"* de niște sârme pierzându-și viața, lt.col. Mitruș Stelian, Adrian Nițoiu etc., etc.

DOSARELE SECRETE ALE REVOLUŢIEI nu mai sunt secrete la ora actuală. Cu câteva excepții care mai rătăcesc prin sertarele procurorilor și privesc cele mai importante personalități ale vieții politice, ele sunt pe rol la Tribunalul Militar și Justiția va trebui să dea în curând sentințe pe măsura crimelor făptuite. Sperăm că până la data apariției acestui material documentar, bazat pe cifre și date cunoscute și mediatizate, cu ocazia împlinirii unui deceniu dela convulsiunile din Decembrie, să fie elucidat rolul jucat de Ion Iliescu și grupul lui de pucişti în genocidul din Decembrie 1989, când au deturnat printr'o lovitură de forță sprijinită logistic din afara Revoluției anticomuniste a tinerilor pe ale căror cadavre *"emanații"* au săltat din eșalonul secund al pcr în fruntea țării. Numai atunci vom putea spune că sângele martirilor căzuți în *"Aplicația tactică din Decembrie"* nu a curs în zadar, iar adevărații vinovați care au manevrat din umbră evenimentele și-au primit pedeapsa cuvenită.

- DOSARELE SECRETE ALE REVOLUŢIEI -

—— George GEORGESCU ——

Se împlinesc luna aceasta 10 ani dela declanşarea celei mai mediatizate revoluţii din istoria omenirii. Secvenţele ei antologice au făcut ocolul lumii, fiind transmise în direct pe toate lungimile de undă şi pe toate canalele de televiziune. După trecerea unui deceniu în care s'a încheiat o etapă istorică plină de convulsii, misterul care a gravitat în jurul sângeroaselor evenimente şi al autorilor genocidului a fost elucidat, adevărul fiind cunoscut acum în întregime. Încă în urmă cu un an de zile un grup de 7 deputaţi din PNŢCD au propus înfiinţarea unei Comisii a Camerei Deputaţilor care să dea publicităţii până la sfârşitul anului 1989 *"Cartea Albă"* a evenimentelor din Decembrie 1989, în care să se stabilească responsabilitatea tuturor factorilor implicaţi, precum şi elucidarea rolului anumitor persoane, instituţii şi organizaţii în genocidul care a secerat vieţile a peste o mie de nevinovaţi. *"Comisia Naţională pentru Adevăr şi Reconciliere"*, formată din 11 membri magistraţi, parlamentari şi personalităţi ale vieţii publice, s'a izbit însă ca de un zid de lipsa de voinţă a Justiţiei de a scoate la iveală adevărul şi de obstrucţionarea realizată de cei vinovaţi ajunşi în fruntea ţării, care au făcut tot ce le-a stat în putinţă pentru a bloca drumurile ce duceau la aflarea adevărului.

Revoluţia română s'a declanşat la Timişoara în seara zilei de 16 Decembrie 1989, în momentul în care câteva sute de protestatari s'au îndreptat spre locuinţa pastorului reformat pentru a se opune intenţiilor Securităţii de a-l deporta în altă localitate. În desfăşurarea ulterioară a evenimentelor care au aprins flacăra revoltei în toată ţara, meritul principal revine în întregime curajoasei populaţii din oraşul de pe Bega, care s'a mobilizat în zorii zilei de 17 Decembrie şi a ieşit cu zecile de mii în stradă, pentru a protesta împotriva samavolniciilor organelor de represiune ale Securităţii şi a degradării vieţii sub toate aspectele. Acesta este adevărul istoric şi el nu poate fi escamotat sau denaturat de scenariile unor servicii secrete, care au profitat de acele momente fierbinţi ale revoltei paşnice, infiltrând printre manifestanţi câţiva huligani instruiţi la şcoala lor, huligani care s'au dedat la unele acte de vandalism, pentru a se justifica apoi o intervenţie menită să înnăbuşe revolta.

S'a încercat a se acredita ideea că în perioada premergătoare evenimentelor dela Timişoara un mare număr de agenţi străini ar fi intrat pe teritoriul ţării noastre pentru a participa la evenimentele din oraşul de pe Bega. Un Raport întocmit de SRI menţionează însă în Partea I-a şi a II-a că începând cu data de 9 Decembrie 1989 s'a observat o creştere a numărului de turişti sovietici în trecere spre Iugoslavia, dar nu s'a confirmat participarea lor în NICI UN FEL la revoltă. Probabil, misiunea lor a fost supravegherea şi pregătirea terenului în vederea loviturii de Stat ce urma să aibă loc peste câteva săptămâni pentru răsturnarea lui Ceauşescu, a cărui scoatere din istorie fusese decisă încă de pe vremea lui Andropov, care întocmise un plan ultrasecret de schimbare a conducătorilor comunişti din Europa de Răsărit. Acest scenariu întocmit la Moscova a fost însă devansat de revolta spontană a populaţiei care ajunsese la limita suportabilităţii. După cum a declarat senatorul Valentin Gabrielescu, Preşedintele comisiei Parlamentare *"Decembrie 1989"*, *"Revoluţia nu a fost făcută de turişti cu ochi albaştri"*. Îndreptarea cercetărilor pe această pistă, a fost făcută pentru a se ascunde rolul forţelor interne şi a principalilor autori ai genocidului din Decembrie.

În dorinţa de a izola oraşul Timişoara şi a lichida răscoala ce ameninţa să se extindă în toată ţara, Ceauşescu a trimis la faţa locului pe generalii V.A. Stănculescu şi Mihai Chiţac, care au ordonat trupelor din Garnizoană să intre în dispozitiv de luptă cu armament de război şi să scoată blindatele pe străzi. În urma ordinelor primite dela aceşti generali fideli dictatorului şi regimului comunist, armata a deschis focul împotriva manifestanţilor ucigând un mare număr de protestatari, care au devenit primii eroi-martiri ai Revoluţiei Române. Momentul crucial al revoltei dela Timişoara care a schimbat radical cursul evenimentelor a fost refuzul armatei de a mai trage în demonstranţi, după ce a realizat capcana în care a fost atrasă de cei 2 generali şi fraternizarea cu populaţia răzvrătită. Datorită acţiunii bravului ofiţer Viorel Oancea, care a trecut cu trupele din subordinea sa de partea revoluţionarilor, Timişoara a devenit astfel primul oraş liber de comunism, la data de 20 Decembrie 1989.

Imediat după declanşarea evenimentelor din oraşul de pe Bega, în după amiaza zilei de 17 Decembrie, la orele 14.45 s'a transmis ordinul *"Alarmă de Luptă Parţială"* către UM 01115 Giroc. Toate celelalte unităţi militare din teritoriu au fost puse de asemenea în stare de alarmă prin ordinul codificat *"Radu cel Frumos"*, în baza căruia s'a trecut la înarmarea tuturor militarilor cu armament şi muniţie de război. În urma acestor dispoziţii căpitanul Veverica Iosif, comandantul Dispozitivului D.7, din ordinul generalului Vasile Paul, a ordonat să se tragă în manifestanţii care se aflau la intersecţia Căii Girocului cu strada Ştefan Stanca, împuşcând un demonstrant paşnic. În zona Podului Decebal, căpitanul Badea Gheorghe din cadrul Brigăzii de Securitate a ordonat deschiderea focului, ucigând şi rănind un număr de manifestanţi, iar maiorul Ioan Burci dela UM 01185 a deschis focul de pe un car blindat asupra grupului de oameni adunaţi în faţa Catedralei, printre care se aflau mulţi copii. Maiorul Constantin Grecu, comandantul Batalionului de Grăniceri, alcătuit din ostaşi care au maltratat, schingiuit şi ucis în mod bestial pe cei care încercau să treacă frontiera, a ordonat să se tragă în manifestanţi ucigând 3 persoane, printre care 2 femei. Este cunoscut faptul că pentru fiecare crimă făptuită pe frontieră asupra *"transfugilor"*, grănicerii primeau o lună de zile concediu şi o sumă de bani recompensă, pentru a-i stimula în lichidarea prin orice metodă a tuturor celor care încercau să treacă dincolo de *"cortina de fier"*.

În urma presiunilor exercitate de Asociaţiile revoluţionarilor şi urmaşilor celor ucişi la Timişoara, precum şi a înlăturării procurorului general N. Cochinescu după alegerile din 1996, a avut loc anul acesta procesul generalilor Stănculescu şi Chiţac, condamnaţi amândoi la câte 15 ani închisoare şi degradare militară. Cu această ocazie, gen. Stănculescu a încercat să inducă în eroare instanţa, declarând că a executat ordinele lui Ceauşescu în baza declarării *"Stării de Necesitate"*, însă preşedintele *"Memorialului Timişoara"*, Traian Orban, a dovedit că la data când Stănculescu şi Chiţac au condus sângeroasa represiune a manifestanţilor dela Timişoara, nu se declarase încă *"Stare de Necesitate"*, aceasta fiind decretată de Ceauşescu la data de 20 Decembrie orele 21,30. Cele mai multe victime căzuseră însă din ordinele date de ei până la această dată. Mulţi martori veniţi la proces au declarat că au văzut şi auzit pe gen. Chiţac dând ordin să se deschidă foc asupra civililor neînarmaţi care manifestau în mod paşnic, ordin care contravine tuturor regulamentelor militare în vigoare înainte ca şi după Revoluţie.

Întrucât răscoala dela Timişoara ameninţa să se extindă în toată ţara, Ceauşescu a încercat să dezamorseze situaţia explozivă ce risca să scape de sub control, printr'un subterfugiu pe care îl mai folosise şi în alte rânduri, dar care în situaţia incandescentă din acele momente i-a fost fatală, întrucât absolut toată lumea era sătulă de regimul lui despotic. La acest deznodământ dramatic pentru el a concurat un complex de factori cunoscuţi, dar şi unii oculţi, care îi pregătiseră debarcarea. Fiind complet rupt de realitate, el era convins că stăpâneşte pe deplin situaţia şi că populaţia Capitalei este de partea lui, astfel că a convocat la data de 21 Decembrie 1989 un miting în Piaţa Palatului din Bucureşti. În uriaşa masă de manifestanţi aduşi din întreprinderi şi uzine au fost infiltraţi şi câţiva agenţi-diversionişti pregătiţi la şcoala serviciilor specializate în crearea confuziei şi panicii, care au aruncat câteva petarde la picioarele participanţilor din zona Athenee-Palace. Cei care au supravegheat din umbră evenimentele în aşteptarea momentului prielnic, au preluat atunci conducerea operaţiunilor, iar ce a urmat se cunoaşte. Secvenţele asaltului mulţimii dezlănţuite asupra Sediului CC şi ale aşa-zisei *"fugi"* a lui Ceauşescu cu elicopterul în jurul orelor 12,30, au făcut înconjurul lumii.

Din acel moment însă un mister de nepătruns a învăluit evenimentele. Câteva Comisii Senatoriale au fost abilitate de-a lungul anilor să rezolve acest mister şi să demaşte numele autorilor crimelor făptuite în timpul răscoalelor, dar adevărul nu a putut ieşi la suprafaţă. În acelaşi timp însă, câţiva jurnalişti şi cercetători independenţi au iniţiat anchete pe cont propriu, reuşind să intre în posesia unor documente de maximă importanţă. Astfel au luat fiinţă *"Dosarele secrete ale Revoluţiei"*, în care au fost adunate declaraţii, mărturii, probe, interviuri cu participanţi activi la Revoluţie şi cu răniţi sau rude ale celor ucişi sau dispăruţi. Deşi toate aceste date au fost intens mediatizate la timpul respectiv, Justiţia a închis ochii, adevăraţii vinovaţi continuând să lipsească de pe lista inculpaţilor în Instanţele Tribunalelor militare, datorită încrengăturii dintre magistraţi şi oamenii politici aflaţi la cârma ţării.

CINE AU FOST TERORIŞTII ?

O întrebare firească a răscolit multă vreme conştiinţele, cine au fost cei *"care trăgeau din toate poziţiile"*, cum a declarat în repetate rânduri Ion Iliescu în dorinţa de a ascunde numele adevăraţilor ucigaşi şi a pune cercetările pe o pistă falsă. Au existat într'adevăr, sau au fost numai câţiva *"diversionişti"*, aşa cum a mărturisit de curând Şeful Secţiilor Parchetelor Militare? Indiferent cum au fost etichetaţi aceştia, datorită eforturilor depuse de cei care au cercetat fenomenul, astăzi se ştie că ucigaşii erau specialişti în luptele de gherilă urbană instruiţi pentru anihilarea mişcărilor şi revoltelor sociale, ce fuseseră luate în consideraţie, deoarece exista certitudinea că în CAER se va produce o ruptură. Astfel a fost elucidată moartea multor dintre participanţii la Revoluţie care au fost împuşcaţi pe la spate. În presa centrală a fost relatat cazul a 2 militari şi un civil ucişi dela distanţă foarte mică (1-1,5 m) în spatele monumentului din oţel inoxidabil din curtea Televiziunii unde se adăpostiseră în timpul luptelor. D-na Elena Băncilă, mama unuia dintre ei, a pipăit cu degetele fiecare centimentru al statuii, care nu prezenta nici o zgârietură în partea dinspre Şoseaua Dorobanţilor de unde se trăgea cu simulatoarele, în schimb, în partea din interiorul curţii unde se ascunseseră, statuia era perforată de sute de cartuşe. Dacă s'a tras din elicoptere sau de pe turnul Televiziunii, aşa cum au pretins unii, cum se explică faptul că toţi 3 au fost împuşcaţi cu mare precizie ÎN CEAFĂ?

După ce a alcătuit un dosar cu declaraţii, probe şi mărturii ale morţii suspecte a fiului ei pe care le-a depus la Parchet, D-na Băncilă a avut neplăcuta surpriză să constate că toate aceste documente de o valoare excepţională, dispăruseră dela dosar, inclusiv glonţul extras din trupul fiului ei, deoarece după multe cercetări personale ea reuşise să facă portretul robot al asasinului. Cine avea interes ca toate aceste probe ce puteau duce la identificarea ucigaşilor să dispară? Ecuaţie uşor de rezolvat. Chiar ucigaşii şcoliţi şi pregătiţi pentru îndeplinirea unor astfel de operaţii. În cartea sa document, intitulată *"Diplomaţia Lupilor"* jurnalistul Călin Cernăianu, scrie la pagina 235: *"unii dintre responsabilii DIA, inclusiv şeful Reţelei 246-internă, au condus efectiv diversiunea după 22 Decembrie 1989, începând cu ora 18,00... Fiind subordonată MStM, Reţeaua 246-internă, prin responsabilii ei, cunoştea: variantele de ripostă ale Forţelor Armate în diverse situaţii limită, pregătirea lor din timp de pace, dispozitivele ce se vor adopta, locul şi rolul acestor forţe în dispozitiv, frecvenţele de lucru radio ale tuturor elementelor sistemului naţional de apărare, indicative, parole, comunicări codificate etc."*

Un caz deosebit de semnificativ în ceea priveşte coordonarea acţiunilor criminale din timpul Revoluţiei, care vine să lămurească unele din misterele Revoluţiei, este relatat de jurnalistul Bogdan Burileanu la data de 10 August 1999. Este vorba despre dispariţia soldatului Mircea Tribon, care a fost împuşcat de un ofiţer în noaptea de 21 spre 22 Decembrie în Piaţa Universităţii pentru nesupunere la ordinul de a trage în manifestanţi. După ce a fost transportat la Spitalul Colţea, soldatul care mai era în viaţă a fost ridicat în zorii zilei de 22 Decembrie de câţiva necunoscuţi, dispărând apoi pentru totdeauna. Acelaşi jurnalist care a studiat şi cercetat îndelung evenimentele din Decembrie, a dezvăluit că în interiorul MApN, cât şi în alte unităţi militare din teritoriu au fost ucişi 33 de soldaţi, subofiţeri şi ofiţeri, DUPĂ DATA DE 22 DECEMBRIE 1989. Sunt menţionate câteva nume obţinute după vaste investigaţii, precum ostaşii Gh. Geamănu, Mihai Lucian, Lt. Major Radu Dragoş şi Const. I.P. Mesler, împuşcaţi în interiorul MApN între 22-24 Decembrie 1989. De asemenea soldaţii Marin C. Moldoveanu (UM 01305), Ştefan Tokacs, Szilard Laszlo (UM 01035), în cazărmi din Bucureşti, Soldatul Ioan A. Moldovan (UM 01926 Timişoara), elev Cătălin Haidău (UM 01932 Braşov), soldatul Costică P. Sfiubei (UM 01478) etc., etc.

Un alt caz care dovedeşte cu prisosinţă premeditarea şi corelarea acţiunilor criminale, este masacrul de pe Aeroportul Otopeni al elevilor Şcolii Militare de Ofiţeri dela Câmpina, care au fost chemaţi să-l apere de *"terorişti"*, dar au fost întâmpinaţi cu foc puternic, fiind împuşcaţi chiar şi răniţii care mai mişcau. Au scăpat cu viaţă doar unul sau doi dintre ei, care s'au prefăcut a fi morţi şi au povestit apoi cele întâmplate. S'a spus că a fost o disfuncţionalitate în comunicarea parolei şi o abatere dela traseul stabilit, în realitate însă a fost o crimă premeditată cu sânge rece. După cum a declarat Şeful Parchetelor Militare gen. Dan Voinea, a existat un plan în această privinţă, numit codificat *"Atenţie la Flori"*, care a avut în vedere lichidarea viitorilor ofiţeri ai şcolii dela Câmpina.

Într'o emisiune TV din luna Martie 1999 intitulată *"Vreau raţia mea de adevăr"*, telespectatorii au putut urmări câteva secvenţe de arhivă filmate în timpul Revoluţiei, în care gen. Nicolae Militaru i-a chemat pe luptătorii dela USLA să apere Sediul MApN unde aceştia au fost întâmpinaţi şi ucişi cu armament greu chiar din interiorul Ministerului. De reţinut faptul că şeful uslaşilor chemaţi în ajutor era col. Trosca, fost ofiţer de Contrainformaţii în cadrul Armatei a II-a, care îl deconspirase pe gen. Militaru ca fiind agent KGB. Pentru acest motiv Militaru fusese îndepărtat din cadrele active ale Armatei, dar Ion Iliescu l-a reactivat imediat după preluarea pârghiilor puterii în Stat, numindu-l în funcţia de Ministru al Apărării. Pentru a ascunde mobilul acestei crime, luptătorii USLA au fost lăsaţi câteva zile morţi pe stradă, fiind batjocoriţi de trecătorii induşi în eroare de afişul *"Terorişti"* pus la derută lângă ei. Protestând împotriva prezentării acestui film, Biroul de Presă al MApN a declarat printre altele: *"Toate aceste întâmplări au fost posibile pentrucă principala sursă de intoxicare informaţională cu efecte tragice la nivelul întregii ţări, a fost Televiziunea, care nu mai transmitea evenimente, ci mesaje pentru a determina producerea de evenimente"*. În această privinţă este rolul Justiţiei de a identifica adevăraţii vinovaţi, pe care va trebui să-i aducă în faţa Instanţelor, inclusiv pe acei care au acţionat la nivelele superioare ale Televiziunii (Etajul 11) şi au sprijinit prin acţiunea lor de dezinformare grupul de pucişti să preia puterea din mâinile revoluţionarilor, al căror mesaj era clar: *"FĂRĂ COMUNIŞTI!"* Se ştie că TVR a fost centrul principal al conspiratorilor, unde s'au elaborat toate scenariile posibile pentru crearea unui alibi necesar puciştilor pentru lovitura lor de forţă. De acolo s'au lansat apelurile către populaţie să vină în apărarea Instituţiilor statului atacate de *"terorişti"*.

Toate aceste crime, sunt oare rezultatul unor disfuncţionalităţi sau diversiuni? Participanţii la Revoluţie s'au împuşcat între ei, cum au afirmat unele surse interesate în ascunderea adevărului? Iată ce a declarat într'un interviu Titi Ionescu, unul din cei 8 revoluţionari care au reţinut şi transportat pe soţii Ceauşescu la data de 24 Decembrie 1989. Din cei 8 tineri, 3 au murit în condiţii suspecte. Dinu, cel care condusese autoturismul ARO 244 în care se aflau dictatorii, pe care i-au predat Unităţii Militare din Târgovişte unde au fost judecaţi şi executaţi, a decedat în urma unei *"congestii cerebrale"*, imediat după ce adusese la cunoştinţă intenţia sa de a da publicităţii o carte intitulată *"Adevărul Arestării"*. Pe certificatul său de deces era menţionat *"Stop cardiac"*. Ciudat diagnostic pentru un tânăr în floarea vârstei. Tot în zona misterelor pluteşte şi moartea inginerului Seinescu, fostul director al întreprinderii *"Plante medicinale"* din Târgovişte unde au fost reţinuţi câteva ore Ceauşeştii după aterizare, care a decedat la numai câteva minute după ce a băut un ceai medicinal în propriul birou, ceai din care obişnuia să bea zilnic câteva căni. La fel de suspectă este şi moartea doctorului Vârgulescu, cel care s'a plasat cu maşina în faţa sediului IJM Dâmboviţa şi a murit tot în urma unei *"hemoragii cerebrale"*, diagnostic folosit cu precădere în lichidarea unor martori-cheie ai crimelor din timpul Revoluţiei, care ar fi putut face lumină în ceaţa ce s'a aşternut deliberat peste acele momente dramatice.

CAZUISTICA CRIMELOR REVOLUIŢIEI

- TIMIŞOARA. Primele victime au căzut la data de 17 Decembrie 1989 orele 10.00 pe podul Decebal. Armata şi cei infiltraţi în rândurile ei au ucis manifestanţi şi în alte zone, precum Piaţa Libertăţii, în faţa Catedralei, pe Calea Lipovei şi în Piaţa Traian. Printre primele victime s'a aflat o mamă a 3 copii, al cărei corp neînsufleţit a fost transportat laolaltă cu alte 40 de cadavre la Bucureşti, unde au fost incinerate la Crematoriul *"Cenuşa"*, pentru a se diminua numărul morţilor. Alin Valon, membru al *"Asociaţiei 17 Decembrie"* a declarat că a văzut printre cei îmbrăcaţi în uniformă militară care trăgeau, unii trecuţi de 30 de ani, ceea ce dovedeşte că nu erau ostaşi în termen, ci politruci infiltraţi printre ei, care îi coordonau. În total în acest oraş martir au fost ucişi 111 participanţi la revoltă şi răniţi 415. O parte dintre cei internaţi la Spitalul Municipal cu răni uşoare au fost împuşcaţi mortal de către aceiaşi profesionişti ai crimei din cadrul serviciilor secrete, al căror nume urmează a fi dezvăluit în cursul procesului final al autorilor genocidului din Decembrie 1989.

- BUCUREŞTI. În Capitală primii revoluţionari au fost ucişi în noaptea de 21 spre 22 Decembrie în faţa hotelului *"INTER"* unde improvizaseră o baricadă, în care blindatele au intrat în forţă, zdrobind cu şenilele tancurilor trupul firav al unei eleve. Scena morţii acestei fete este descrisă de un martor într'un mod cutremurător. S'au înregistrat în acea noapte un număr de 49 de morţi şi câteva sute de răniţi. După cum a declarat de curând fostul colonel de Securitate Ion Hotnog, care a fost martor la evenimentele din acea noapte, Inspectoratul Miliţiei Capitalei a arestat între 900 şi 1.000 de manifestanţi, care au fost legaţi cu sârmă şi sfoară, călcaţi în picioare, maltrataţi în chip bestial şi aruncaţi în Fortul dela Jilava. Acest colonel declara că a văzut printre ei o tânără fată cu sânul despicat în urma loviturilor primite în piept cu arma. El a recunoscut printre anchetatori pe procurorul general Popovici, care a ordonat ca cei arestaţi să fie mai întâi încarceraţi şi apoi identificaţi. Era prezentă o echipă alcătuită din peste 30 de anchetatori din cadrul Dir. a VI-a Cercetări Penale a Securităţii, printre care a recunoscut pe col. Pavelescu, col. Merce, col. Baciu dela IGP şi mulţi alţii care supravegheau acţiunea criminală. Cifra victimelor din Bucureşti se ridică la 543 de morţi şi 1.879 răniţi, dintre care unii mutilaţi pe viaţă.

- CLUJ. La data de 21 Decembrie în jurul orei 15,30, un grup de tineri având în frunte pe eroii Călin Nemeş şi Lucian Matis, au ieşit în Piaţa Libertăţii pentru a-şi manifesta solidaritatea cu răsculaţii din oraşul Timişoara. Soldaţii, în fruntea cărora se afla căpitanul Nando Carp s'au aliniat la ordinele lui în poziţie de tragere şi, deşi prof. Gavril Lodin i-a întrebat *"De ce vreţi să trageţi"*, ei au deschis focul, la prima rafală căzând Lucian Matis mort şi Călin Nemeş rănit, care îşi dezvelise pieptul spunându-le: *"Trageţi!"* În total, în Piaţa Libertăţii au fost ucişi 11 manifestanţi şi răniţi 21. La Fabrica de Bere au fost omorâţi 9, iar 15 au fost răniţi. În zona Podului dinspre Hotel ASTORIA, au fost ucise 5 persoane, câteva zeci fiind rănite. Au fost văzuţi printre militari oameni cu tâmplele cărunte, care purtau pantofi civili în picioare. Expertizele medico-legale au stabilit la timpul respectiv că multe gloanţe extrase din corpul victimelor fuseseră trase din direcţii opuse celor în care se aflau soldaţii, ceea ce dovedeşte că profesionişti ai crimei, securişti în civil şi activişti de partid au participat împreună la represiune.

La Fabrica de Bere, Dispozitivul militar s'a aflat sub comanda gen. Topliceanu, gen. Florian Caba, col. Valeriu Burtea, lt. col. Ioan Cocan şi maiorul Ilie Dinu, care a împuşcat cu mâna lui un revoluţionar şi a somat soldaţii din subordine cu pistolul la tâmplă să tragă în manifestanţi. Colonelul Gavril Neciu, fost secretar PCR al Securităţii Municipiului Cluj-Napoca, le-a cerut tovarăşilor săi să nu aibă milă faţă de manifestanţi. După 22 Decembrie s'a ascuns un timp, Postul de radio BBC prezentându-l ca pe un terorist fugar, iar după o vreme şi-a găsit refugiu în PDSR. Totalul victimelor din oraşul Cluj se ridică la 72 de morţi şi 253 de răniţi.

- SIBIU. Aici colonelul Bruno Palade a dat ordin să se tragă în manifestanţi ucigând 2 persoane şi rănind alte 5. La data de 11 Iunie 1999 el a fost condamnat la 12 ani închisoare pentru fapta sa. Colonelul Aurel Dragomir, una dintre cele mai sinistre figuri ale Revoluţiei, fost ofiţer de Securitate, fost ofiţer acoperit DIA, care a reuşit până în prezent să scape nepedepsit, are pe conştiinţă câteva zeci de victime. Împreună cu col. Gh. Moise, care a tras dintr'un TAB asupra manifestanţilor din Piaţa Mare, cu Nicolae Cosconea şi deputatul PDSR Francisc Tobă, fac la ora actuală obiectul unui dosar în care sunt acuzaţi de omor deosebit de grav. În total, în oraşul Sibiu au fost ucise 27 de persoane şi rănite 87.

- BRAŞOV. După ultimele informaţii obţinute, în oraşul dela poalele Tâmpei au murit 90 de persoane, iar la Tg. MUREŞ 27, după data de 22 Decembrie 1989. Procurorul General al României Mircea Criste, a declarat în urmă cu câteva luni că *"în cazul crimelor din perioada 22-30 Decembrie 1989, nu s'au prelevat probe imediat după producerea faptelor, cadavrele nu au fost autopsiate, iar fragmentele de muniţie extrase din răni au dispărut"*. El a mai declarat că *"pentru fiecare victimă am descoperit autorul, care s'a dovedit că a făcut parte dintr'o structură militară"*. În acest context, apare ca o încercare demagogică intervenţia ministrului ApN Victor Babiuc, care a declarat că *"forţe ostile procesului de stabilizare şi reconciliere naţională încearcă să întreţină împotriva Armatei un război psihologic"*. Nimeni nu are intenţia de a culpabiliza Armata în întregime, răspunderea penală pentru faptele săvârşite fiind individuală, iar procesul inculpaţilor militari care au ucis cu bună ştiinţă încălcând regulamentele militare nu incriminează Armata în ansamblu, ci doar pe făptaşi. Justiţia este datoare să condamne toţi criminalii, inclusiv pe cei în uniformă, indiferent de gradul pe care îl poartă. Dacă ar fi citit puţină istorie, Dl. Ministru Babiuc ar fi cunoscut răspunsul pe care l-a dat Corpul Ofiţeresc Domnitorului Bibescu, care le-a ordonat să tragă în mulţimea ce se adunase în număr mare în Bucureşti, la data de 11 Iunie 1848: *"VOM APĂRA ŢARA, DAR NU VOM VĂRSA SÂNGE DE ROMÂN"*. Acesta ar fi trebuit să fie răspunsul comandanţilor armatei şi în anul 1989, la instigarea lui Ceauşescu şi mai apoi a lui Ion Iliescu.

EXECUŢIA LUI CEAUŞESCU

Tribunalul Militar Excepţional care a judecat şi condamnat cuplul dictatorial, a fost înfiinţat de Ion Iliescu la data de 24 Decembrie 1989, deşi în acel moment nu deţinea nici o funcţie publică şi nu avea puteri decizionale, devenind preşedinte al FSN abia la 26 Decembrie 1989. Chiar şi pentru un profan în Jurisprudenţă este clar că execuţia a fost ilegală, fiind justificată doar de dorinţa expresă de a-l suprima pe Ceauşescu pentru a-i lua locul în fruntea Statului. Nimeni nu are motive întemeiate să regrete moartea tiranului, deoarece el a batjocorit poporul şi ţara în care s'a născut, dar procedeul exterminării lui a fost incalificabil, sfidându-se cele mai elementare noţiuni de Drept Penal. Sentinţa de condamnare la moarte a fost dată de col. (devenit apoi general) Gică Popa, cu dreptul la recurs al condamnaţilor, ceea ce nu au admis organizatorii procesului. După cum a declarat maiorul Boieru, comandantul Grupei de paraşutişti care au asigurat paza lui Ceauşescu şi apoi au adus la îndeplinire sentinţa tribunalului, paraşutiştii primiseră ordin cu mult timp înaintea pronunţării sentinţei să pregătească foile de cort pentru transportarea cadavrelor, ceea ce dovedeşte că grupul de pucişti care hotărîseră într'un cabinet de toaletă din MApN soarta lui Ceauşescu, dăduseră verdictul cu anticipaţie, peste capul Tribunalului Militar, procesul fiind doar o înscenare pentru a se justifica execuţia. După cum a declarat col. Baiu, cuplul a fost împuşcat imediat după ce li s'au legat mâinile cu sfoară. Secvenţa execuţiei propriuzise nu a fost nici o dată difuzată, asupra acestui moment deosebit de important plutind un mare semn de întrebare. Doar câteva aspecte din aşa-zisul *"proces"* au fost difuzate în câteva episoade trunchieate la masa de montaj, în urma solicitărilor insistente ale telespectatorilor, care urmăreau emisiunile TV 24 de ore din 24.

UNDE, CÂND ŞI CUM AU FOST EXECUTAŢI?

Analizând acea secvenţă care a făcut ocolul lumii, criminaliştii francezi au ajuns la concluzia că soldaţii Unităţii Militare din Târgovişte, au tras de fapt în cadavrele celor doi, deoarece Ceauşescu prezenta semne evidente că murise cu puţin timp mai înainte. De altfel, corpurile lor zăceau aruncate undeva pe la jumătatea drumului dinspre zidul unde ar fi trebuit în mod firesc să se prăbuşească după execuţie, iar în zid nu existau urme de gloanţe. În curtea Unităţii Militare din Târgovişte unde au fost judecaţi şi împuşcaţi, Ceauşescu a fost văzut într'o secvenţă filmată coborînd SINGUR dintr'un transportor blindat. UNDE ŞI CÂND A FOST EXECUTATĂ SOŢIA LUI? În această farsă de proces, un rol deosebit de important l-au jucat gen. V.A. Stănculescu, Gelu Voican-Voiculescu şi Virgil Măgureanu, toţi trei fiind răsplătiţi apoi cu funcţii deosebit de importante. Stănculescu a fost numit Ministru al Industriilor, Voiculescu a primit funcţia de Viceprim-ministru cu misiunea de a reorganiza Securitatea în slujba lui Iliescu, iar Virgil Măgureanu cu funcţia de director al SRI.

Iată acum bilanţul sângeroaselor evenimente din Decembrie 1989. Morţi în total 1.104 persoane, răniţi 3.352. Până la 22 Decembrie au fost ucise în total 162 de persoane, dintre care 72 la Timişoara şi 49 la Bucureşti. După fuga dictatorului şi preluarea puterii de către Ion Iliescu între 22 şi 25 Decembrie au fost ucişi 942, cei mai mulţi în Bucureşti: În Piaţa Palatului 72 de morţi şi 225 răniţi, la Televiziune 78 de morţi şi 226 de răniţi, la Radiodifuziune 20 morţi şi 62 răniţi. Nu am reuşit să obţin cifra exactă a elevilor şcolii de ofiţeri dela Câmpina ucişi la Aeroportul Otopeni, unde au fost chemaţi sub pretextul de a-l apăra. Dintre răniţii Revoluţiei 107 au murit din 1989 până în prezent, dintre care 17 au fost aşa-zise *"sinucideri"*. La Timişoara, cât şi la Bucureşti, răniţii internaţi cu răni uşoare au fost ucişi cu sânge rece de echipe formate din profesionişti formaţi la şcoala crimei şi diversiunii, făcând parte din Organizaţiile secrete militare. Nu se cunoaşte numărul exact al dispăruţilor dintre participanţii direct la Revoluţie, deoarece nu s'a ţinut nici o evidenţă a lichidării lor. În foarte multe cazuri familiilor care s'au interesat de ei li s'a răspuns cu o ironie nedisimulată că probabil au fugit peste hotare.

Rezolvarea Dosarelor Revoluţiei a întârziat mulţi ani, deoarece un număr de procurori precum Titus-Liviu Domşa şi alţii au fost pensionaţi, ori li s'au preluat cazurile după ce începuseră cercetările şi adevărul ieşise la suprafaţă. Un alt motiv de întârziere a fost ultimatumul dat de Garnizoana dela Floreşti, exact în momentul în care a început cercetarea evenimentelor dela Cluj şi implicarea gen. Topliceanu. Ei au ameninţat că vor ocupa Capitala Transilvaniei dacă cercetările nu încetează. Şi ele au încetat până la căderea regimului Iliescu. Nu au putut fi reluate decât odată cu îndepărtarea lui Nicolae Cochinescu din fruntea Procuraturii Generale, în anul 1977. După cum a declarat gen. Dan Voinea, Şeful Secţiilor Parchetelor Militare imediat după numirea sa, *"o parte dintre cei vinovaţi de provocarea morţii sau rănirii acestor persoane au intrat în structurile Puterii de atunci şi nu au putut fi cercetate"*. Misterul care a plutit o vreme asupra evenimentelor din Decembrie s'a datorat în parte şi dispariţiei unor personaje deosebit de importante, care ar fi putut da informaţii preţioase ce ar fi putut duce la demascarea adevăraţilor vinovaţi ai crimelor din Decembrie 1989. Iată o listă incompletă a lor.

Generalul Milea, despre care unii au afirmat că s'ar fi sinucis, dar care, după cum mărturiseşte col. Hotnog, în realitate a fost asasinat, generalii Constantin Nuţă şi Velicu Mihalea, doborâţi dela sol cu elicopterul în care se întorceau la Bucureşti, dar care, după mărturisirile aceluiaşi personaj important, au fost împuşcaţi în tren, inscenându-se *"accidentul"* de elicopter. Gen. de Justiţie Gică Popa, fostul preşedinte al Tribunalului Militar Excepţional, cel ce a judecat cuplul Ceauşescu, avocatul din oficiu care ar fi trebuit să-i apere, precum şi medicul care i-a transportat cu maşina dela Titu la Târgovişte, TOŢI 3 S'AU *"SINUCIS"* la puţin timp după acele evenimente. Gen. Ştefan Guşe, mort datorită unei forme ultrarapide de cancer, gen. N. Doicaru fost şef al DIE care cunoştea numele tuturor agenţilor *"acoperiţi"* de peste hotare, sinucidere cu arma de vânătoare, gen. Emil Macri fost şef al Direcţiei 2 DSS mort datorită unei maladii cardiace, gen. Şerbu fost şef al Trupelor de Transmisiuni MApN, gen. Ion Bunoaica, col. Moraru, cel care a organizat arderea cadavrelor dela Timişoara, col. Gh. Ardeleanu fost şef USLA, gen. N. Militaru care fusese reactivat de Ion Iliescu şi numit Ministru al Apărării Naţionale, calitate în care a regizat masacrarea uslaşilor, col. Vasile Malutan, un pilot de excepţie care l-a transportat pe Ceauşescu şi trăise pe viu momentele aşa-zisei *"fugi"*, ar fi pierdut controlul aparatului *"agăţându-se"* de nişte sârme pierzându-şi viaţa, lt.col. Mitruş Stelian, Adrian Niţoiu etc., etc.

DOSARELE SECRETE ALE REVOLUŢIEI nu mai sunt secrete la ora actuală. Cu câteva excepţii care mai rătăcesc prin sertarele procurorilor şi privesc cele mai importante personalităţi ale vieţii politice, ele sunt pe rol la Tribunalul Militar şi Justiţia va trebui să dea în curând sentinţe pe măsura crimelor făptuite. Sperăm că până la data apariţiei acestui material documentar, bazat pe cifre şi date cunoscute şi mediatizate, cu ocazia împlinirii unui deceniu dela convulsiunile din Decembrie, să fie elucidat rolul jucat de Ion Iliescu şi grupul lui de pucişti în genocidul din Decembrie 1989, când au deturnat printr'o lovitură de forţă sprijinită logistic din afara Revoluţiei anticomuniste a tinerilor pe ale căror cadavre *"emanaţii"* au săltat din eşalonul secund al pcr în fruntea ţării. Numai atunci vom putea spune că sângele martirilor căzuţi în *"Aplicaţia tactică din Decembrie"* nu a curs în zadar, iar adevăraţii vinovaţi care au manevrat din umbră evenimentele şi-au primit pedeapsa cuvenită.

ROMÂNII LA HITLER, LA STALIN ŞI LA TRUMAN

Gh. BUZATU

Ion Calafeteanu a editat recent volumul de documente intitulat ***Români la Hitler*** (Bucureşti, Editura Univers Enciclopedic, 1999, 290 pagini). Răspunzând o vreme de destinul arhivelor diplomatice din Bucureşti, istoricul a avut timpul şi inspiraţia de a-i urmări pe aceia dintre Români care (diplomaţi, istorici şi militari, şefi de stat şi de guverne), trecând pe la Berlin în cursul celor 12 ani (1933-1945) ai Reichului nazist menit să dureze... o mie de ani, n'au pierdut prilejul de a-i face una sau mai multe vizite lui Adolf Hitler în persoană. Printre cei foarte cunoscuţi cititorului s'au aflat: Gh. Brătianu (1936), Regele Carol II (1938), Premierul I. Gigurtu (1940), Miniştrii de Externe Grigore Gafencu (1939), Mihail Manoilescu (1940), M. Sturdza (1940) şi Mihai Antonescu (1941-1943), dar îndeosebi generalul/apoi mareşalul Ion Antonescu. Acesta din urmă a fost primit de Hitler, între Noembrie 1940 şi August 1944, de 20 de ori, şi după cum am subliniat nu demult (cf. ***Diplomaţi români în acţiune pentru asigurarea spaţiului geopolitic românesc. Un studiu de caz: Dictatul dela Viena*** (1998), n'a ezitat vreodată să-i prezinte lui Hitler cele mai grave probleme care-l preocupau ori care interesau România aflată în război. Pe la Berlin au trecut, în sfârşit Regele Mihai şi Regina-Mamă Elena, care au fost de asemenea primiţi de către Adolf Hitler, la 28 Noembrie 1941, dar, întrucât minuta întrevederii nu s'a păstrat, documentul nu se află în culegerea lui Ion Calafeteanu, după cum nici în volumele tipărite anterior de alţi istorici români ori străini (Andreas Hillgruber, Vasile Arimia, Ion Ardeleanu ş.a.)

După cel de-al Doilea Război Mondial, interpretul personal al lui Hitler, faimosul Paul Schmidt, interogat de anchetatorii americani, şi-a reamintit de primirile Conducătorului Statului Român la Cancelaria Reichului din Berlin ori la Cartierul General al armatei germane: ***"În special Mareşalul Antonescu*** - a subliniat Schmidt - ***nu obosea niciodată, afirmând că Românii erau de origine romană, că România era o ţară europeană, o insulă europeană în marea slavă şi că Transilvania era stânca cea mare a insulei"***. Nu o singură dată convorbirile Hitler-Antonescu au fost tensionate, cu totul neobişnuite pentru doi *"aliaţi"* angajaţi pentru o cauză comună - războiul antisovietic. Aşa, de exemplu, Gh. Barbul, interpretul Mareşalului Antonescu, a surprins atmosfera dominantă într'un rând la Cartierul General al lui Hitler, în Aprilie 1943: ***"...Am găsit pe Hitler aruncând flăcări. El striga: trădare..."***

Este lipsit de îndoială că dezbaterile la nivel înalt şi-au avut rostul lor, atât înaintea, cât mai cu seamă în vremea ostilităţilor generale din 1939-1945. Deşi trebue să admitem că, adesea, ceea ce Hitler nu socotea convenabil să transmită personal interlocutorilor săi străini, lăsa pe seama locotenenţilor săi. Aşa a fost cazul, în primăvara anului 1939, atunci când Grigore Gafencu, în cursul unui turneu diplomatic vest-european, s'a oprit fireşte la Berlin. Atunci, nici Joachim von Ribbentrop, şeful diplomaţiei Reichului, nici Adolf Hitler (vezi Ion Calafeteanu, ***Români la Hitler***, pp.25-37) nu i-au transmis esenţialul diplomatului român, ci Hermann Goering, Mareşalul celui de-al III-lea Reich. Grigore Gafencu a descris cu alt prilej scena primirii sale la Ministerul Aerului din Berlin la 18 Aprilie 1939 de către Goering, care l-a chestionat:

- Aţi chemat Englezii şi Francezii în ajutor. Vreţi să se bată pentru Dvs.?

- Pentru independenţa noastră şi pentru frontierele noastre suntem decişi să ne batem noi înşine, Domnule mareşal.

- De când sunteţi diplomat, Domnule ministru?

- Abia de câteva luni. În schimb de 25 de ani sunt soldat.

...(Goering) apoi continuă, vorbindu-mi pe un ton grav despre politica de încercuire (a Germaniei):

- Această politică dirijată de Londra este periculoasă; ea este periculoasă în special pentru Dvs. (...) Dacă România este prietena noastră, noi vrem ca ea să fie mare şi puternică. Dacă participă la politica de încercuire, o vom abandona poftelor vecinilor ei unguri şi bulgari (Grigore Gafencu, ***Ultimele zile ale Europei. O călătorie diplomatică întreprinsă în anul 1939***, Bucureşti, Editura Militară, 1992, p.72-73).

În etapa finală a celui de-al Doilea Război Mondial, România, cum se ştie, a schimbat tabăra. După 23 August 1944, Berlinul a încetat brusc să mai fie loc de pelerinaj pentru politicienii şi diplomaţii români, care s'au orientat într'o primă fază spre alte direcţii: unii spre Moscova, alţii spre Washington şi Londra, Parisul fiind cu totul neglijat. Liderii PCR şi Premierul P. Groza au ales nu întâmplător *drumul Moscovei*, unde au fost primiţi uneori şi de I.V. Stalin, conducătorul URSS şi *Părintele popoarelor* pe atunci. La 16 Ianuarie 1945, revenit din URSS, Gh. Gheorghiu-Dej a declarat ziariştilor în Gara de Nord direcţia noii orientări externe a Bucureştilor: ***"Viitorul ţării noastre depinde de hotărîrea de a urma linia unei sincere prietenii faţă de popoarele Uniunii Sovietice"***. Mai apoi, în Septembrie 1945, o delegaţie guvernamentală în frunte cu Premierul P. Groza, Gh. Tătărescu şi Gh. Gheorghiu-Dej s'a deplasat la Moscova. În 1945-1947, după propulsarea lui Dej ca secretar general al PCR la propunerea Anei Pauker (Octombrie 1945), conflictul dintre cei doi lideri comunişti s'a amplificat continuu, astfel că, în cele din urmă, ambii ajunseseră să apeleze la intermedierea lui Stalin. Era în Februarie 1947, iar după aproape 15 ani, în şedinţa Biroului Politic al CC al PMR din 29 Noembrie 1961, Dej avea să relateze cu lux de amănunte: ***"...Într'o noapte (la Moscova) sună telefonul. La capătul celălalt al firului era Şkoda (translatorul delegaţiei române). Zice:***

- Tovarăşul Dej?

- Da, eu.

- Ce faceţi?

- Uite, m'am culcat. Zice:

- Parcă nu vă simţiţi bine. Zic:

- N'am nici un motiv să mă simt prost. Ca omul sculat din somn. Zice:

- Gheorghe Afanasievici, îmbrăcaţi-vă. În câteva minute sunt la Dvs.

Într'adevăr, mă îmbrac, vine Şkoda şi pornim la Kremlin. Acolo era Stalin, era Susaikov şi (era) Şkoda. Am dat mâna cu ei. Stalin spune:

- Staţi.

M'am aşezat pe un scaun şi aştept. Zice:

- Te găseşti în faţa CC al PCUS. Ai ridicat problema scoaterii (din PCR) a Anei Pauker şi a lui Vasile Luca.

Am spus:

- Eu mă mir că se pune chestiunea lui Vasile Luca. Eu n'am ridicat chestiunea cu dânsul, am ridicat chestiunea cu Ana Pauker, şi am început să arăt cum şi ce...

(Stalin) era foarte intrigat şi devenise nervos... La un moment dat, spune:

- ...Şi dacă te împiedică, izgoneşte-i!"

Relatarea lui Gheorghiu Dej este confirmată de nota originală a conversaţiei din 2 Februarie 1947 descoperită nu demult în arhivele secrete foste sovietice. Transcriu din documentul respectiv: ***"(Stalin) l-a întrebat pe Dej dacă există şi alte divergenţe în conducerea PCR şi dacă sunt adevărate zvonurile care i-au parvenit că în PCR există un curent care ar dori ca în partid să fie numai Români, adică, vorbind concret că Ana Pauker şi Vasile Luca, care nu sunt Români de naţionalitate, nu ar putea ocupa funcţii de conducere în partid. Tovarăşul Stalin a subliniat că, în acest caz, partidul, din social, de clasă, ar deveni un partid de rasă. Dacă partidul îşi păstrează caracterul social, de clasă, atunci se va dezvolta şi întări, dacă va căpăta caracter de rasă, va pieri inevitabil"***.

Fiind încurajat de însuşi *"ţarul roşu"* dela Kremlin, Dej - se cunoaşte - a acţionat în consecinţă. El a pregătit cu meticulozitate izolarea grupului Ana Pauker-Vasile Luca-Teohari Georgescu, iar în 1952 a procedat la excluderea lui din partid. *Izgonirea*, sugerată de *Părintele popoarelor*, se înfăptuise şi, mai mult decât atât, în *"interesul construirii socialismului"*, celor trei deviaţionişti li se rezervase iniţial şi un tratament de carceră, deşi numai Vasile Luca avea să moară în închisoare.

Tot pe atunci, pe când Gheorghiu-Dej căpăta *mână liberă* dela Stalin, deci în 1947, un alt trimis al Bucureştilor era primit de preşedintele SUA, Harry Truman. Mihail Ralea, căci despre el este vorba, venise la *Casa Albă* să-şi prezinte, potrivit uzanţelor, scrisorile de acreditare ca ministru al României la Washington. În cursul discuţiei protocolare ce a urmat nu mică a fost surprinderea proaspătului diplomat să constate că ***preşedintele SUA se interesa, nici mai mult, nici mai puţin, dacă nu cumva pe meleagurile româneşti continua... războiul între Daci şi Romani?!*** Episodul hazliu îşi afla explicaţia în faptul că Truman nu citise cu atenţie nota pregătită pentru audienţă de către Departamentul de Stat şi care plasase războaiele daco-romane atunci când ele realmente avuseseră loc, adică cu vreo... 1800 de ani mai devreme! Ori, dimpotrivă, este cazul să ne întrebăm dacă nu cumva, actualizând bătăliile dintre Decebal şi Traian, şeful executivului american se gândea de fapt la *luptele de clasă* angajate în România de către comuniştii locali la inspiraţia şi sub protecţia Kremlinului? Ceea ce însă ştim cu precizie că Truman n'a avut în vedere.

Ce încheiere se poate desprinde? Este sigur că, în epoca de referinţă, reprezentanţii Bucureştilor au oscilat într'una între Berlin, Moscova, Washington etc. Problema care interesează este dacă, după atâţia ani, lucrurile s'au schimbat cumva? Nu întrebăm *de ce*? Ne interesează numai dacă reprezentanţii noştri care astăzi se deplasează *acolo* unde ne spun sunt în măsură să apere interesele României? Ori se mulţumesc cu un turneu al capitalelor şi care, separat ori laolaltă, poartă, de fapt, un singur nume: *CANOSSA*?

DEZVĂLUIRI INEDITE

Urmare din pag. 11

G.B.: Cum se pregăteşte P.N.Ţ. - C.D., ca să învingă în alegerile din anul viitor? Mai ales că la ora actuală opoziţia se află în fruntea competiţiei, după cum rezultă din sondajele de opinie...

C.I.: Domnule, eu, în primul rând, nu cred în aceste sondaje de opinie, care sunt dirijate. Asta se întâmplă nu numai la noi, ci şi în străinătate. Îmi amintesc, când era Pasqua Ministru de Interne al Franţei, spunea: "Nu poţi avea încredere în sondaje". Pentrucă e normal să se meargă şi să se facă din ele un fel de propagandă pentru viitoarele alegeri.

G.B.: Atunci cum explicaţi faptul că PDSR are o propagandă mai puternică decât P.N.Ţ.-C.D.?

C.I.: Domnule, nu cred că are. Este un partid terorist, şi care, ca orice partid terorist, se bazează numai pe forţă. Cu o mână de oameni au produs peste tot numai perturbări în viaţa din ţară. Şi nu numai în ţară la noi se întâmplă asta. Spre exemplu în Serbia, care e lângă noi, în Bulgaria. Eu cred că va mai trece încă un deceniu, până când ei vor fi scoşi completamente de pe linie. Aştia, care s'au îmbogăţit şi au ajuns la unele puteri economice, vor ieşi definitiv din viaţa politică.

G.B.: Ce gânduri aveţi ca scriitor al P.N.Ţ. - C.D. şi al unor pagini noi din Istoria României, aşa cum sunteţi cunoscut?

C.I.: În primul rând, mă gândesc să avem în permanenţă legătură cu trecutul. Un popor care nu-şi cunoaşte trecutul, sau îşi uită trecutul, iese din istorie. Ori noi am avut o istorie destul de bogată. Nenorocirea e că am fost aşezaţi în calea răutăţilor, cum spune cronicarul, la aceste încrucişări de drumuri, unde toţi au trecut cu tăvălugul peste noi. Şi totuşi am rezistat, dovadă e limba, sunt obiceiurile, în toate regiunile pe care le locuieşte neamul românesc. Deci această legătură cu trecutul trebue să existe şi din ea să se inspire cei care vor veni. Socotesc că în această perioadă de cincizeci de ani de comunism, au fost figuri de adevăraţi martiri, cum puţine ţări au avut, fiindcă România a avut cel mai mult de suferit de pe urma comunismului: două milioane de persoane au trecut prin închisori, din care două sute de mii au murit în aceste închisori. Au fost ucişi patru mii de preoţi, zece mii de femei, patru sute de generali, o armată întreagă a trecut prin închisori. În perioada aceea de suferinţă şi de chin, s'au ridicat figuri de luptători, care din nenorocire n'au mai putut supravieţui şi au rămas acolo, în lutul românesc.

G.B.: La ce lucraţi în prezent?

C.I.: În momentul de faţă lucrez la o enciclopedie a deţinuţilor politici. Am în posesie date despre vreo şaizeci şi cinci de mii de persoane. Caut să localizez pe fiecare, ca să se creadă că au fost verificate, cu numele şi prenumele, datele de naştere, sentinţa, condamnarea fiecăruia şi în acelaşi timp, să-i fac un scurt istoric al vieţii lui, în 5-6 rânduri. Sunt mulţi care au întregit România Mare. Foarte mulţi au dus viaţa politică între cele două războaie mondiale şi pe urmă, drept răsplată, au fost arestaţi şi au murit în închisori. Trebue reţinut un singur lucru: toţi cei care au deţinut o funcţie administrativă, primar, notar etc., după 1918, toţi au fost arestaţi, în 1945, accentul a fost în 1948, şi ce-a mai rămas în 1952. Aproape toţi au fost exterminaţi. Deci toate aceste lucruri, trebue scrise. Rămâne ca din fiecare din aceste exemple să se poată crea o literatură, romane, cu exemple dela sursă, nu de ficţiune, cum se face astăzi. Avem destule realităţi. Deci ăsta este scopul meu. După aceea aş vrea să rămână adevărul, că rezistenţa a fost peste tot, nu numai în munţi, unde au fost lupte cu arma, de apărare, nu de atac, au fost lupte în toate judeţele, împotriva colectivizării şi pentru apărarea dreptului la proprietate. Au fost peste 70 de comune care s'au revoltat şi unde armata a mers şi a tras în ţărani, i-a arestat, ba au fost locuri în care s'a tras chiar cu tunul. Şi cel care a dat dispoziţia să se tragă cu tunul, la Suraia, a fost Nicolae Ceauşescu. Deci sunt nişte lucruri, pe care vreau să le consemnez şi să rămână. De asemenea, m'a interesat viaţa celui mai înţelept şi moral om politic, Iuliu Maniu, pe care am luat-o din bătrâni, cum se spune, dela naştere, am dus-o până în 1939, în primul volum deja publicat. Acum sunt la al doilea, pe care vreau să-l termin cât mai curând. Apoi vreau să fac o istorie a rezistenţei Românilor împotriva comunismului, rezistenţă care a fost pe întreg teritoriul României.

G.B.: Ce aţi recomanda tinerilor scriitori, care sunt inspiraţi de Dumnezeu şi vor să scrie romane, cărţi istorice?

C.I.: În primul rând să apere dorinţa de proprietate şi de libertate a omului. Nu poate să existe o societate corectă, dacă nu există aceste două principii. Şi bine-înţeles că ele trebue impregnate într'o atmosferă de morală creştină.

G.B.: Cu ce gânduri întâmpinaţi acest sfârşit de veac şi deci noul mileniu care se apropie?

C.I.: Viitorul mileniu va aduce o îmbunătăţire care se va vedea. Şi să sperăm că cei ce vor veni, vor căuta să păstreze ceea ce s'a reuşit să se scoată la suprafaţă.

G.B.: Vă mulţumesc!

George BĂJENARU

NAŞTEREA DOMNULUI

Urmare din pag. 13

mare, soarele se va întuneca, luna îşi va pierde strălucirea, stelele vor cădea şi va apare un cer nou şi un pământ nou, în care va locui dreptatea:

"Iar ziua Domnului va veni ca un fur; atunci cerurile vor pieri cu vuiet mare, stihiile arzând se vor desface şi pământul şi lucrurile de pe el vor arde cu totul... dar noi aşteptăm, potrivit făgăduinţelor Lui, ceruri noi şi pământ nou, în care locuieşte dreptatea." (2 Petre, 3:10 şi 13).

Atunci ni se va arăta nouă într'un prezent integral şi veşnic, Sfatul de Taină al Sfintei Treimi prin care se hotărăşte întruparea celei de-a doua Persoane Treimice, Naşterea lui Iisus, înnoirea firii, îndumnezeirea omului, Sfinţenia Euharistică şi, în sfârşit, ceruri noi şi pământ nou în care va locui dreptatea în vecii vecilor.

"Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace, între oameni bună învoire!" (Luca 2:14).

Hristos se naşte! Să-L slăvim! Hristos din ceruri! Să-L întâmpinăm!

La mulţi ani!

Pr. Gh. CALCIU

IDEI UTOPICE ÎN CONTEXT ISTORIC ŞI GEOPOLITIC

—Dan COSMULESCU—

Sfârşitul celui de-al doila mileniu al erei creştine, în spaţiul central şi est european, în ciuda *"seismelor"* de tot felul care l-au zdruncinat în ultimul secol (XX), supranumit *"secolul roşu"*, surprinde parcă din ce în ce mai mult, printr'o tot mai manifestă dorinţă de modificare a parametrilor istorici şi geografiei din zonă, ceea ce poate strica rânduieli deja statornice - în temeiul unor fapte şi evenimente -, prin norme juridice şi tratate internaţionale.

Localizând acest fenomen la România şi unele regiuni limitrofe, se constată o evidentă accentuare a unor tendinţe ce ne aminteşc mai vechi şi sălbatice atavisme turanice, ale căror urmări nefaste neamul românesc le-a îndurat, multă vreme, cu un stoicism biblic.

De aceea, socotind de stringentă actualitate modul cum se dezbat şi se vehiculează în mass-media europeană şi internaţională idei care, într'un fel, vizează fiinţa naţională, identitatea statului naţional unitar român, se impune a face, cu obiectivitate, o scurtă incursiune în istoria autentică a Românilor şi, totodată, detaşaţi de orice resentimente, în istoria vecinilor noştri dela Vest, Ungurii. În acest cadru, ne luăm îngăduinţa ca, pe baza unor dovezi arheologice, istorice, lingvistice, şi nu numai, să răspundem, în aceeaşi măsură pentru noi ca şi pentru dânşii, la unele întrebări: de unde venim şi cine suntem, ce am făcut în decursul vremii, ce dorim şi, dacă se poate, unde vrem să ajungem. Ne putem convinge astfel că, numai în condiţiile evocării adevăratei noastre istorii (nicidecum aceea scrisă la comanda *"stăpânilor roşii"* de sinistrul Mihail Roller şi discipolii săi), putem face o analiză şi o apreciere corectă, comparativ cu istoria reală a vecinilor noştri, pe baza căreia să fie posibilă exprimarea unor puncte de vedere obiective, în plan istoric, geografic, juridic etc.

Pentru o analiză atentă şi înţelegerea cât mai exactă a principalelor probleme pe care le implică acest subiect, ne-au fost la îndemână studiile şi cercetările istorice, arheologice, lingvistice, juridice, şi chiar mai mult, ale neobosiţilor şi strălucitilor noştri cărturari: A.D. Xenopol, V. Pârvan, N. Iorga, Sextil Puşcariu, C.C. Giurescu, D. Onciu, G. Popa-Lisseanu, Gh.I. Brătianu, David Prodan, Andrei Rădulescu, C. Daicoviciu, I.I. Russu, Ion Suţa, Vasile M. Theodorescu, Florin Constantiniu şi mulţi alţii.

În lumina adevărului istoric, a raţiunii şi a bunului simţ, care îşi au rolul preeminent aici, ne propunem să consemnăm evoluţia celor mai semnificative fapte şi evenimente ce s'au desfăşurat în spaţiul carpato-danubiano-pontic şi adiacent acestuia, în succesiunea lor istorică, (din motive de spaţiu, evitând detalierea unora, care se regăsesc în materialele studiate), demonstrând astfel veridicitatea continuităţii Românilor în Dacia, inclusiv în Transilvania până la migraţiunea Ungurilor în Europa şi în ţinutul intracarpatic, precum şi valabilitatea istorică, geografică şi juridică a prevederilor Tratatului dela Trianon, acestea reprezentând momente cruciale şi bine definite în istoria noastră, pe care pseudo-istoricii şi politicienii vecini le contestă cu evidentă neîndreptăţire, folosindu-se de false preemptiuni teoretice pentru a căror susţinere nu precupeţesc nici un efort propagandistic şi chiar compromisuri ridicole.

În spaţiul mai larg, carpato-danubiano-pontic, a existat marele bloc tracic, a cărui ramură nordică au constituit-o Geto-Dacii, două denumiri ale aceluiaşi popor.

Părintele istoriei, Herodot, (anul 514 î.Hr.), referindu-se la acest popor, face precizarea că, *"Geţii sunt cei mai drepţi şi mai viteji dintre Traci"*. Istoricul, geograful şi etnograful grec Strabon, în *"Geografia"* sa, menţionează: *"Dacii şi Geţii vorbesc aceeaşi limbă, sunt împărţiţi în triburi şi locuiau ţinutul cuprins între Tisa, Dunăre (până spre Dunărea Panonică), Marea Neagră şi Nistru (înaintând până la Bug)."* Despre existenţa Geto-Dacilor în această zonă relatează istoricul şi omul politic Tucidide (460-396 î.Hr.) în *"istoria războiului peloponeziac"*, considerată una dintre primele opere de istorie critică, şi în care, printre altele, menţionează că regele trac Sitalces (431-424 î.Hr.) avea sub stăpânirea sa nu numai pe Tracii din Sud-Estul Peninsulei Balcanice, dar şi pe Geto-Dacii din Nord-Estul aceleiaşi peninsule, până la Dunăre şi Pontul Euxin. Ptolomeu, contemporan şi martor ocular al expediţiilor lui Alexandru cel Mare împotriva Goţilor pe malul stâng al Dunării (335 î.Hr.) ne oferă cea mai completă relatare despre situaţia Geto-Dacilor din acea vreme privind organizarea militară, ocupaţia şi starea socială. Dovezi despre Geto-Daci ni s'au transmis şi mai detaliat de istoricul grec Diodor din Sicilia, autor al unei istorii universale ce se întinde până la anul 58 î.Hr., prin relatarea sa despre campania (292 î.Hr.) lui Lisimah (rege al Traciei) împotriva lui Dromihete (conducător al triburilor geto-dace). După această dată, la conducerea Geto-Dacilor, sunt amintiţi de istorici, printre alţii: Remaxos şi Oroles. Iar Trogus Pompeius (sec.I î.Hr.), autor al unei istorii universale, pomeneşte explicit de *"creşterea puterii Dacilor în timpul lui Rubobostes"*, rege al Dacilor transilvăneni.

În acest timp, pe fondul unor conflicte interne, a apărut Burebista (82-44 î. Hr.), care a realizat unificarea politică-militară a Geto-Dacilor într'un stat asemănător celui trac. Nucleul statului său s'a aflat în colţul de Sud-Vest al Transilvaniei, în zona munţilor Sebeş, iar hotarele statului dac sub cârmuirea lui erau: spre Răsărit, ţărmul Mării Negre şi Bugul, spre Nord Carpaţii Păduroşi, spre Apus Cadrilaterul Boem, Dunărea mijlocie şi Morava, spre Sud muntele Haemus (Balcani), iar capitala la Argedava. Burebista devenise stăpânul necontestat al Răsăritului şi centrului european rămas în afara dominaţiei Romanilor şi cel mai de seamă adversar al acestora.

După dispariţia lui Burebista (44 î.Hr.), statul geto-dac s'a fărâmiţat în stătuleţe mai mici conduse de cârmuitori mai slabi: Cotiso, Dicomes, Rolex, Dapyx, Ziraxes, Comosicus, Corylus şi alţii.

În anul 87 d.Hr. devine rege al Dacilor Decebal, căruia istoricul şi omul politic grec Dion Cassius (autorul unei istorii romane ce merge până la 229 d.Hr.) îi face un elogios portret. Însuşirile personale ale lui Decebal au determinat restaurarea şi fortificarea într'un spaţiu geografic mai restrâns faţă de cel al marii stăpâniri burebistane în Dacia, creând premisele viitoarelor conflicte între Imperiul Roman şi regatul Daciei.

Istoricii precizează că regatul geto-dac nu a fost o simplă formaţie *"barbară"* (teză insinuată de nepriietenii noştri vecini dela Vest) ci, statul unui neam, a cărui elită avea un ansamblu de reprezentări şi concepte politice, religioase şi mentale, revelate atât de descoperirile arheologice dela Grădiştea Muncelului (sanctuare etc.), şi nu numai acolo, cât şi din relatările scriitorilor antici Dion Chrysostomos şi Iordanes despre viaţa spirituală şi culturală a Geto-Dacilor.

Prea bine cunoscutele campanii militare ale Romanilor (101 - 102 şi 105 - 106 d.Hr.) împotriva Dacilor aflaţi în spaţiul carpato-danubiano-pontic sunt consemnate nu numai în numeroase documente istorice dar, dovedite, mai ales prin vestigii arheologice. De pildă, monumentul *Tropaeum Traiani* dela Adamclisi (ridicat în 108-109), podul de peste Dunăre dela Drobeta, construit de arhitectul Apollodor din Damasc, în anul 105 dar, şi mai edificator, Columna lui Traian, înălţată în Forum Traiani la Roma, de acelaşi arhitect, în anul 113 d.Hr., care reprezintă şi astăzi o autentică cronică în imagini (basorelief) a celor două războaie daco-romane şi dovada incontestabilă a poporului geto-dac în acest spaţiu geografic.

Teritoriul Daciei cucerită de Romani (după 106), iniţial a fost împărţit în două: Dacia Inferior (cuprinzând Oltenia şi colţul de Sud al Transilvaniei) şi Dacia Superior (cuprindea Banatul şi cea mai mare parte a Transilvaniei). Ulterior, în anii 167 - 168, sub împăratul Hadrian, teritoriul acestor două state a fost împărţit în trei provincii: Dacia Malvensis, Dacia Apulensis şi Dacia Porolissensis. Pe teritoriul acestora s'a produs o masivă colonizare cu elemente romane, cu principalul scop de a consolida noua stăpânire romană într'un mediu care, cel puţin la început, părea ostil.

Timp de 165 de ani (106 - 271), în Dacia stăpânită de Romani s'a înregistrat o evidentă simbioză între cultura autohtonă geto-dacă şi cea romană, a administraţiei, armatei şi coloniştilor, impunându-se, cum era firesc, cea din urmă, prin asimilare de către autohtoni. Dar interacţiunea dintre aceste două culturi a fost preponderentă în sfera lingvisticii, în această perioadă superioritatea şi victoria limbii latine fiind evidentă. Este cert că limba latină a fost principalul factor al procesului de romanizare a Geto-Dacilor în Dacia. Un rol însemnat în înfăptuirea acestui proces a revenit contactelor umane prin căsătoriile mixte care au devenit tot mai frecvente. În Dacia romană (traiană), asimilarea de către autohtoni a fost rapidă şi completă, aşa încât la jumătatea secolului al III-lea, înainte de retragerea legiunilor romane la Sud de Dunăre, Dacia era o ţară deplin romanizată. Atât în oraşe cât şi în sate se vorbea latineşte, nu latina literară (a lui Tacit sau Horaţiu), ci latina populară, cu o gramatică aproximativă, cum o scria poporul, nerespectând întotdeauna terminaţia şi ortografia. S'a stabilit, astfel, cu certitudine, că limba română este o limbă romanică: structura ei, morfologia, sintaxa şi elementele fundamentale ale lexicului, acelea de întrebuinţare permanentă, de circulaţie intensă, sunt latine. Pentru categoriile esenţiale ale vieţii (agricultura, viticultura, creşterea vitelor, apicultura, în domeniul militar etc.), folosim termeni latini.

Din punct de vedere istoric, este cert că la sfârşitul secolului al VI-lea exista pe teritoriul Daciei un popor autohton romanizat, vorbitor al unei limbi populare, având-şi individualitatea sa în familia limbilor latine care se formau în Imperiul Roman. Superioritatea evidentă a civilizaţiei romane faţă de cea a Geto-Dacilor s'a impus în spaţiul geografic carpato-danubian, romanizându-i pe autohtoni. Ca atare, dela Romani provine numele poporului nostru, iniţial - *Rumâni*. Forma *Român* este mai nouă.

După o perioadă de linişte, pe teritoriul Daciei Traiane au apărut primele neamuri migratoare, *"barbarii"*, printre ei şi Goţii. Faţă de atacurile repetate ale acestora, care au devenit, până la urmă, federaţi (adică *"aliaţi ai Romanilor"*), împăratul Aurelian, în anul 271 şi-a retras legiunile din Dacia Traiană pe ţărmul drept al Dunării, formând aci Dacia Aureliană.

Timp de aproape un mileniu (mileniul tăcerii), dela retragerea din anul 271 şi până la 1241, anul ultimei năvăliri barbare (a Tătarilor), ceilalţi năvălitori, în trecerea lor prin aceste ţinuturi au lăsat urme specifice lor - dovedite în descoperirile arheologice, în toponimie şi chiar în limba română -, dar nesemnificative, cu excepţia Slavilor şi Goţilor. În secolele VI - VII, când Slavii au ajuns şi s'au stabilit în Dacia, în drum spre Peninsula Balcanică, au găsit în acest spaţiu o masă de Traci (Daci) romanizaţi, care reprezentau o populaţie romanică, numită de specialişti Protoromâni (cei dintâi Români), produsul sintezei dintre Traco-Daci şi coloniştii romani.

Continuitatea Daco-Romanilor în podişul Transilvaniei - cetatea pământului românesc, controversată cu suspect interes de unii istorici ai vecinilor noştri dela Vest, nu mai trebue pusă la îndoială de către aceştia, fiind deplin dovedită. Menţionăm, astfel, printre altele, mărturiile arheologice consemnate prin săpăturile recente dela Alba Iulia care demonstrează că acest centru a fost locuit de populaţie autohtonă în tot cursul secolului al IV-lea şi începutul celui de al V-lea. De asemenea, cimitirul dela Brăteiu, pe Târnava Mare (cimitir de incineraţie din perioada anilor 380 - 454 d.Hr.) dovedeşte că populaţia din această zonă practica *"un rit şi un ritual de înmormântare provincial roman"*, de un tip roman binecunoscut: cuptoare care au continuat să existe în aceste regiuni până în secolul al XI-lea. Cimitirul prefeudal dela Noşlac, lângă Ocna Mureşului, dovedeşte cu certitudine continuitatea populaţiei autohtone romanizate în Transilvania în secolele VI -VII. Tezaurele monetare dovedesc, fără echivoc continuitatea populaţiei daco-romane pe teritoriul Transilvaniei (vechii Daci, în peste 161 de localităţi, cuprinzând monede din bronz din secolele III -V e.n., întrebuinţate de marea masă a populaţiei, mai ales de cei cu venituri mici.

Studiul limbii române, cu precădere în Transilvania, oferă mărturii concludente ale continuităţii populaţiei daco-romane după retragerea aureliană din anul 271. De pildă, numai câteva cuvinte de origine latină: nea, pedestru şi june sunt prezente în vorbire numai în părţile de Apus ale Transilvaniei, din Maramureş şi Crişana până în Banat, lipsind în restul ţinutului carpato-dunărean.

În toponimie, aflăm ca dovezi certe, printre altele, numele de Criş, pomenit în sec.VI de scriitorul Iordanes sub forma latinizată Grisia, iar la Constantin Profirogenitul sub aceeaşi denumire, însă grecizată. Ele redau forma de azi care s'a păstrat timp de peste un mileniu datorită populaţiei daco-romane şi românesti de pe ambele maluri ale acestui râu. Numele este dac, autohton. De asemenea, nume străvechi, autohtone, care s'au menţinut din vremea Dacilor până astăzi sunt şi ale altor râuri din acest spaţiu geografic.

Continuare în numărul următor

- ROMANII -

- DACII -

BASARABIA SI BUCOVINA

Blestemaţi să fie acei care dintr'o ţară au făcut şi mai fac două!

ÎNSEMNĂRI DE DESŢĂRAT

——Nicolae LUPAN——

Nădejdea mea cea mare. Încă la Chişinău fiind, la el, la Noel Bernard, îmi era gândul. De aceea el şi este primul căruia îi scriu după sosirea noastră la Bruxelles. Cu ce să încep? Cu aceea, probabil, că sunt un Român basarabean, sosit în Belgia, împreună cu soţia şi trei copii, că am trecut printr'o penibilă epopee care a rotunjit trei ani jumătate de persecuţii pentru naţionalism românesc, că trebue să ştie ceva despre mine dela o prietenă de a noastră din Israel prin intermediul lui Constantin Tache, corespondent al *Europei Libere* la Tel Aviv şi că eu sunt acela. Filolog, critic literar şi ziarist cu o vechime de 25 de ani etc. Apoi, să-l întreb dacă nu cumva, după exemplul lui Constantin Tache din capitala Israelului, aş putea fi şi eu corespondent netitular în capitala Europei?... Să-mi exprim, eventual recunoştinţa anticipată dacă mi-ar întinde o mână de ajutor, fie cu vreo propunere concretă, fie cu un sfat... Iar în încheiere, să *"bat şeaua ca să priceapă calul"* cum că şi soţia mea a fost crainică şi regizoare de studio la radiodifuziunea din Chişinău, precum şi la cea din Cernăuţi al cărei fondator şi animator eram.

Fac acest pas cu inima în călcâie, căci ştiu deja că la München îmi merge vestea de *"naţionalist şi iredentist român"*. *"Iredentist şi "antonescian"*... Calificative ce, de fapt, mă bucură.

Avem casă, avem masă.

Bruxelles-ul totuşi cere bani. De umblat, umblăm noi pe jos, şi tânăr şi bătrân, până ameţim. Ni se spune însă că nimeni n'are voie să iasă din casă fără măcar o sută de franci în buzunar. Pentru orice eventualitate. Şi ne ducem noi cu Victor, ca doi bărbaţi responsabili ce suntem, la un bijutier din centrul oraşului. Îi spunem, cum putem în franceza noastră, de unde venim şi ce dorim.

Bijutierul ia inelul meu, cu piatră liliachie, şi-l pune pe cântar. Apoi ia un creion şi începe să facă nişte socoteli.

- Vă pot propune 650 de franci belgieni...

Încep să-i dovedesc că este aur, că are o lucrătură originală, că piatră e masivă, frumoasă.

- Domnilor, îmi pare rău, dar inelul nu prezintă valoare nici ca bijuterie, nici ca metal.

Mă reped eu şi-i zic că are 18 carate, că este nou, îi arăt factura...

- Domnilor, vi-l iau numai pentrucă vreau să vă servesc. O să-l dau la topit în aliaj cu o probă superioară.

- Dar piatra? - mă avânt eu din nou.

- Piatra?... Aflaţi că este o sticlă vopsită pe care v'o dau chiar acum înapoi.

Încerc eu să-i mai spun că în Uniunea Sovietică inelul ne-a costat mai mult de două lefuri lunare, pe când suma oferită de el face doar cât salariul pe şase ore al unui muncitor necalificat.

- Domnule dragă, Belgia nu poartă nici o vină pentru politica preţurilor din URSS, îmi răspunde tacticos bijutierul. Apoi trage un sertar şi începe să ne arate inele de o frumuseţe rară. Şi cel mai scump dintre ele poate fi cumpărat cu leafa de pe o săptămână a unui muncitor. Şi-mi zic eu că al meu, pe lângă ale lui, este un fel de locomotivă a lui Polzunov, pe lângă locomotivele Diesel.

Ambiţios şi mândru.

În sensul prost al cuvântului, probabil. Totuşi, nu vreau să aud de ajutoare *"nemeritate"* din partea nimănui. Mai ales dela Fondul Tolstoi, în frunte cu o Rusoaică. Fond pe lângă care se pasc mai mult Evreii sovietici ceşi aşteaptă vizele de intrare pentru Statele Unite ale Americii.

Astăzi, 5 Aprilie '74, accept să fim duşi de Svetlana şi Valter la *"Caritas Catolica"*, societate care începe să ne plătească masa, chiria şi asistenţa medicală. Cui? - mă întreb. Unor *"atei"* sosiţi din Rusia? Că aşa e aici; poţi să fi Român, Evreu, Ucrainean, Georgian, dacă vii din Uniunea Sovietică, eşti Rus. Înnebunesc! Singura mângâiere este că nu se are în vedere originea etnică, ci ţara din care vii.

Ca toată lumea ce se respectă, avem şi noi nevoie de bani. O să luăm însă cu ţărâita, crezând că sunt bani daţi cu împrumut. Ne liniştim şi ne zicem ce proşti suntem doar în clipa când ni se spune că nu trebue să restituim ceea ce ni se dă. Pentrucă banii vin dintr'un fond al Organizaţiei Naţiunilor Unite. Şi glumeţ cum pare, contabilul Climput ne îmbărbătează zicând că de n'am fi noi, emigranţii din ţările de Est, n'ar fi nici el acolo unde este. Are în vedere salariul pe care îl primeşte.

Răd şi mă gândesc că timp de 29 de ani am dat în mod obligatoriu, împreună cu soţia, an de an, o leafă lunară ca împrumut statului sovietic, stat totalitar ce nu ne va întoarce niciodată banii câştigaţi cu trudă. Parcă îl aud pe Arpentiev, un beţivan rus, fără picior, ministrul finanţelor, la care mă dusesem după dreptate. Spunându-i că plecăm pentru totdeauna din Chişinău şi că dorim să ne luăm înapoi cele câteva mii de ruble pe care le împrumutasem statului, Rusnacul mă apostrofă bătând în parchet cu piciorul-i de lemn:

- Zi spasibo că pleci şi nu-mi bate capul cu fleacurile tale!

(Va urma)

CONSTANTIN MORARIU

(1835 - 1875)

Făcut şi el de către Ruteni *"Andrievici"*, exact aşa cum fusese făcut vărul său drept Silvestru Morariu. Fiu de ţăran din acelaşi Mitoc al Dragomirnei, Constantin nimeri, la vârsta de 8 ani, pe mâna aceluiaşi Frantz Theil care, cum ştim deja din capitolul precedent, continua să batjocorească tot ce era românesc la zisa şcoală normală din Suceava.

Ca şi vărul său, după ce termină acea *"mârşavă"* şcoală, se duse la gimnaziul şi la seminarul teologic din Cernăuţi unde, în 1859, fu preoţit împreună cu alţi câţiva feciori de Români bucovineni. O *"meserie de cea mai mare cinste"* în rândul ţăranilor. De unde şi numărul crescând al preotelor din rândul aceloraşi ţărani *"cu frică de Dumnezeu şi iubire de neam"!*

Iubire ce se desprinde şi dintr'o scrisoare pe care tânărul preot Constantin i-o trimitea la un moment dat fostului său coleg Iliuţ şi de care am dat în arhivele mitropoliei cernăuţene: *"Îţi mai aduci aminte vorbele, ce mi le spuneai la Seminariu că, având copii, nu-i vei împopoţa cu straie boereşti, ci-i vei îmbrăca în suman şi'n opincă, că din opincă ai ieşit şi pentru opincă îi vei creşte?"*

Ca şi verişorul său Silvestru care, după cum ştim, avea să devină mitropolit al Bucovinei, Constantin Morariu-Andrievici se căsători cu fiică de preot din Mologhia şi fu numit paroh al bisericii Adormirea Maicii Domnului din Cernăuţi.

În 1860, *"deschizându-se gimnaziu la Suceava"*, fu numit *"aice"* profesor de religie şi de limba română. Mai marii lui duhovniceşti fiind siguri că anume el va fi acela care *"va isbuti să aducă limba românească la vaza ce i se cuvine"*. Şi aşa a fost. O dovedea şi *"biblioteca frumoasă de cărţi româneşti"*, cum nu mai fusese până atunci la Suceava, cărţi *"pe cari studenţii români le cetea cu nesaţ"*.

Ca şi vărul său Silvestru se lansă *"în facerea de mauare"*: *"Manuariu pentr învăţătura religioasă a bisericii dreptcredincioase"*, *"Manuariu pentru învăţătura istoriei testamentului vechi"*, *"Manuariu pentru învăţătura istoriei Mântuitorului Lumii Isus Chistos"* şi multe altele.

Dar, mai presus de orice, Constantin Morariu era neîntrecut în predicile sale pline de suflu românesc: *"Noi am crede că ori ce Român ar trebui să fie aşa, încât tot lucrul românesc să se lipească de dânsul ca cămeşa de trup, iară lucrurile străine să-i fie cam ca sumanul peste cojoc. Dară da, păcatele noastre! Mulţi Români poartă dela o vreme pe trupul lor, în loc de cămeşi, sumane străine"!*

Moare de tuberculoză la vârsta de numai 40 de ani.

Victor ROŞCA

BASARABIA SUB CIZMA MAFIEI RUSEŞTI

——Dumitru DUMITRU——

După căderea URSS-ului, a fost demarată de către KGB o acţiune de păstrare a forţelor Republicii Sovietice în zona sa de influenţă. De această acţiune nu a scăpat nici Basarabia, devenită Republica Moldova. Dacă până în 1989 ordinele Moscovei veneau pe linie politică sau de servicii secrete, după 1989 aceste ordine au venit şi au fost aplicate pe fostele culoare KGB, controlate acum de Mafia Ruseasă.

KOMUNITATEA

În ultimii doi ani de zile Republica Moldova a devenit un stat mafiot în care politica şi crima organizată au fraternizat. Komunitatea este numele celei mai puternice organizaţii mafiotice ruseşti, coordonată la nivel central de foştii ofiţeri KGB, nemulţumiţi de modificările politice, economice şi sociale din Rusia.

Această organizaţie şi-a întins tentaculele şi în Republica Moldova deţinând în momentul de faţă 83% din capitalul privat. Ţin să precizez că toate informaţiile prezentate în acest articol au fost culese la faţa locului şi sunt absolut reale.

Reprezentanţii gruplui *"K"* în Moldova se impun prin forţă, întâi în Basarabia, apoi sunt *"înscăunaţi"*; acesta este termenul folosit la Moscova.

Şeful Mafiei basarabene, a cărui poreclă este *"Micu'* a fost înscăunat la Moscova. Pe cei doi genunchi ai săi are tatuaţi doi păianjeni care simbolizează faptul că nu a fost îngenunchear niciodată, în faţa nimănui. Rolul lui este de a media conflictele dintre bandele mafiote din Moldova. Acest mareşal al lumii interlope este astăzi păzit zi şi noapte şi are un venit lunar de 680.000 dolari. Cifra aceasta de mai sus reprezintă suma intrată în luna Mai în contul său personal. Omul său de încredere şi puntea sa de legătură cu lumea politică este un individ numit Grişa Bulgaru, Bulgar de origine.

PETRU LUCINSKI ŞI BANII MAFIEI RUSEŞTI

În perioada campaniei electorale, în urma căreia Petru Lucinski a ajuns preşedinte, toate grupurile mafiote mai mari sau mai mici au dat bani pentru susţinerea acestuia. Ultimul hoţ de buzunare dădea bani pentru susţinerea campaniei electorale a lui Lucinski. Acestuia i s'au pus la dispoziţie 80 de automobile care au străbătut Moldova ajungând până la ultimul cătun. După prelucrarea puterii de către Lucinski, mai precis în luna Octombrie 1998, Grişa Bulgaru, care l-a finanţat, a fost arestat. Nu pentrucă ar fi încălcat legea, ci pentru faptul că unul din băieţii lui Lucinski, care se ocupă cu afacerile petrolifere se simţea stânjenit de fostul susţinător al tatălui său. Grişa Bulgaru deţinea 63 din cele 71 de benzinării ale Republicii Moldova. El a fost artestat pe aeroportul din Chişinău, la câteva luni evadând din temniţă, în prezent aflându-se la Moscova. Afacerile acestuia au fost preluate de clanul Lucinski, care plătesc o cotă parte mafiei ruseşti.

DATORIA MOLDOVEI CĂTRE RUSIA E PLĂTITĂ CU ARME

După încheierea războiului din Transnistria, în zona de conflict, a rămas o cantitate impresionantă de armament. La semnarea armistiţiului dintre Moldova şi Republica Transnistriană s'a semnat un tratat prin care acest armament a fost împărţit în mod egal. Armamentul ce revenea Republicii Moldova nu a fost, nici până în prezent, evacuat din Transnistria. Motivul l-a reprezentat datoria Moldovei către Rusia, mai precis către Gaz-Prom. În perioada când Evghenie Primacov era primministru, s'a semnat un acord prin care armamentul existent precum şi producţia de arme a Transnistriei să fie vândută, iar 30% din profit urma să fie luat de Moscova.

Atât armamentul din Transnistria cât şi cel care revenea Moldovei a fost vândut în cea mai mare parte, începând cu anul 1996, în special în zona Iugoslaviei. De comercializare s'au ocupat *"lupii negri"*, sprijiniţi de structurile KGB, fiind folosite vechile canale ale Pactului dela Varşovia. Transporturile către Iugoslavia au fost făcute cu TIR-urile arabe, care tranzitau Bulgaria. Cu banii obţinuţi pe arme, Moldova a început să-şi plătească datoria faţă de Rusia.

PROTEST AL "PRO BASARABIEI ŞI BUCOVINEI"

La 11 Aprilie 1878, Eminescu scria în *"Timpul"*: *"Ca popor slab dar hotărît, ne-am rezervat dreptul de a respinge orişicând învinovăţirea, că înşine am stat la târgualâ asupra vetrei stămoşilor noştri"*. Au însă ceva cu poporul din care pretind că se trag aşa *"compatrioţi"* ca Mihnea Berindei, Gabriel Andreescu, Alexandru Cistelecan (redactor la revista *"Vatra"* fondată de Ioan Slavici, I.L. Caragiale şi George Coşbuc), Daniel Vighi, H.R. Patapievici, Ariadna Combes (fiica Doinei Cornea) şi alţi câţiva îmbrobodiţi care, la un deceniu dela Declaraţia dela Budapesta, ţin în capitala Transilvaniei, leagănul românismului, o batjocură de masă rotundă tot aşa de antiromânească şi de murdară ca cea de acum zece ani din capitala Arpazilor.

Oameni fără scrupule, fără neam, fără ruşine, fără frică de Dumnezeu, contrar spuselor lui Octavian Goga că *"în Transilvania majoritatea ţărănimii era de naţionalitate română, pe câtă vreme cea mai mare parte a moşierilor erau maghiari"*, că *"La noi în zadar ară plugul, / Că holdelor noastre cu spice de aur / Străinul le fură belşugul"* se lansează drept *"clarvăzători"* debitând de-a lungul *"sordidului conclav"* astfel de enormităţi ca: *"clivaj politic formidabil între Transilvania şi Vechiul Regat"*, *"devoluţie"*, *"subsidiaritate"*, *"federalizare"*, *"autodeterminare regională"* şi alte gogomănii antiromâneşti inimaginabile!... Dacă aceştia sunt *"oameni intelectuali"*, cum se pretind ei, atunci Moş Ion Roată, pare-mi-se, avea dreptate când zicea că *"şcoala minte nu dă"!*

Să nu ştie aceşti iresponsabili *"luminători de neam"* că naţionalismul unui popor, care nu înseamnă altceva decât patriotism, are un conţinut democratic îndreptat împotriva veneticilor care ne invadează ţara cu gândul ascuns de a ne-o fărâmiţa apoi pe... etnii! Cum e cazul Maghiarilor, ca duşmani de moarte a tot ce-i românesc în ţara noastră de peste păduri.

"Pro Basarabia şi Bucovina", cu peste 100.000 de membri în 25 de ţări, protestează, ca şi acum zece ani, contra complotiştilor maghiarizaţi care atentează la unitatea naţională a neamului românesc şi cere Ministerului de Externe al României să-i dea în judecată pe numiţii răufăcători.

COMITETUL DE CONDUCERE

P.S. *"Pro Basarabia şi Bucovina"* dela Paris nu doreşte să mai primească revista mureşană *"Vatra"* al cărei redactor-şef este compromisul Alexandru Cistelecan.

N.L.

PAGINĂ REALIZATĂ DE NICOLAE LUPAN

FARA ARMÂNEASCĂ

ÎNCĂ O CARTE MINCINOASĂ

Mihai S. DERDENA

Cartea, pe care îmi propun s'o comentez, se intitulează: *"Între două lumi"*, este o scriere autobiografică şi are ca autoare pe emigranta Vasilichia Beza (născută Baicu). A apărut în 1993, scoasă de Editura Fundaţiei Culturale Române, dar eu, abia în acest an, am luat cunoştinţă de dânsa.

După ce am isprăvit-o de citit, mi-am amintit că autorul tentativei de asasinare a Ministrului Anghelescu, în 1930, se numea, de asemenea, Beza şi era tot ofiţer, de origine macedoneană, ca soţul Vasilichiei Beza. Ştiam din cartea aceasta că soţul autoarei are prenumele George, dar nu cunoşteam numele de botez al celui ce-l rănise uşor, cu focuri de armă, pe Anghelescu.

Vrând să mă edific dacă cei doi Beza sunt aceeaşi persoană, am început investigaţiile. În consecinţă, recitesc din cartea *"Pentru legionari"* de Corneliu Zelea Codreanu capitolul privitor la *"cazul Beza"* din 1930, dar rămân în continuare nedumerit deoarece Căpitanul nu se exprimă în alt mod, când se referă la celebrul complotist, decât prin sintagma *"tânărul Beza"*. Am reţinut, în schimb, din volumul autobiografic *"Pentru legionari"* că acel tânar Beza, care, cum vom vedea mai încolo, i-a pricinuit destule suferinţe lui Corneliu Zelea Codreanu, făcea parte din organizaţia *"Vlad Ţepeş"*.

Foarte curios că Vasilichia Beza nu scrie nici un cuvânt despre vestitul atentat comis de soţul său - omisiune voită ce constituie proba cea mai clară că autoarea este prin excelenţă necinstită - nici despre apartenenţa acestuia la organizaţia *"Vlad Ţepeş"*. Îmi amintii, apoi, că dădusem de o referire indirectă la această organizaţie politică. Spre a fi cât mai sigur, reiau lectura volumaşului *"Între două lumi"*, pe care o duc, de această dată, doar până la pagina 72, unde dau de menţiunea care mă interesează: *"Făcuseră parte dintr'o organizaţie <Vlad Ţepeş>"* (Informaţia aceasta se referă la fraţii Ion şi George Beza din cartea memorialistică *"Fără paşaport în URSS"* de Johann Wirwich). Doar atât, dar destul că să se risipească orice dubiu în privinţa constatării că ofiţerul George Beza, soţul autoarei cărţii *"Între două lumi"*, este cel ce, în 1930, când nu era însurat, il răni prin împuşcare pe Ministrul Anghelescu.

Să vedem, acum, ce scrie Corneliu Zelea Codreanu în legătură cu acest caz. Nu voi cita întregul capitol pentru a nu ocupa spaţiu prea întins, ci doar ce este mai deictic:

"... Stăteam de vorbă cu câţiva studenţi. Îşi face apariţia tânărul Beze. La un moment dat, îşi scoate insigna organizaţiei <Vlad Ţepeş> şi o aruncă:

- De astăzi înainte, nu mai am nimic cu <Vlad Ţepeş>, îmi dau demisia.

Pe mine, gestul nu m'a impresionat(...) După mai multe minute, tânărul intervine din nou în discuţie, spunând că ar voi să devină legionar, dacă eu n'aş avea vreo obiecţiune. I-am dat un răspuns vag, care să ocolească un refuz. Dogma legionară îmi impune rezervă la orice nouă cerere de intrare în Legiune şi cu atât mai mult în cazul de faţă (...). La plecare m'a invitat să dorm la el. Am refuzat. M'am culcat la medicinişti. A doua zi, pe la 12, aud strigând vânzătorii de gazete: <Atentat contra Ministrului Anghelescu> Cine? Beza. Cum? A tras câteva focuri fără să-şi atingă victima decât superficial. De ce? Nu ştiam. Mă interesez. Aud: conflict între Macedoneni şi Anghelescu pe tema <Legii Dobrogei>, prin care se călcau interesele Românilor din Dobrogea (...) Peste două zile sunt chemat la instrucţie. În buzunarul lui Beza s'au găsit manifeste de ale <Gărzii de Fier>. Explic judecătorului de instrucţie şi dau o declaraţie. Nu am nici o cunoştinţă şi nici o legătură".

Deşi-i cu desăvârşire inocent, Căpitanul este încarcerat şi târît prin tribunal şi puşcărie, vreme de aproape o lună şi jumătate, ca un complice la crimă, înscenare ce convine de minune presei din Sărindar şi Românilor vânduţi, care ţopăie de bucurie, când îl văd pe Căpitan dus la judecată între baionete, ca un tâlhar. Este achitat, atât de instanţa de fond, cât şi la judecarea recursului, înaintat de procuror.

Sigur că această încercare de compromitere a celui mai bun fiu al neamului românesc din acest veac satanic nu putea să-i placă nici unui legionar. În consecinţă, George Beza, vinovat de această diversiune cu grave urmări asupra sănătăţii şi reputaţiei întegrului Căpitan, a fost declarat persona non grata şi exclus din marea falangă a macedonenilor simpatizanţi al Legiunii.

Astfel, orice cititor de bună credinţă poate, acum, să priceapă de ce Vasilichia Beza a risipit în cartea sa atât acid şi atâta ură înverşunată la adresa Mişcării Legionare, în general, şi, îndeosebi, împotriva lui Corneliu Zelea Codreanu, pe care nu-l lasă în pace nici după 55 de ani dela moartea-i de mucenic. Ura patologică a lui George Beza că nu i s'a satisfăcut cererea de aderare la Garda de Fier s'a transmis integral asupra Vasilichiei Beza. Şi minte această octogenară cu o nerusinare ce depăşeşte orice limită, lăudându-se cu asemenea ispravă demonică.

Bănuind că George Beza va fi trecut pe lista celor propuşi a fi lichidaţi, tinerele Florica şi Lily Baicu, surorile Vasilichiei, având *"în mână câte o toporişcă"*, au aşteptat la ieşirea dela sala Congresului Studenţesc dela Târgu-Mureş, (ţinut în primăvara anului 1936) *"l-au oprit pe Codreanu şi l-au atacat direct:*

- Noi suntem cumnatele gazetarului George Beza, dacă o să vă atingeţi de un singur fir de păr al lui, Domnule Codreanu, o să vă căutăm şi o să vă măcelărim cu astea - şi i-au arătat topoarele.

Codreanu a ezitat şi oamenii lui l-au înconjurat, fără să discute ceva cu surorile mele". (pagina 15).

Iată, aşadar, cine teroriza şi perora ameninţări cu moartea. Asemenea dovezi clare de terorism preventiv din partea soţilor Beza mai există. Cred că va fi de-ajuns de voi da încă un citat concludent:

"Participând la balul studenţesc (din vara aceluiaşi an), oamenii noştri ne-au anunţat că a venit din comuna Stolnici o echipă de gardişti, condusă de Ion Glonţ, care a răspândit zvonul că au venit să-l omoare pe George Beza.

Atunci, zeci de tineri democraţi, fideli familiei noastre, i-au înconjurat pe gardişti şi i-au scos în curte. Acolo i-au bătut bine şi i-au pus pe fugă". (paginile 15-16)

Citind acestea, îţi vine greu să crezi că o femeie creştină poate fi atât de pidosnică, atât de diabolică.

Din pagina următoare (17) aflăm că soţii Beza, deveniţi membri ai PNŢ, se împrietenesc cu fruntaşii ţărănişti Stanciu Stoian, Octav Livezeanu, Mihail Roşianu şi alţii, viitori colaboratori ai trădătorilor Petru Groza şi Gheorghiu-Dej.

Nu numai George, ci şi Vasilichia purta şi folosea armă de foc, aşa cum mărturiseşte autoarea la pagina 18.

O zicătoare de duh din folclorul francez il face atent pe mincinos că trebue să aibă memorie bună. E o recomandare valabilă şi pentru mincinoşii celorlate neamuri. Şi, deoarece e imposibil ca oamenii, care mint, să ţină minte toate neadevărurile pe care le debitează în varii circumstanţe, nu-i de mirare, de aceea, că de multe ori se dau de gol. Exact aşa se întâmplă şi cu Vasilichia Beza, care-i preocupată exclusiv de minciuni ce i-ar compromite pe legionari. Voi alătura, mai jos, două citate - unul sincer, altul mincinos - în care este arătat motivul plecării soţilor Beza din ţară, la sfârşitul anului 1940.

I. *"Pentrucă Dobrogea de sud, cu Bazargicul, căzuseră la Bulgari, m'am găsit iar fără post în învăţământ. Atunci am hotărît să vorbim cu directorul Stanciu Stoian, să fiu numită la Salonic. Cu această aprobare am reuşit să scot pentru mine şi copii paşaport de plecare. Nu veniseră încă la putere gardiştii. Am luat legătura şi cu conducerea Partidului naţional-ţărănesc, cu preşedintele partidului, Iuliu Maniu, cu Ion Mihalache, Virgil Madgearu, Aurel Dobrescu, Ghiţă Pop. Toţi au fost de acord să plecăm şi soţul meu să reprezinte Partidul naţional-ţărănesc şi opoziţia pe lângă britanici, singurii rămaşi în război cu nemţii".* (pagina 26)

II. *"În 1940, la venirea guvernului pronazist, fusesem destituită din drepturile mele".* (pagina 64)

Şi un copil poate vedea, din primul citat, că, de fapt, nimeni n'a concediat-o pe Vasilichia Beza din învăţământul românesc. Dimpotrivă, fusese promovată într'o funcţie superioară, la Inspectortaul Şcolilor Româneşti din Macedonia greacească, după pierderea postului său din Cadrilater, ca urmare a cedării acestui teritoriu românesc Bulgariei revizioniste. Numai că, ajunsă în străinătate, Vasilichia Beza n'are chef de instruirea şcolarilor aromâni, ci, împreună cu bărbatu-său, se pun de îndată în slujba serviciului de spionaj britanic, adică luptând, de partea inamicului, împotriva patriei, ca atâţia alţi trădători.

Însă nici în coloniile engleze soţii Beza n'au linişte, nici somn bun, deoarece trăiesc cu spaima obsesivă că legionarii - care, după 23 Ianuarie 1941, se află nu la putere, ci în închisori, în lagăre şi pe prima linie a frontului antibolşevic - i-ar urmări pretutindeni. Vieţuiau continuu în frică şi în coşmaruri pentrucă aveau conştiinţele încărcate cu vârf, păcătuind atât faţă de legionari (pe care îi ponegresc şi acum, când şi autoarea, nu doar soţul ei, a trecut de opt decenii), cât şi faţă de Patrie, împotriva căreia au luptat din răsputeri în toată perioada cuprinsă între 22 Iunie 1941 şi 23 August 1944.

La scurt timp după încheierea războiului antibolşevic, soţii Beza revin în Patrie, amintindu-şi că, *Fie păinea cât de rea tot mai bună-i în ţara ta"*. În Septembrie 1945 autoarea este reintegrată în învăţământ ca profesoară de engleză. Însă prigoana comuniştilor din România nu întârzie prea mult să se extindă şi în familia autoarei, îndeosebi asupra lui George Beza, pe care îl ţin închis vreo patru ani. Teroarea comunistă îi determină să plece din nou din ţară, de data aceasta pentru totdeauna, stabilindu-se în Franţa.

În 1980, Vasilichia Beza participă la un congres de istorie ce se ţine la Bucureşti. Acest fapt insolit pentru Românii din exil ridică mari semne de întrebare, alimentează o gravă suspiciune, ştiindu-se prea bine că la reuniunile ştiinţifice, organizate şi patronate de guvernanţii comunişti, veneau din exil doar persoanele agreate de Securitate.

Obişnuită să mintă, Vasilichia Beza nu se împacă deloc nici cu acurateţea informaţiilor istorice, pe care le furnizează. De pildă, autoarea datează fals chiar momente cruciale din istoria celui de-al Doilea Război Mondial: eliberarea Parisului, la 24 August 1944 (pagina 54); intrarea trupelor anglo-americane în Berlin, la 8 Mai 1945 (pagina 57). În realitate, Parisul a fost eliberat le 25 August 1944, iar Berlinul a fost cucerit în întregime de Sovietici, la 2 Mai 1945. Trupele anglo-americane vor pătrunde în Berlin după semnarea capitulării Wermacht-ului (la Reims, în 7 Mai, şi la Berlin, în 9 Mai 1945).

Aproape în fiecare dintre cele 160 de pagini ale cărţii există câte cel puţin o frază construită defectuos. Din puzderia de agramatisme voi reproduce doar câteva, care sper să fie suficient de convingătoare.

Scriind, la pagina 26, *"Partidul naţional ţărănesc şi opoziţia"* s'ar înţelege că P.N.Ţ. era la putere, nu în opoziţie. Formularea corectă ar fi *"Partidul Naţional Ţărănesc şi restul opoziţiei"*, iar denumirea partidului menţionat trebue să fie notată cu trei litere iniţiale majuscule.

La paginile 63 şi 124 dăm de aceste fraze demne de semidocţii care nu gândesc logic: *"Ne-am abţinut să nu rădem..."*

"...dar mă abţineam să nu plâng în hohote".

Tot ilogică este şi fraza *"O mare satisfacţie am avut-o recent, căci numele de George Beza fusese interzis să apară în România pe timpul tiraniei ceauşiste"*, dela pagina 153.

În loc de *"mă-si"*, *"pepeni verzi şi pepeni galbeni"*, *"Translatoarea română"*, *"Târgu-Mureş"* şi *"Turnu-Măgurele"*, a scris *"măsii"* (pagina 73), *"pepeni verzi şi galbeni"* (pagina 77), *"Translatoarea românca"* (pagina 137), *"Târgu Mureş"* şi *"Turnu Măgurele"* (în multe pagini).

Doamna învăţătoare Vasilichia Beza nu cunoaşte deosebirea dintre prepoziţiile *"de"* şi *"dintre"*, iar despre concordanţa timpurilor verbale se pare că nici nu a auzit. Iată şi un dezacord gramatical, de care ar râde chiar şi preşcolarii:

"Astea ne-a făcut să avem de tras multe necazuri şi emoţii" (pagina 15).

Nici o învăţătoare dintre cele ce se respectă n'ar fi încredinţat tiparului asemenea carte în care sunt dispreţuite gramatica, logica şi buna-cuviinţă. Totuşi, se poate declara mulţumită această autoare, întrucât a îmbogăţit literatura mincinoasă despre Mişcarea Legionară, literatură ce se tot scrie din ordinul satanicei oculte mondialiste, carei interesată, acum mai mult ca oricând, în nimicirea oricărei mişcări naţionalist-creştine din fiecare ţară a planetei acesteia. Se cădea însă ca, atât vârsta înaintată, cât şi lovitura cruntă, primită prin moartea fiicei sale Ligia, s'o oprească dela elaborarea acestei cărţi tendenţioase şi mişelnice, carei pe placul lui Satan şi al discipolilor săi tot mai numeroşi.

CU SIBEPEA
A SĂRBATORILOR
DI CRĂCIUN
SI ANUL NOU,
FARA ARMÂNEASCĂ
VĂ UREADZĂ A TUTULOR
TRI MULŢ AÑI!

CUVÂNTUL COPIILOR

AJUN DE CRĂCIUN

Tresar deodată
Plină de curiozitate
Privesc cum ușa
Se deschide lată
Și primul lucru care se arată,
E un vârf micuț de brad
Cu fire subțiri de omăt.
Apoi Moș Crăciun apare
Ducând pomul în spinare,
Oh, ce bucurie mare!

Cristina GROZA

IZVORĂȘTE'N SUS, CADE'N JOS, DIN ADÂNC

O lumină... se mărește...
Dintr'o lumânare-un strop de mir
E'mpins din adâncuri spre izvorul
fără'potir,
Și'n firea-i dulce se căiește.
Ridică, lin, în jos, cascadă,
Apoi s'ascunde,
Se ridică, iar să cadă
În umbra cu fiori și unde...
Oare cine îi răspunde?
Un ecou ca o oglindă izbitoare(?)
În sufletul meu de paloare?...
Poate clipa de răcoare?
Mă'ndoiesc...
Nu's malefice, fără de mal
În clipa cu reflexe de cristal.
Tornade de tămâie năvălesc...
Precum ceața în cascade
Tămâia în cascada de mir
Înnoptate acualade
O înnoptare de furnir...
Mirul din izvorul cu cristale
Intonând zâmbiri teatrale
O epavă valoroasă fără de valoare,
Liniștea - divină înălțare...

Eugen Vlad PÂRĂU

ABECEDAR CREȘTIN

Dragi copii, îmi place să cred că și cel mai micuț dintre voi știe ce este Crăciunul. Crăciunul este ziua când s'a născut Iisus Hristos. Sunt sigur că mama sau bunica sau poate tata v'au povestit despre nașterea sfântă a lui Iisus Hristos într'o peșteră săracă din Betleem. Cred că știți despre îngerii care au venit cântând păstorilor. Ei întâi s'au speriat, apoi s'au bucurat și s'au dus să-L vadă pe Iisus. Cred că vi s'a povestit cum Magii au călătorit drum lung, mergând după o stea, până L-au găsit pe pruncul Sfânt.

Toate acestea au fost de mult și nu prea de mult. În fiecare an alte generații de copii se bucură împreună cu părinții lor și cu lumea întreagă de această Sfântă Minune. Părinții voștri au fost copii; voi o să fiți părinți. Acum, când sunteți copii, bucurați-i pe părinți cu bucuria voastră: cântați-le colinde și spuneți-le poezii despre Crăciun. Când o să fiți voi părinți, o să-i învățați pe copiii voștri pacea Crăciunului, o să-i învățați să ducă mai departe această veste sfântă.

Voi, copiii de astăzi, aveți onoarea și datoria să duceți mai departe, în vremile ce urmează, tradiția sfântă a creștinismului.

Temeți-vă de Tatăl Nostru din cer și iubiți-L cu toată ființa voastră, respectați-i pe părinții voștri de pe Pământ.

Dumnezeu să vă binecuvinteze și să vă aibă în grija Lui, acum și pururea și în vecii vecilor, Amin!

Părintele MITREL

RUGĂ

Doamne, ajută-mă mereu,
fii cu mine'n ceasul greu.
Mă învață să fac bine,
tot mereu să fiu cu Tine.

Florica BAȚU

CEL MAI FRUMOS CADOU DE CRĂCIUN

De când mă știu, am așteptat cu nerăbdare Crăciunul, imaginându-mi, cu mult înainte, frumusețile care aveau să urmeze: Mama și Tata fericiți, pomul de Crăciun, mâncare bună și poate... dacă sunt cuminte... un cadou dela Moș Crăciun. Și'mi imaginam: ce ar putea să fie...? bomboane...? o portocală...? poate o jucărie?... poate o hăinuță frumoasă?

Anii au trecut. Nu mai sunt de mult copil, de fapt sunt mamă, am și eu copiii mei. Și totuși, aștept cu nerăbdare Crăciunul și-mi imaginez cu mult înainte frumusețile care au să urmeze: copiii mei fericiți, pomul de Crăciun, mâncare bună... și poate... dacă toți sunt cuminți... un cadou.

Ghiciți voi ce cadou îmi doresc? Să vedem... Îmi doresc să am copii buni și cuminți, să se iubească unul pe altul, să vină la noi și să spună:

- Crăciun fericit, Mamă și Tată! Vă iubim mult și vă mulțumim că aveți grijă de noi! Uite că, fără să vreau, v'am spus secretul meu! Acum știți și voi ce își doresc părinții în ziua de Crăciun. Puteți să le dăruiți acest cadou atât de frumos?

Florica BAȚU

GĂSIȚI CALEA CARE DUCE LA STELUȚA DIN VÂRFUL POMULUI DE CRĂCIUN

SCRISOARE LUI MOȘ CRĂCIUN

Îi spuneam aseară mami'
În livada din Miami:
A trecut Sân Nicolae
Și pe-aicea nu mai ploaie,
Flori prin curte și'n pomăt,
Dar nici vorbă de omăt.

Pe la noi la Valea Rea
Viscolea și troienea.
De Crăciun, scris de dieci -
Ale satului poteci.
Totul nins ca'n noaptea sfântă
Când cu îngerii se cântă.

Moș Crăciune-al Domnului
Tot pe vremea somnului
Ce din candelă s'aprinde
La aminul din colinde
Ce tămâia sfântă li-se
Răspândise'n drum de vise
Veneai. Mă găseai dormind
Și-mi lăsai bradul - colind,
Raiu'n cetini de minune,
Moș Crăciune, Moș Crăciune...

Am trei frați mai mititei,
Mama'mi spune: Vai de ei!
De când am venit aici
Mi-au făcut părul arici.
De trăiesc asta-i minune
De te uiți la tensiune.

Să nu-i supăr pentru vină:
Moș Crăciun nu o să vină,
Încercai să le explic,
Dela el n'aveți nimic.
Nu c'ați fost precum ați fost
Dară drumu-i foarte prost.
Vremea-aceasta și torida
Ce acum e în Florida
Necazului dania
Să vină cu sania.

Atunci fratele cel mic,
Despre el ce pot să-ți zic?
Năzdrăvanul de Matei:
Moș Crăciun este O.K.?
Dacă tot vine din cer,
Comande-un elicopter,
Sau de nu ostatec ni e
Până cecul o să-l scrie.

Moș Crăciune, frica-i A:
Vino și'n America!

Dumitru ICHIM

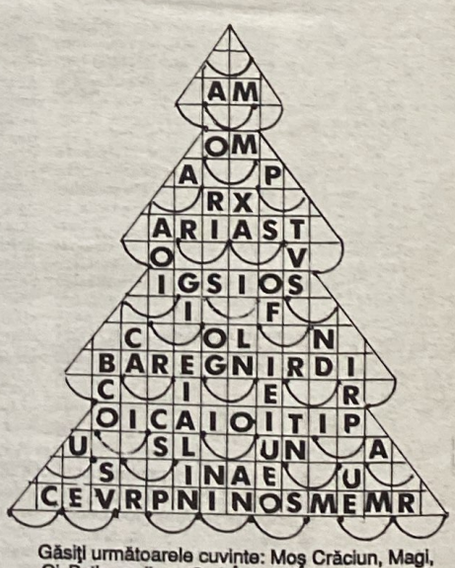

Găsiți următoarele cuvinte: Moș Crăciun, Magi, Oi, Betleem, Iisus, Crai, Înger, Colind, Maria, Iosif

SĂRBĂTORI FERICITE!

SALES REP
We are a Canadian owned company headquartered in the Greater Toronto area specializing in an engineered and proven Toatal Car Care System.
We are seeking a Romanian speaking sales rep to join our professional sales team.
You have a proven sales track record as well as an excellent reputation with the Romanian Communitv. We offer a comprehensive sales training program supported by Head Office technicians.
Interested candidates should submit resumes (written in English) in confidence to:
fax nr. (416) 221-1460 or email: earle@sympatico.ca.
We thank all interested applicants, however, only those selected for an interview will be contacted.

Căsătorii

• Licenţiată, plăcută, independentă, 47ani , 1.69 m, doreşte cunoştinţa unui domn 45-55, serios, inteligent, dornic să se relocheze şi să înceapă o viaţă nouă. Pentru răspuns, telefonaţi la: (817) 238 9146

• Doamnă serioasă, 55 ani, educată, doresc cunoştinţă cu domn serios, sincer, situaţie materială bună. Răspuns: Văcăneş Georgeta,România, 2000 Ploieşti, Str. Scomşului, 5A, Bl. 12B, Sc. B, Ap.23.

• Doamnă, prezentabilă, 33 ani, educată, de condiţie socială bună, iubitoare de sport şi muzică lirică, fără obligaţii, studii, informatică, doresc cunoştinţă în vederea căsătoriei. Răspuns la adresa: Ionescu Maria, Str. Valea Argeşului, Nr.2A, Of. Poştal 74-113, Drumul Taberei, Sect. 6, Bucureşti.

EDITORIALE

Dl. Tudor Murgoci

39 Niagara Rd., Kitchener, Ont., N2B 1T1

Puteţi procura dela adresa de mai sus, următoarele cărţi:

DIN ŢARA LUI CAIN - de D.PHILLIP memoria golgotei personale	$ 20.00
POEZII DIN ÎNCHISORI culegere de Zahu PANĂ	$ 20.00
CU ACUL PE SĂPUN poezii de Zahu PANĂ	$ 18.00
DIN LUPTELE TINERETULUI ROMÂN (1919-1939) culegere de texte	$ 20.00
NĂZUINŢI ŞI DEZNĂDEJDI de Petru GHEORGHEONI	$ 10.00
SÂNGELE TEMNIŢEI şi POEME de Radu GYR	$ 15.00
POEZII ALESE şi ŞOIMI PESTE PRĂPASTIE deNichiforCRAINIC	$ 15.00
CĂLĂU ŞI DIPLOMAT, VIŞINSKI, PUMNUL LUI STALIN ÎN ROMÂNIA de Adrian GRIGOROPOL	$ 15.00
ISTORIA POLITICĂ A EUROPEI DELA NAPOLEON LA STALIN de N.CIACHIR	$ 20.00
ISTORIA RELAŢIILOR INTERNAŢIONALE dela Pacea Vestfalică (1648) până în contemporaneitate (1947) de N.CIACHIR	$ 20.00
ÎNTOARCEREA DIN INFERN amintirile unui deţinut politic de Ion CÂRJĂ	$ 22.000
ROMÂNIA ŞI SFÂRŞITUL EUROPEI amintiri din ţara pierdută de Mihail STURDZA fost Ministru al Afacerilor Externe	$ 25.00
804 ZILE ŞI NOPŢI ÎN LANŢURILE MORŢII de Vasile BLĂNARU-FLAMURĂ	$ 22.00
CETĂŢI SFĂRÂMATE schiţe şi nuvele de N.NOVAC	$ 7.00
AMINTIRI DIN ÎNCHISOARE de Nicolae DIMA	$ 15.00
DINCOLO DE ABJECŢIE de Radu. N.CISMĂŞEANU	$ 10.00
INIMI ZĂVORÂTE poezii de Petru C.BACIU	$ 10.00
EXIL -OAMENI ŞI IDEI- de Silvia CONSTANTINESCU	$ 10.00
TEMELIE DE VEAC NOU poezii de Vasile MILITARU	$ 10.00
STROPI DE ROUĂ poezii de Vasile MILITARU	$ 10.00

La fiecare comandă se adaugă costul expediţiei

MARC BOISSONNEAULT
BARRISTER AND SOLICITOR
Professional services in the following areas:
IMMIGRATION
FAMILY LAW • DIVORCE • CUSTODY OF CHILDREN
ADOPTION • FINANCIAL SUPPORT • CRIMINAL JUSTICE LAW
Pentru informaţii în limba română, contactaţi pe Ms. Rachel, la
TEL: (416) 515 - 1987 ; (416) 515 - 0463
Adresa: 2 St. Clair Avenue West, #801
Toronto, Ontario, M4V 1L5, Canada

-NOUTĂŢI EDITORIALE-

Prizonier în propria ţară

O trilogie de excepţie a suferinţelor din gulagul comunist român. Autor: Aurel Sergiu Marinescu, N.Y, USA, membru al Uniunii Scriitorilor din România. Trilogia are 1070 de pagini. În ţară s'a vândut aproape în totalitate tirajul de 5000 bucăţi ale fiecărui volum; în Statele Unite foarte puţine. Preţul $ 30 în care este inclusă expediţia.

Mă aplec peste ani

Interesantă monografie împletită cu amintirile din copilărie ale aceluiaşi autor într'o carte de 365 pagini, despre locurile natale şi ale copilăriei pe meleagurile teleormane; despre o lume care a fost, nu mai este şi nu va mi fi niciodată. Preţul - $ 10 în care este inclusă expediţia.

Cărţile pot fi obţinute trimiţând un cec cu valoarea respectivă la adresa autorului: Aurel Sergiu Marinescu, 85-76 188th Street, Jamaica Estates, Qs. New York, NY. 11423-116. Tel (718) 264 2448 Fax (718) 264 1774

NELU POPESCU

(24. 10. 1919 -17. 06. 1997)

S'a născut la 24 Octombrie în comuna Cioroiaşi, Oltenia. La vârsta tânără se ataşează idealurilor mişcării legionare. În anul 1938, după asasinarea lui Corneliu Zelea Codreanu, ridică pe vârful dealului o cruce în amintirea Căpitanului. Urmează doi ani de închisoare şi mai târziu trimiterea pe frontul rus unde printre altele a luptat şi la Sevastopol. Scăpat cu viaţa de pe frontul rus se ataşează în ţară după 23 August 1944 luptelor de partizani în munţii Retezatului, împotriva regimului comunist.

În anul 1948 este arestat împreună cu alţi camarazi de luptă în urma unei trădări. Interogat la Jilava, este condamnat la 25 de ani închisoare. Au urmat ani grei de suferinţe la Piteşti şi Aiud, unde comuniştii influenţaţi de metodele sovietice au experimentat metode crâncene de lichidare a adversarilor politici, cum a fosat camera 4 spital dela Piteşti.

Eliberat în urma amnistiei din 1964 se stabileşte la Craiova, unde lucrează la o cooperativă de artă populară. Este în continuu urmărit de organele de Securitate.

Nelu a fost un om înzestrat cu calităţi deosebite - pictor, poet şi sculptor în lemn. Înainte de toate a fost un om deosebit -patriot, cinstit, bun, credincios- într'un cuvânt un om cu un suflet de aur. În anul 1971 organizează o expoziţie de pictură cu lucrări personale şi expune fără să treacă prin *"cenzură"* un tablou care demasca societatea comunistă. Este din nou arestat şi face 6 ani de închisoare la Gherla.

Eliberat în 1977, are numai un gând: să fugă din ţară; ceea ce îi reuşeşte în Iulie 1978 ajungând în Austria după un marş de mai multe zile prin Iugoslavia.

În Austria şade 2 ani în Traiskirchen până când se convinge că va putea să trăiască fără teamă în această ţară. In anul 1980 se stabileşte în Steiermark, unde începe lucrul la o firmă care producea piese de schimb pentru camioane. Pe motive de boală - cauzată de tratamentul din închisorile comuniste - iese la pensie în anul 1993. Rămâne până la sfârşitul vieţii în Kapfenberg, oraş de munte, de care s'a legat sufleteşte, având o asemănare cu meleagurile româneşti.

Pe data de 17 Iunie 1997, Marţi, la o zi după venirea mea din România, moare în urma unui atac de inimă. I-am îndeplinit ultima dorinţă şi l-am înmormântat alături de femeia, care i-a fost camarad de viaţă în ultimii ani şi unde şi-a găsit liniştea mult dorită.

Mircea GROSU

- ANUNŢ -

Au fost tipărite volumele I şi II din *"Istoria Transilvaniei"* de Anton Moisin. Ele formează prima parte a acestei lucrări, intitulată *"Fundamentalele drepturi româneşti în Transilvania"*, în total, cele două volume au 1.200 de pagini şi cuprind zeci de mii de dovezi privind continuitatea neamului nostru în Transilvania din 300 i.Chr. până în 1300 d.Chr. (şi ulterior). Pentru prima dată s'a reuşit prezentarea dovezilor arheologice pentru *"mileniul întunecat"* (271 - 1300 d.Chr.) la fiecare judeţ şi zonă a Transilvaniei (deci *"pe orizontală"*) şi la fiecare secol (deci *"pe verticală"*), ceea ce elimină definitiv orice teză maghiară sau de altă provenienţă contrară continuităţii româneşti. Cele două volume costă în total $ 70 USD şi se pot procura dela:

Pr.Prof.Dr.Anton MOISIN
(Str. Stadionului, 10/4, 2342 -Victoria, Jud. Braşov, România)

CARTEA DE AUR A EXILULUI

Aşa cum s'a anunţat la "ROMFEST '98", Bucureşti, redacţia ziarului *"Cuvântul Românesc"* intenţionează să publice în anul 2000 *"CARTEA DE AUR A EXILULUI"*.

Materialul necesar pentru întocmirea acestei ample lucrări este greu de obţinut fără ajutorul întregului exil. Pentru acest motiv, rugăm pe toţi Românii din exil să trimită datele lor biografice la redacţie, şi de asemenea, în măsura în care dispun de ele, date biografice şi/sau fotografii ale altor exilaţi trecuţi în veşnicie. Fără această acţiune, mulţi dintre cei care au luptat pentru eliberarea ţării de sub comunism vor rămâne în anonimat, o cruce prăfuită într'un cimitir departe de Ţară, departe de Neam.

Vă rugăm să trimiteţi materialul pe adresa redacţiei, prin fax sau e-mail. Textul trebue concentrat la o pagină dactilografiată.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O. Box 78010 Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, L9C 7N5
Fax: (905)388-4651;
E-mail: mmassoc@lara.on.ca

Dorim să mulţumim celor care deja au răspuns, prin trimitere de date biografice, precum şi prin sugestiile trimise, referitoare la redactarea acestei cărţi.

ŞTIRI, ŞTIRI, ŞTIRI

O RUŞINE NAŢIONALĂ

Demonstraţiile antiguvernamentale dela Alba Iulia, au făcut de râs naţiunea română. Era o zi de reculegere, de adus omagiu generaţiilor care s'au jertfit, realizând România Mare.

Protestatarii opoziţiei gândesc însă altfel. Organizaţi şi dispersaţi pe platoul din faţa Catedralei, purtând pancarte cu iniţialele partidelor din opoziţie PDSR, PRM, PSM, PUNR, ApR şi PNR au huiduit, pe întreaga perioadă a desfăşurării ceremoniei sărbătoririi Zilei Naţionale, Preşedintele Emil Constantinescu fiind obligat să renunţe la discursul pe care urma să-l rostească în faţa Catedralei Reîntregirii.

Cei ce au organizat acestе demonstraţii au greşit enorm faţă de oamenii care îşi respectă autorităţile statului şi mai ales funcţia de preşedinte.

Văzând rezultatele negative ale acestor demonstraţii PDSR-ul, prin Ion Iliescu a încercat să-şi justifice neobrăzarea, susţinând, nici mai mult nici mai puţin, că incidentele dela Alba Iulia au fost provocate de fostul electorat al puterii, având drept cauză măsurile de securitate excesive luate pentru protecţia demnitarilor.

Nu este prima dată când la Alba Iulia, cu ocazia sărbătoririi Zilei de 1 Decembrie ca Zi Naţională a României, s'au întâmplat asemenea cazuri. În 1990, cu ocazia sărbătoririi, în prezenţa preşedintelui şi primministrului de atunci, Ion Iliescu şi Petre Roman, simpatizanţii Uniunii Vatra Românească, au huiduit pe liderul PNŢCD, Corneliu Coposu, spre satisfacţia preşedintelui şi prim-ministrului.

Ruşinea de atunci, s'a repetat, numai că de data asta este vorba de Preşedintele României.

ÎNGRIJORAREA AMERICANILOR FAŢĂ DE O REVENIRE A STÂNGII ÎN ROMÂNIA

Cinci congresmeni americani, membri ai Subcomitetului pentru securitate şi cooperare în Europa, au adresat, în data de 10 Noembrie, o scrisoare secretarului de stat Madeleine Albright, în care îşi exprimă îngrijorarea faţă de o eventuală revenire a stângii în România. Având în vedere rezultatele recentelor sondaje de opinie, congresmenii susţin că, dacă Ion Iliescu şi PDSR revin la putere şi formează, la fel ca înainte de 1996, o coaliţie de guvernare cu PUNR şi PRM, pe care le consideră partide ultranaţionaliste şi extremiste, acest lucru ar putea avea consecinţe *"dezastruoase"* pentru România.

•••

MUNICIPALITATEA BUCUREŞTI A REDUS BUGETELE LOCALE

Primarii celor şase sectoare ale Capitalei sunt nemulţumiţi că municipalitatea a redus drastic bugetele locale. Primăria Capitalei a luat câte zece miliarde de lei dela bugetele primăriilor sectoarelor 1, 2, 3 şi 6, pentru acoperirea datoriilor către Termoelectrică.

•••

OCCIDENTUL VA AJUTA EXECUTIVUL SĂ-ŞI RECÂŞTIGE CREDIBILITATEA

Preşedintele Comisiei Europene, Ramano Prodi, a anunţat că sprijinul financiar din partea Uniunii Europene, este de a ajuta România să depăşească pericolul derapajului inflaţionist. Acest spirjin financiar are o mare legătură cu ce se va întâmpla în alegerile din anul 2000.

Varujan Vosganian, liderul Uniunii Forţelor de Dreapta, crede că în anul 2000 actuala putere ar putea să primească câteva semne consistente de bunăvoinţă din partea Occidentului pentru a fi ajutat să-şi recâştige credibilitatea.

•••

INFLAŢIA CREŞTE

Inflaţia estimată pentru sfârşitul acestui an este de 50 - 55%, a declarat Teodor Buftea, directorul Direcţiei de politică monetară din Banca Naţională a României. Nivelul ridicat al inflaţiei este urmarea majorărilor de preţuri din sectorul de servicii, ajustării cu mult peste program a contului extern, precum şi creşterii preţului petrolului pe piaţa internaţională.

•••

DEMITEREA CONDUCERII FILIALEI MUNICIPALE SIBIU A PNŢCD

Cei cinci lideri ai Comitetului municipal al PNŢCD Sibiu au fost demişi în şedinţa comună a Comitetului Judeţean şi a Biroului Judeţean al PNŢCD Sibiu, reunite de urgenţă pentru clarificarea diferenţelor de opinie existente la nivelul filialei. Vicepreşedintele PNŢCD Mircea Ciumara, prezent la şedinţa dela Sibiu, a declarat că întreaga conducere a filialei municipale a fost demisă pentrucă atitudinea acesteia contravine politicii partidului. El s'a referit la declaraţiile pe care liderii organizaţiei le-au făcut presei.

După ultima Adunare Generală a filialei municipale Sibiu a PNŢCD, liderul Eugen Onu şi purtătorul de cuvânt Radu Urdea au declarat că majoritatea membrilor organizaţiei s'au pronunţat pentru necesitatea reformării partidului prin schimbarea liderilor care au dezamagit electoratul PNŢCD la nivel judeţean şi naţional. Cei cinci lideri sancţionaţi vor depune o contestaţie.

•••

ISTORIA TREBUE ÎNVĂŢATĂ ALTFEL

Nominalizarea lui Nicolae Ceauşescu drept lider care a făcut cel mai mult bine României este o consecinţă a modului în care a fost învăţată istoria în ultimii 50 de ani, a declarat într'o conferinţă de presă, sociologul Sebastian Lăzăroiu. El a explicat că întrebarea din sondajul CURS referitoare la rolul liderilor politici a fost şi închisă şi deschisă în sensul că subiecţii au avut de ales între 15 personalităţi ale istoriei româneşti, dar li s'a oferit posibilitatea de a face nominalizări în cadrul variantei *"alte"* personalităţi.

•••

PS ŞI PDSR ÎŞI PROPUN O FUZIUNE

Preşedintele Partidului Socilaist (PS), Tudor Mohora, a declarat în cadrul unei conferinţe de presă că partidul pe care îl conduce va finaliza până la data de 18 Decembrie, negocierile cu PDSR, în vederea creării unui nou partid. Potrivit lui Mohora, în următoarele două luni va avea loc un congres de fuziune, în cadrul căreia PS doreşte să aibă un număr egal de delegaţi cu cei ai PDSR şi statut egal în fuziune. Condiţia impusă de PS este ca reprezentarea în structurile de conducere ale noi formaţiuni să fie paritară.

•••

BEBE IVANOVICI DAT ÎN JUDECATĂ

Parchetul Curţii Supreme de Justiţie a hotărît trimiterea în judecată, pentru abuz de serviciu, a fostului şef al Secretariatului de Stat privind Probemele Revoluţionarilor din Decembrie 1989, Bebe Ivanovici - membru marcant al PDSR. Acesta, fără a organiza o licitaţie, a dat o dispoziţie să se tipărească certificatele de revoluţionar, solicitând aproape 63 de milioane de lei, mult mai mult decât ar fi costat în mod normal operaţiunea.

Liderul PDSR Ion Iliescu apreciază că trimiterea în judecată a preşedintelui Organizaţiei Ilfov a partidului, Bebe Ivanovici, face parte din campania de denigrare, dar a menţionat, că soarta partidului nu este afectată de comportamentul unui membru şi că PDSR nu va interveni în acţiunea justiţiei.

•••

ORGANIZAŢIA TINERETULUI NAŢIONAL ŢĂRĂNESC

Conferinţa Naţională de Tineret a PNŢCD a ales ca viitor preşedinte pe Alexandru Popescu, secretar de stat în Ministerul Tineretului şi Sportului, obţinând 205 voturi, în timp ce contracandidatul său, Mihai Gheorghiu, reprezentant al grupării conservatorilor, a obţinut doar 109 voturi. Tinerii ţărănişti susţinători ai Premierului Radu Vasile au întrunit cele mai multe voturi pentru alegerea în Biroul Naţional al organizaţiei. Reprezentanţii grupului conservator nu au obţinut nici un loc în conducerea organizaţiei, o parte din ei renunţând să mai candideze, după alegerea lui Alexandru Popescu ca preşedinte.

La încheierea Conferinţei naţionale, Popescu a declarat *"Faceţi loc, am intrat în joc"*, menţionând că vrea să transforme Organizaţia de Tineret într'o forţă care să fie consultată de liderii partidului. El a spus că va constitui *"o echipă"* alternativă de lideri capabili să preia conducerea partidului în cel mai scurt timp posibil.

•••

NU AU EXISTAT TERORIŞTI

Şeful Secţiei Parchetelor Militare, generalul Dan Voinea, a afirmat după audierea în Comisia pentru Apărare din Senat, că după cercetarile acestei instituţii desfăşurate în dosarele revoluţiei s'a constatat că nu au existat teroriştі, ci o diversiune în cadrul căreia a apărut, după 22 Decembrie, fenomenul terorismului. Voinea a spus că, în urma cercetărilor efectuate în oraşele în care, în timpul evenimentelor din Decembrie, s'au înregistrat victime, procurorii din Parchetele Militare nu au găsit vreo probă care să ateste existenţa unor teroriştі străini sau români. El a dat ca exemplu dosarul dela Sibiu, în care peste 600 de persoane fuseseră captive într'o unitate militară, deoarece erau suspectate că sunt teroriştі, în afară de trei persoane, care nu erau din Sibiu, restul erau cetăţeni ai acestui oraş, a spus Voinea, adăugând că nu au existat persoane care să fi desfăşurat activităţi teroriste. Şeful Secţiei Parchetelor Militare a precizat că a fost verificată ipoteza unei diversiuni în fiecare dintre oraşele unde s'au înregistrat victime.

•••

ION ILIESCU AR PUTEA FI DAT ÎN JUDECATĂ

Ion Iliescu a declarat că, la ora actuală, nu există ministru sau parlamentar al partidelor dela putere care să nu fie amestecat în afaceri şi să nu se fi îmbogăţit în mod spectaculos în toată această perioadă.

Prim-ministrul Radu Vasile a atras atenţia asupra declaraţiei preşedintelui PDSR, Ion Iliescu, privind îmbogăţirea demnitarilor puterii, şi a lăsat fiecărui ministru al Guvernului libertatea de a-l acţiona pe acesta în judecată, şi de a cere daune morale pentru prejudiciile cauzate de afirmaţiile lui Iliescu. Faţă de afirmaţiile lui Iliescu, a protestat şi liderul grupului PD din Senat, Dan Vasiliu, care a cerut Comisiei juridice de disciplină şi imunităţii din Senat să se autosesizeze în legătură cu aceste afirmaţii.

•••

OFICIUL NAŢIONAL AL CINEMATOGRAFIEI ARE UN NOU PREŞEDINTE

Regizorul Stere Gulea a fost numit, prin decizia Premierului Radu Vasile, în funcţia de preşedinte al Oficiului Naţional al Cinematografiei, începând cu data de 11 Noembrie.

•••

RECUNOAŞTEREA OFICIALĂ A PARTIDULUI D-LUI CIORBEA

Alianţa Naţională Creştin Democrată (ANCD) a fost recunoscută oficial ca partid politic printr'o sentinţă definitivă, în urma confirmării de către Curtea de Apel Bucureşti a hotărîrii Tribunalului Capitalei de înregistrare a acestei formaţiuni politice. ANCD, formaţiune condusă de fostul Premier Victor Ciorbea, a depus, la 30 Iunie a.c., cererea de înregistrare ca partid politic la Tribunalul Bucureşti. Pentrucă Parchetul a contestat, la 2 August, înregistrarea acestei formaţiuni politice, Curtea de Apel a hotărît ca dosarul să fie rejudecat. După ce la 20 Octombrie a.c. Tribunalul Bucureşti a confirmat din nou înfiinţarea partidului, câteva formaţiuni politice au contestat decizia instanţei, astfel încât dosarul a ajuns la Curtea de Apel Bucureşti. De această dată, noua formaţiune politică a fost confirmată prin sentinţa definitivă, contestaţiile fiind respinse.

•••

SPORT

NADIA COMĂNECI, SPORTIVA MLENIULUI

Gimnasta română Nadia Comăneci a fost desemnată în cadrul galei de decernare a premiilor pentru cei mai buni sportivi ai secolului, desfăşurat pe scena Operei din Viena, cea mai bună sportivă a mileniului, la categoria sporturi atletice. Comăneci a fost gimnasta care a obţinut prima notă de 10.00 din istoria gimnasticii, în cadrul Jocurilor Olimpice din anul 1976, dela Montreal.

•••

ATLEŢII ROMÂNI FUG DIN ŢARĂ

Doi componenţi ai lotului naţional de lupte greco-romane Ion Sicală şi Petre Constandache, au fugit în America, pe cont propriu. Lotul naţional de lupte greco-romane trebuia să se deplaseze în USA-Colorado, în perioada 1-12 Noembrie, dar deplasarea nu a mai avut loc din lipsă de fonduri.

Tot în anul 1999, patru luptători români, Adrian Bulai, Alexandru Biliaschi, Szolt Incze şi Emil Mihai au cerut azil politic în Australia.

Doi hocheişti români, Andrei Nuţu şi Nicuşor Pavel, ambii componenţi ai lotului Naţional al României, au rămas în Italia după desfăşurarea meciului pentru Cupa Continentală, din Milano. Tot în Italia a rămas şi fotbalistul formaţiei Ceahlăul Piatra Neamţ, Gheorghe Pantazi, după partida susţinută de echipa lui pe 24 Iulie, la Torino, pentru Cupa UEFA Intertoto.

•••

CEL MAI BUN TENISMAN ROMÂN

Tenismanul Andrei Pavel ocupă locul 43 în clasamentul ATP fiind cel mai bine clasat jucător român.

•••

FOTBALIŞTI ROMÂNI TRANSFERAŢI ÎN STRĂINĂTATE

Atacantul Ion Vlădoiu (Dinamo Bucureşti) a semnat un contract, valabil pe o perioadă de doi ani şi jumătate, cu gruparea germană Offenbach Kickers.

Fotbalistul dinamovist Adrian Mutu a semnat în Italia, un contract pe o perioadă de patru ani şi jumătate cu clubul italian Internazionale Milano. La gruparea italiană a mai activat Mircea Lucescu, în calitate de antrenor, în perioada 1 Decembrie 1998 -21 Martie 1999.

•••

NOU ANTRENOR LA NAŢIONALA DE TINERET

Comitetul Executiv al Federaţiei Române de Fotbal (FRF) a validat propunerea preşedintelui FRF, Mircea Sandu, ca antrenorul Ion Moldovan să preia conducerea tehnică a echipei naţionale de tineret. De asemenea, Comitetul Executiv al FRF a validat la propunerea selecţionerului Emeric Ienei, pe Gavril Balint.

•••

STEAUA BUCUREŞTI A FOST ÎNVINSĂ DE SLAVIA PRAGA

Formaţia Steaua Bucureşti a pierdut cu scorul 4-1 (2-0) pe stadionul *"Strahov"* din Praga, în faţa echipei Slavia, în cadrul primei manşe a turului trei al Cupei UEFA. Meciul retur este programat pe 9 Decembrie, la Bucureşti.

•••

CANOTAJUL ROMÂNESC ÎN CRIZĂ

Secretarul general al FR Canotaj, Dorin Lăncrăjan, a declarat că această ramură sportivă se află în criză de sportivi şi antrenori. Motivele pentru care profesia de antrenori de canotaj nu mai este atrăgătoare se datoreşte salariului foarte mic.

Faptul că anul 2000 este an olimpic şi faptul că FR Canotaj este una dintre federaţiile cu cei mai mulţi sportivi calificaţi la Sydney, fac necesar ca bugentul alocat să fie mărit cu 60%, a declarat Lăncrăjan.

Echipa naţională de canotaj a României s'a clasat pe locul 4 în ierarhia pe medalii la Campionatul Mondial, care s'a desfăşurat la St. Catherine (Canada), obţinând 2 medalii de aur şi una de bronz.

•••

CLASAMENTUL DIVIZIEI A - ETAPA 20 -

1.	DINAMO	20	17	2	1	58-15	53 (+23)
2.	RAPID	20	13	3	4	35-20	42 (+15)
3.	FC ARGEŞ	19	12	3	4	27-15	39 (+12)
4.	CEAHLĂUL	20	11	4	5	27-25	37 (+ 4)
5.	GLORIA	20	10	2	8	28-24	32 (+ 2)
6.	ASTRA	20	9	3	8	31-24	30 (- 3)
7.	STEAUA	18	9	2	7	36-33	29 (- 4)
8.	FCM BACĂU	20	8	5	7	21-24	29 (- 4)
9.	UNIVERSITATEA	20	8	4	8	25-19	28 (- 5)
10.	PETROLUL	19	7	4	8	22-28	25 (- 2)
11.	FC NAŢIONAL	20	6	4	10	27-26	22 (- 8)
12.	FARUL	20	6	4	10	24-34	22 (- 8)
13.	FC BRAŞOV	20	6	3	11	29-30	21 (- 6)
14.	OŢELUL	19	6	3	10	28-31	21 (- 6)
15.	ROCAR	19	7	0	12	24-31	21 (- 3)
16.	FC ONEŞTI	20	6	3	11	24-44	21 (- 9)
17.	CSM REŞIŢA	20	4	5	11	24-45	17 (-13)
18.	EXTENSIV	20	4	2	14	15-37	14 (-13)

ŞTIRI DIN ŢARĂ

transmise de Andrei BĂDIN

BANKCOOP PE LISTA FALIMENTULUI

Bankcoop este cea de-a patra bancă din România pentru care Banca Naţională a României cere falimentul, până acum având succes cu una singură - Banca Albina. Celelalte bănci - Banca Dacia Felix şi Credit Bank, au reuşit să scape de faliment, obţinând reorganizarea judiciară, în cazul Daciei Felix,iar în cazul Credit Bank situaţia este incertă.

Bankcoop a fost una din primele bănci înfiinţate în România, după 1990. Banca a fost creată de cooperativa de credit - Centrocoop şi de către un grup de întreprinzători. Preşedintele băncii a fost Alexandru Dinulescu.

În 1995, în urma unor probleme de lichidare ale băncii, omul de afaceri George Constantin Păunescu a devenit acţionar principal, cu un aport de 10 milioane dolari, pentru care a luat 33% din acţiunile băncii.

Scandalul la bancă a început în 1997, când au ieşit la iveală disputele dintre preşedintele băncii şi acţionarul principal, pe tema unor credite şi a provenienţei sumei lui Păunescu. Dinulescu a pierdut bătălia peste câteva luni şi a fost arestat. Mai târziu, Dinulescu a fost eliberat, după care a fugit din ţară. În prezent este dat în urmărire generală prin Interpol.

Conducerea Bankcoop a declarat că face eforturi pentru a găsi un investitor sau un grup de investitori, care să aducă finanţare şi să salveze banca. Necesitatea de finanţare se ridică la circa 50 milioane de dolari.

POSTELNICU ELIBERAT DE CURÂND, ÎŞI VREA ŞI PENSIA

Tudor Postelnicu, fost Ministru de Interne şi fost şef al Direcţiei Securităţii Statului în timpul regimului condus de Nicolae Ceauşescu, eliberat de curând din Penitenciarul Jilava, a solicitat procurorilor militari o adresă din care să reiasă că şi-a ispăşit pedeapsa cu închisoarea, pentru a-şi putea ridica pensia.

Tudor Postelnicu a fost inculpat în lotul foştilor membri CPEx care, iniţial, a fost acuzat de complicitate la genocid iar, în urma unui recurs extraordinar al procurorului general, judecătorii au schimbat încadrarea juridică în complicitate la omor deosebit de grav, a declarat avocatul Lucian Belcea, apărătorul lui Postelnicu.

Astfel, Tudor Postelnicu a fost condamnat la 14 ani de închisoare, iar Ion Dincă, Manea Mănescu şi Emil Bobu au primit pedepse cuprinse între 10 şi 15 ani de detenţie. Postelnicu a stat arestat din Decembrie 1989 până în 1994, când a fost eliberat din motive medicale, instanţa prelungindu-i întreruperea pedepsei de mai multe ori. La 29 Ianuarie 1998, Postelnicu a fost din nou încarcerat, stând arestat până în 6 Octombrie, când Tribunalul Bucureşti i-a admis cererea de eliberare condiţionată, întrucât executase opt ani de detenţie, adică două treimi din pedeapsă, atât cât cere legea pentru formularea unei astfel de cereri din partea unui deţinut, a precizat avocatul Belcea.

•••

MINISTERUL DE INTERNE ARE UN NOU SECRETAR GENERAL

Generalul de brigadă Gheorghe Carp a fost numit secretar general al Ministerului de Interne, prin ordin al Ministrului Constantin Dudu Ionescu. Funcţia de secretar general al MI a fost vacantă timp de şapte luni, după ce liberalul Viorel Oancea a fost demis din cauza *"incompatibilităţii cu statutul de funţionar public"*. Viorel Oancea era, la data eliberării din funcţia de secretar general, membru în consiliile de administraţie ale mai multor firme.

Generalul Carp a fost unul din şefii trupelor de interne care au acţionat în 21 Decembrie în Piaţa Universităţii.

•••

MANIFESTAŢIILE NEAUTORIZATE VOR FI OPRITE

Ministerul de Interne a precizat că, potrivit proiectului de lege pentru modificarea şi completarea Legii nr.60 din 1991, privind organizarea şi desfăşurarea adunărilor publice, adoptat de Executiv, jandarmii pot interveni prin folosirea *"oricăror mijloace"* pentru a opri organizarea şi desfăşurarea unor marşuri, mitinguri ori alte manifestaţii publice fără autorizaţie, care pot degenera în acţiuni de tulburare a ordinei şi liniştei publice.

•••

DECEBAL TRAIAN REMEŞ A AMENINŢAT CĂ-ŞI DĂ DEMISIA

Ministrul Finanţelor Decebal Traian Remeş a ameninţat în timpul şedinţei Biroului Permanent Central al PNL, că va demisiona din funcţie, din cauză că nu este susţinut de conducerea partidului. Ministrul a susţinut că există mai mulţi membri ai Biroului Permanent care îl critică şi care doresc schimbarea sa dela Conducerea Ministerului.

Vicepreşedintele PNL Paul Păcurariu a susţinut într'un interviu că există posibilitatea unei remanieri guvernamentale care ar afecta şi Ministerul de Finanţe. Păcurariu a spus, în acest interviu, că PNL ar putea avea un înlocuitor pentru Remeş.

Supărat pe acest interviu, Remeş a ameninţat conducerea PNL că mai stă în post *"două - trei zile"*.

•••

TEZAURUL ROMÂNIEI DELA RUŞI

Ministrul consilier al Ambasadei Federaţiei Ruse la Bucureşti, Alexandr Vladimirov, a declarat că relaţiile româno-ruse pot fi dezvoltate şi fără existenţa Tratatului politic de bază. În ceea ce priveşte chestiunea tezaurului românesc, rămas nerezolvat, Vladimirov a arătat ca aceasta este o problemă istorică, ce trebue lăsată istoriei şi istoricilor. El consideră că, din 1917, Rusia a pierdut, în dispute în care a fost implicată, de o parte sau de alta, şi România, mai mulţi bani decât valoarea tezaurului românesc.

•••

INTRAREA ÎN OSCE NE VA COSTA 4.635.000 DOLARI

Cei trei ani în care România se va afla în troika OSCE vor costa 4.635.000 dolari, a precizat Ministrul de Externe Andrei Pleşu. Această sumă reprezintă o evaluare a costurilor pe care le presupune intrarea în anul 2000, în troika OSCE. Practic, dela 1 Ianuarie 2000, România va intra în troika OSCE, organism care grupează preşedintele în exerciţiu, fostul şi viitorul preşedinte al OSCE.

•••

ŞCOLILE AU RĂMAS FĂRĂ MEDICI

Reţeaua de medicină şcolară mai are doar un sfert din numărul minim de doctori de care ar avea nevoie pentru asigurarea asistenţei medicale în unităţile de învăţământ, a declarat Adrian Neacşu, şeful Direcţiei de Sănătate Publică. Cei mai mulţi medici şcolari au intrat în reţeaua doctorului de familie, apreciind că munca în unităţile de învăţământ nu le oferă şansa perfecţionării profesionale. În prezent, în unităţile de învăţământ ale Capitalei există aproape 45 de posturi de medic vacante.

•••

VICTOR CIORBEA A FOST DESEMNAT CANDIDATUL ANCD LA PREŞEDINŢIE

Consiliul naţional al reprezentanţilor partidului Alianţa Naţională Creştin Democrată a desemnat pe Victor Ciorbea pentru funcţia de preşedinte al României. Candidatura lui Ciorbea pentru funcţia supremă în stat din partea ANCD a fost propusă de vicepreşedintele Ioan Boilă.

•••

VICTOR CIORBEA LANSEAZĂ UN APEL LA UNITATE

Preşedintele ANCD, Victor Ciorbea a lansat la primul Congres Naţional al partidului, un apel către Alianţa Civică, AFDPR, asociaţiile nonguvernamentale precum şi către federaţiile sindicale pentru a se alătura eforturilor ANCD de a *"elibera societatea românească de mafiile politico-economice"*. La Congresul ANCD au fost prezenţi în sală vicepreşedintele BNS Matei Brătianu, Emil Hurezeanu, Gabriel Andreescu, Ana Blandiana, Valerian Stan, Alexandru Herlea şi reprezentanţii Internaţionalei Creştin-Democrate.

•••

S'A PROPUS ANULAREA IMUNITĂŢII PARLAMENTARE

Deputatul PNL Mona Muscă a anunţat într'o conferinţă de presă, că va iniţia un proiect de lege privind anularea imunităţii parlamentare, apreciind că senatorii şi deputaţii nu au nevoie de o astfel de protecţie, superioară celorlaţi cetăţeni. Deputatul PNL a făcut aceste afirmaţii în contextul unei declaraţii politice privind acuzele de corupţie aduse de către preşedintele PDSR Ion Iliescu parlamentarilor puterii.

Mona Muscă a spus că se simte jignită de afirmaţiile lui Iliescu şi a adăugat că, alături de alţi colegi, îşi rezervă dreptul de a acţiona în consecinţă. Deputatul liberal a refuzat să precizeze dacă îl va acţiona în instanţă pe liderul PDSR.

•••

URGENTAREA LEGILOR PROPRIETĂŢII

Liderii coaliţiei majoritare au convenit în a doua parte a lunii Noembrie, asupra urgentării dezbaterilor parlamentare la legile proprietăţii. Legea Lupu este aproape de finalizare în Parlament, iar legea privind privatizarea fostelor IAS-uri poate fi adoptată în două săptămâni. S'a convenit ca raportul de mediere la legea Lupu să fie adoptat separat în cele două Camere ale Parlamentului, urmând ca apoi să se convoace o şedinţă comună a Camerei Deputaţilor şi Senatului pentru adoptarea unui articol rămas în divergenţă.

•••

DEPRECIEREA LEULUI VA CONTINUA SĂ CREASCĂ

The Wall Street Journal Europe, comentează că datorită deficitului contului curent din acest an al României, după toate probabilităţile va continua deprecierea leului faţă de dolar. Analiştii estimează deprecierea nominală a leului la circa 5% pentru luna Noembrie şi la 4% pentru luna Decembrie. Declinul leului pentru întreg anul în curs ar trebui să se situeze la 10-15% în termeni reali. Deprecierea continuă a leului este de aşteptat să alimenteze creşterea preţurilor de consum până la sfârşitul anului şi pentru primul trimestru al anului viitor.

•••

ÎN LINII MARI, AM TERMINAT REFORMA

Aşa a declarat Vicepreşedintele PNŢCD, Mircea Ciumara, la Conferinţa Naţională a Organizaţiei de Tineret a PNŢCD, că *"principalii piloni ai reformei au fost coonstruiţi"* şi că au mai rămas de finalizat legile proprietăţii, iar anul viitor trebue aplicate aceste legi şi restructurate regiile autonome şi fostele IAS.

Ciumara a arătat că în ultimii trei ani s'a recurs la o terapie de şoc, deoarece, anterior, şapte ani au fost pierduţi, în ceea ce priveşte reforma. Actuala guvernare a liberalizat preţurile şi cursul de schimb, a adus la suprafaţă găurile negre din economie şi a luptat împotriva blocajului financiar, ceea ce înseamnă că principalele măsuri ale reformei economice au fost realizate. Vicepreşedintele PNŢCD a spus că în anul care urmează aceste rezultate trebue valorificate prin relansarea creşterii economice şi eficientizarea măsurilor de protecţie socială. Acest fapt trebue să se realizeze ca să demonstrăm că sacrificiul populaţiei a meritat. Populaţia a suportat măsurile de reformă cu răbdare şi fără a exista o opoziţie în masă.

•••

VRABIA MĂLAI VISEAZĂ

Partidul Democrat al lui Roman şi-a propus să obţină la viitoarele alegeri locale cel puţin 18% din voturi. Preşedintele Comisiei Partidului Democrat pentru organizarea alegerilor locale, Stelian Duţu a cerut ca organizaţiile judeţene, cu excepţia celor din Harghita şi Covasna, să obţină 11 funcţii de primar la viitoarele alegeri din anul 2000. Dacă se va ajunge la un scor electoral de 18-20%, acest rezultat va conferi partidului o identitate solidă, făcându-l beneficiarul redefinirii unei încrederi colective la nivel de partid, a spus Stelian Duţu.

•••

PREŢUL LA BENZINĂ S'A SCUMPIT

Societatea Naţională a Petrolului a modificat preţurile de referinţă la benzină şi motorină, cu un procent cuprins între 4,1 şi 4,7%. Scumpirea produselor petrolifere este determinată de devalorizarea monedei naţionale în ultima lună. Ultima modificare a preţurilor de referinţă la benzină şi motorină a avut loc la începutul lunii Octombrie, cu circa 3-4%.

•••

SCANDAL ŞI ÎN PARTIDUL LUI MELEŞCANU

Reprezentanţii filialelor Mediaş şi Dumbrăveni şi o parte dintre cei ai organizaţiei municipale Sibiu au părăsit lucrările conferinţei judeţene a partidului Alternativa pentru România, acuzându-l pe vice-preşedintele ApR, Mihai Berca, de manipulare a alegerilor. O parte dintre cei 339 de delegaţi prezenţi la conferinţa pentru alegerea conducerii organizaţiei judeţene ApR Sibiu au contestat lista cu cei 45 de candidaţi. Fostul preşedinte al organizaţiei municipale a ApR Sibiu, Viorel Bucur a declarat că mulţi dintre cei nemulţumiţi au intrat în partid din convingere şi nu veniţi dela alte partide. ApR a devenit locul în care foştii membri ai PDSR şi PNR îşi fac jocurile mizerabile ca în anii '48, susţine Bucur. Vom merge la filialele noastre şi vom decide dacă vom mai rămâne în partid sau nu. Am ajuns disidenţi în propriul partid, a conchis Viorel Bucur.

•••

BANCA NAŢIONALĂ TREBUE SĂ INTERVINĂ

Premierul Radu Vasile a afirmat că Banca Naţională a României trebue să intervină pe piaţa financiară pentru a susţine moneda naţională care a început să se deprecieze din nou. După opinia Premierului Vasile, creşterea cursului valutar a fost, în primuul rând, o consecinţă a speculaţiilor cu lei pe piaţa financiară. Creşterea cursului leu/dolar a atins nivelul de 18.000 lei/dolar.

•••

SE VOR MĂRI PENSIILE

Dela 1 Decembrie, un număr de 200.000 de pensionari vor primi pensii mai mari. Începând cu anul viitor, pensiile vor fi recalculate pe baza salariului net, a spus şeful statului Emil Constantinescu.

•••

ÎN ANUL VIITOR ROMÂNIA VA PRIMI UN AJUTOR FINANCIAR DIN PARTEA U.E.

România va primi o cincime din fondurile Uniunii Europene pentru statele candidate la aderare, a declarat Emil Constantinescu. Totalul asistenţei financiare acordate de UE, sub formă de fonduri nerambursabile, este de 4,5 miliarde dolari până în anul 2006.

•••

BILANŢUL DIN 1999 AL ECONOMIILOR DE TRANZIŢIE

Clasamentul efectuat de revista *"Central European Economic Review"* asupra performanţelor ţărilor est-europene în materie de progres al tranziţiei evidenţiază, în 1999, menţinerea decalajelor dintre Ungaria, Slovenia şi Polonia, pe de o parte, şi celelalte state din zona pe de alta. Clasamentul reprezintă o medie a evaluărilor formulate de economişti, prin *"note"* dela 0 la 10, ale performanţelor celor 27 de ţări în tranziţie, prin prisma a zece criterii, dela forţa economică, la stabilitatea politică. Pentru toate cele 10 criterii, primele locuri sunt disputate de Ungaria, Slovenia, Polonia, Republica Ceha, Estonia şi Letonia.

De altfel, în linii mari, poziţiile statelor în clasamentul pe 1999 nu diferă mult faţă de cele din anul precedent, cu anumite variaţii. Cele mai importante coborîri în comparaţie cu evaluarea din 1998 în acest an le-au înregistrat Iugoslavia, care a ajuns în acest an pe ultimul loc al clasamentului, faţă de locul 19 anul trecut - evident din cauza impactului devastator al războiului asupra economiei sale şi Moldova, dela locul 11 până la locul 21. Cea mai importantă ameliorare a performanţelor economice a realizat-o Rusia, dela locul 22 la locul 13. În cazul Rusiei, economiştii explică această ascensiune prin impactul pozitiv al deprecierii rublei asupra productivităţii interne şi a exporturilor.

Cu un punctaj total de 4,74, România este devansată de Ungaria, Slovenia, Polonia, Republica Cehă, Estonia, Letonia, Slovacia, Croaţia şi Bulgaria.

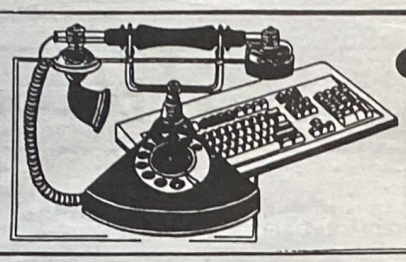

din cele 3 colţuri ale lumii

RUBRICĂ de DAN PĂSTOREL

ZECE ANI DELA CĂDEREA ZIDULUI BERLINULUI

Pe data de 9 Noembrie s'au împlinit zece ani de când a căzut zidul Berlinului, eveniment care a reprezentat începutul căderii Imperiului Sovietic. Va rezulta o nouă hartă a Europei, un suflu de libertate, dar rănile şi amprentele produse de sistemul sovietic vor persista. Timp de trei generaţii Europa a fost împărţită în două acvarii, unul cu apă dulce şi celălalt cu apă sărată. Aclimatizarea peştilor va necesita timp.

Euforia din 9 Noembrie 1989

La ceremonia care a marcat evenimentul dela care s'au împlinit zece ani, au participat şi cei trei oameni care au conlucrat pentru făurirea lui, fostul Preşedinte american George Bush, fostul Preşedinte al Uniunii Sovietice Mihail Gorbaciov şi fostul Cancelar Helmut Kohl. Într'o ceremonie specială, George Bush a fost făcut cetăţean de onoare al oraşului Berlin, iar Mihail Gorbaciov care primise dinainte această distincţie, a fost decorat cu cel mai înalt ordin de merit al Germaniei pentru reformele sale, care au forţat Germania de Est să dea jos zidul. Helmut Kohl a spus că reunificarea Germaniei, care a urmat în 1990 după căderea zidului nu ar fi fost posibilă fără ajutorul Preşedintelui Bush, care a stat *"alături de ţara noastră în acele luni decisive"*. Fostul preşedinte american a reamintit că a acţionat în spiritul predecesorilor săi Harry Truman, John Kennedy şi Ronald Reagan.

În declaraţiile făcute, George Bush şi-a amintit cum el şi cu Cancelarul Kohl au cautat să convingă pe Mihail Gorbaciov că o Germanie unită nu va însemna nici un fel de ameninţare pentru Uniunea Sovietică, ci va fi *"mai degrabă un factor de stabilitate"* într'o nouă Europă. Mihail Gorbaciov a numit unificarea Germaniei ca o reacţie a *"voinţei poporului"* şi că ea a fost posibilă *"fiindcă liderii din Vest şi Est au reuşit să ajungă la o înţelegere asupra unui tratat de dezarmare şi fiindcă noi eram într'o poziţie să terminăm Războiul Rece. Acum, după zece ani, putem vedea că lumea nu apare cum am sperat. Europa nu mai este divizată, cel puţin nu în vechiul sens, dar nu o putem numi unită total"*.

Zidul Berlinului a fost ridicat în noaptea de 12-13 August 1961 şi a fost iniţial făcut din sârmă ghimpată şi blocuri de ciment, pentru ca ulterior să fie construit un zid compact de 5 m înălţime ca să separe Berlinul Occidental de Berlinul de Est. El a fost completat cu turele de pază dotate cu arme automate. Măsura a fost luată de guvernul comunist pentru a împiedica avalanşa de refugiaţi care fugeau din Est, majoritatea intelectuali şi specialişti. Din 1945 până în 1961 fugiseră în Vest peste 2,5 milioane de cetăţeni germani. Din 1980 acest sistem fortificat a fost dotat cu sârme electrificate extinzându-se pe o lungime de 45 km între cele două Berlinuri dar având un total de 120 km prin învăluirea şi a Berlinului Occidental situat ca o insulă în Germania comunistă. Peste 5.000 de Est-Germani au reuşit să treacă dincolo, dar alţi 5.000 au fost capturaţi, iar 149 au fost ucişi.

Felul cum a căzut zidul Berlinului a fost elucidat oarecum de-abia în prezent. Se pare că haosul şi chiar unele intervenţii ascunse ale serviciilor secrete au jucat un rol important ca şi în alte ţări din aşa-zisul lagăr socialist.

În toamna anului 1989, mii de Est-Germani au început să fugă pspre Vest, trecând prin Ungaria, care îşi deschisese aceste frontiere. În Germania de Est pe data de 18 Octombrie Egon Krenz l-a luxat dela putere pe Erich Hönecker, care guverna din 1971. Krenz a plecat la Moscova la 31 Octombrie, unde Gorbaciov i-a spus că Moscova se opune unei unificări a Germaniei dar el se opune utilizării forţei împotriva populaţiei, conform reformei de glasnost şi perestroika.

În această nouă atmosferă, în seara zilei de 9 Noembrie au început să se adune un număr din ce în ce mai mare de locuitori în faţa porţilor zidului dela trecerea din Bornhomer Strasse, care au început să strige că acum partidul le dă voie să călătorească. La ora 23 erau mii care strigau, iar gărzile care primiseră ordine cu câteva zile înainte să nu utilizeze forţa, au deschis porţile. A urmat o noapte de euforie pentru Est-Germani, care a dus apoi la a doua euforie, unificarea Germaniei la 3 Octombrie 1990.

Unii analişti consideră că serviciile secrete şi mai ales KGB-ul au avut un rol important în demonstraţiile organizate pentru căderea zidului Berlinului şi a regimurilor comuniste din ţările est-europene, care trebuiau modelate după un sistem reformist iniţiat de Gorbaciov.

După dispariţia zidului şi unificarea Germaniei s'a putut vedea şi aici tragedia urmărilor regimului de tip comunist care a schimbat nu numai felul de viaţă, tipul de economie, de relaţii între oameni, dar mai ales mentalitatea care a dus în anii care au urmat unificării la *"Ostalgie"*, nostalgia celor din fosta Germanie de Est pentru ceeea ce a fost Germania de Est. Numai faptul că din cei 17 milioane de Est-Germani şase milioane aveau dosare la serviciul de securitate *Stasi*, cu informatori aproape în fiecare familie, poate spune ceva. În celelalte state fost comuniste, eliberarea dosarelor secrete este încă o problemă nerezolvată.

9 Noembrie 1999: Gorbaciov, Kohl şi Bush la comemorare

Deşi frontiera dintre cele două Germanii a dispărut, există încă deosebiri şi ce le desparte este mai ales o prăpastie psihologică. Au apărut şi cuvintele de *"Wessi"* şi *"Ossi"* pentru cei din Vest şi cei din Est. *"Wessi"* îi disprețuiesc pe *"Ossi"*, consideraţi un balast pe care au trebuit să-l suporte după unificarea care a costat peste 100 de miliarde de dolari, iar mai mult de 40% dintre ei nu au călătorit în partea de Est. *"Ossi"*, la rândul lor, mai ales muncitorii bătrâni îi consideră pe *"Wessi"* aroganţi, *"Besserweiss"*, *"Wessi care ştiu tot"*. Ei se simt înstrăinaţi într'o societate bazată pe risc şi realizare şi nu pe securitate şi conformism. Rata de şomaj în Est este de 20%, iar în Vest de 10%. Părerea celor din Est este că înainte existau locuri de muncă pentru fiecare, chiar dacă nu erau aşa de bine plătite, era timp pentru prietenii şi un sentiment de solidaritate, a unei comunităţi, a unei vieţi în spatele fiecăruia. *"Astăzi am libertate şi un apartament drăguţ, dar muncesc prea mult, dorm prea puţin şi simt că o viaţă mai înceată este mai în acord cu instinctele umane de bază"*, a declarat un *"Ossi"* interogat.

COMPROMISUL DELA ISTANBUL

Summit-ul dela Istanbul care a avut loc pe 18-19 Noembrie a reunit liderii a 54 de naţiuni care au participat la conferinţa Organizaţiei pentru Securitate şi Cooperare în Europa (OSCE). Trebuiau discutate războiul din Cecenia, un tratat pentru reducerea armelor convenţionale şi semnarea Cartei Securităţii Europene care să fixeze rolul OSCE în secolul următor.

În cuvântarea sa, Boris Elţin a respins criticile împotriva intervenţiei trupelor federale în Cecenia argumentând că Occidentalii nu au autoritatea morală să critice Rusia după campania bombardamentelor executate de NATO în Iugoslavia. El a respins oprirea ofensivei din Cecenia, care este populară în Rusia. *"Nu aveţi nici un drept să criticaţi Rusia pentru Cecenia. Suntem obligaţi să oprim împrăştierea cancerului terorismului ca să prevenim răspândirea lui în Caucazul de Nord şi chiar dincolo de hotarele Rusiei. Nu vor fi negocieri cu bandiţii şi asasinii"*, a spus Preşedintele Rusiei în cuvântarea sa de cinci minute. Elţin avea să părăsească conferinţa cu coada în sus, scurtând la numai câteva minute întrevederea cu Preşedintele Chirac şi cu Cancelarul Schroeder.

În cuvântarea sa, Preşedintele Clinton a căutat să arate că toate criticile în privinţa Ceceniei se referă la atacurile asupra civililor. *"Cred că vorbesc pentru fiecare de aici când spun că dorim ca Rusia să stăvilească calamitatea terorismului şi a fărădelegii. Noi credem că Rusia are nu numai dreptul, dar şi obligaţia de a-şi apăra integritatea teritorială"*, a spus preşedintele american.

Ministrul de Externe al Rusiei Igor Ivanov a urmat să continue în ziua a doua a conferinţei politica Kremlinului. În privinţa Ceceniei Ivanov a făcut concesia de a permite unui reprezentant OSCE numai să viziteze Cecenia, nu să medieze în cazul conflictului cum sperau Occidentalii.

În privinţa încheierii unui nou tratat de limitare a armelor convenţionale la care a participat Preşedintele Clinton şi alţi lideri a 28 de naţiuni, deşi a semnat tratatul, Ivanov a declarat că Rusia nu poate să îndeplinească noile condiţii decât după ce se vor termina operaţiile militare din Caucaz... Preşedintele Clinton a declarat că nu poate înainta Senatului acordul decât după ce Rusia se va încadra în noile limite.

În privinţa noii Carte a OSCE adoptată de liderii prezenţi, aceasta stipulează rolul organizaţiei de a scădea tensiunile înainte ca acestea să se transforme în război, incluzându-se posibilitatea intervenţiei nu numai în conflictele dintre state dar chiar în interiorul unui stat. România a primit preşedinţia OSCE pentru anul 2001, însemnând că următoarea şedinţă a organizaţiei va avea loc la Bucureşti.

Deşi Occidentalii au căutat să prezinte semnarea acordurilor de către Rusia ca un pas favorabil, în Rusia conferinţa dela Istanbul a fost prezentată ca o victorie. Declaraţiile Preşedintelui Clinton au fost interpretate ca o încurajare pentru lupta din Cecenia şi o aprobare a politicii Kremlinului.

De reamintit că în primul război din Cecenia critica Washingtonului a fost blândă, iar Preşedintele Clinton l-a comparat pe Elţin cu Preşedintele Abraham Lincoln, care ar fi avut în Războiul Civil american aceleaşi probleme. Acum, prin declaraţia sa, preşedintele american a dat un nou semnal verde trupelor ruse care, chiar în timpul conferinţei, supuneau Cecenia unor bombardamente pustiitoare... De altfel poziţia militarilor ruşi este categorică. *"Nu avem nevoie de nici un fel de meditaţie"*, a declarat Ministrul de Interne Vladimir Rusailo. La rândul lor, generalii cu funcţii superioare au făcut cunoscut în mod clar că vor refuza orice ordin politic de a opri ofensiva din Cecenia. *"Nu voi servi într'o astfel de armată. Îm voi smulge epoleţii şi-mi voi căuta un serviciu civil"*, a declarat la un interviu televizat generalul Vladimir Şamanov, comandantul forţelor ruse din Cecenia.

Ruşii au ocupat oraşul Gudermes şi pregătesc asaltul final asupra capitalei.

Această poziţie adoptată şi de Elţin la Istanbul, contrastează cu declaraţiile anterioare ale lui Putin că nu se va declanşa o ofensivă sângeroasă asupra capitalei Groznîi. Mulţi analişti cred că în prezent oamenii politici ruşi urmează deciziile militarilor. Elţin şi anturajul său ar fi considerat că singura cale de a se menţine la putere este aceea de a da mână liberă militarilor din Cecenia.

Chiar cu câteva zile înainte de conferinţa dela Istanbul, un submarin nuclear rus a lansat câteva rachete care au lovit ţinta lor din Peninsula Kamciatka. Este primul test din 1995 şi al treilea din ultima lună. În acelaşi timp, Ruşii au început să practice jocuri de-a şoarecele şi pisica cu vasele şi avioanele americane, prima oară dela războiul rece.

Preşedintele Clinton a plecat dela Istanbul la Atena. Aici a fost organizată, de către peste 5.000 de tineri comunişti, o violentă demonstraţie anti-americană. Demonstranţii au vandalizat magazine şi bănci, aruncând cu bombe incendiare în confruntările cu poliţia. Au fost arse steaguri americane. Atmosfera anti-americană se datorează pe de o parte simpatiei pentru Serbia, pe de altă parte credinţei că Statele Unite ar favoriza Turcia în dauna Greciei.

Statele Unite au cerut în repetate rânduri Greciei să neutralizeze gruparea teroristă de stânga *17 Noembrie*, care a ucis cinci Americani, dar oficialii greci au replicat că orice sugestie care ar putea fi interpretată ca o ploconire în faţa cererilor americane ar pune guvernul într'o poziţie jenantă. *"E o chestie de demnitate"*, a spus un oficial. Semnarea unui acord de cooperare împotriva terorismului este criticată de naţionaliştii din parlament care consideră că ar trebui să se facă schimburi de informaţii secrete care ar putea ajunge în mâinile Turcilor. Cu o astfel de mentalitate te întrebi, ce caută Grecia în NATO?!

Cu totul alta a fost primirea Preşedintelui Clinton la Sofia, primul preşedinte american care a păşit pe pământul Bulgariei. El a fost aclamat de zeci de mii de Bulgari cărora le-a promis că SUA le va acorda ajutor economic, politic şi militar. Preşedintele Clinton s'a întâlnit cu Preşedintele Bulgariei Petar Stoinov.

CINE ÎL VA ÎNLOCUI PE ELŢÎN ?

CARE ESTE MIZA RĂZBOIULUI DIN CECENIA ?

Pentru Boris Berezovski, Alexandr Lebed reprezintă ultima şansă de supravieţuire. Cu orice altă variantă la preşedinţia ţării - Putin, Primakov etc. - actualul anturaj prezidenţial toc-mindu-se pentru propriile sale garanţii, poate să-l sacrifice pe Berezovski, dat fiind numeroasele sale dosare penale şi aventurismul politic.

Jocul *"de-a Lebed"*

Politicienii Kremlinului l-au remarcat pe comandantul armatei a 14-a din Transnistria în anul 1992. Atunci Alexandr Lebed, cu ajutorul trupelor sale, a înnăbuşit războiul moldovo-transnistrian (cu toate că adevăratul conducător al acelei operaţiuni a fost generalul Vorobiev care a evitat camerele de luat vederi).

Făcând primii săi paşi pe scena politică, la întâlnirea cu ziariştii, la care întâmplător au participat Nichita Mihalkov şi Gheorghii Jjenov, Lebed a spus: *să nu mă fotografiaţi, am fruntea de pitecantrop"*.

Răspunzând la salutul lui Jjenov, el a spus netamnesam: *"Şi eu vă doresc să violaţi o femeie la o sută de ani"*. Acest răspuns a extaziat publicul prezent. Artistul stupefiat n'a găsit ce să spună şi a bălmăjit ceva neclar legat de nevasta sa.

Comportarea neobişnuită, un umor netradiţional şi indiscutabila carismă au produs la Kremlin o puternică impresie şi au dus la chemarea generalului la centru, deşi ea s'a dovedit a fi apoi nu prea reuşită.

Acum, lui Lebed, aflat în îndepărtatul Krasnoiarsk, i s'a făcut dor de camerele de televiziune din capitală, aşa că el s'a hotărît să-şi facă simţită prezenţa. Între prima şi cea de-a doua explozie care a avut loc în Moscova, el a spus unui ziarist francez că a cam venit timpul ca ţara să fie condusă de un general şi că în curând el va fi chemat la Moscova din nou, pentrucă nu mai este nimeni în stare să rezolve problemele Caucazului de Nord.

După o săptămână, Boris Berezovski, patronul politic al generalului, a spus la TV că Lebed este unul dintre oamenii necesari ţării. Concluziile care pot fi trase sunt următoarele: această acţiune informaţională a fost coordonată, iar Berezovski n'a renunţat la ideea reîntoarcerii lui Lebed în sfera marii politici şi încercării de a-l face preşedinte, indiferent de eforturi.

Jocul *"de-a Lebed"* este o preocupare mai veche a lui Berezovski. Interlocutorul din guvern al revistei *"Profil"* face următorul raţionament: *"Berezovski l-a ţinut pe <teribilul> Lebed drept o rezervă pentru situaţii extraordinare.*

Acum, când posibila introducere a stării de urgenţă coincide în timp cu începutul lansării candidaturii Kremlinului la preşedinţie, Berezovski îl împinge şi pe Lebed să apară în postura de candidat, cu eventuala aşezare intermediară în fotoliul de premier ori în cel de vicepremier, care să se ocupe de structurile de forţă. Însă astăzi, dată fiind situaţia existentă şi starea de spirit a societăţii, împotriva lui Lebed lucrează acordul cu Cecenia, semnat de el în 1996, acord care, în esenţă, a dus până la urmă la exploziile din Moscova, războiul din Daghestan şi cel recent din Cecenia. Acum acest acord s'a prăbuşit şi poate să-l înmormânteze şi pe Lebed ca politician, dacă în ţara sa se va forma părerea generală că el este un trădător, că a vândut Rusia şi a semnat un acord care n'a rezolvat nici o problemă şi chiar a dus la apariţia altora".

O astfel de campanie a şi început. În ziua de 15 Septembrie, Premierul Putin, vorbind în Duma, fără să rostească numele generalului, a spus despre acordul cu Cecenia ceva asemănător cu ce am menţionat mai sus. Deputaţii au înţeles totul perfect şi au aprobat unanim cuvintele premierului (este de remarcat că Lebed n'are nici un om al său în Duma).

Lebed nu este agreat nici de Serviciile Federale de Securitate, nici de MAI, iar în Ministerul Apărării este considerat un parvenit. Cu toate talentele sale, n'a terminat Academia Marelui Stat Major, iar elita militară rusă este obligată să aibă această diplomă. Având în vedere toate acestea, Lebed poate fi folosit de Kremlin doar pe post de ultimul pai. Faptul că printre sprijinitorii lui dela Kremlin se numără doar Boris Berezovski, aflat în semidizgraţie, şi şeful administraţiei prezidenţiale Alexandr Voloşin, spune multe. Ceilalţi membri ai echipei dela Kremlin tind să-l susţină pe Putin, dar nu scapă din vedere nici posibilitatea unei eventuale înţelegeri cu Primakov. Ei nu prea au încredere în Lebed, care este capabil de acţiuni imprevizibile, fiind în stare să lase pe toţi baltă şi să încerce să-şi facă propriul joc.

Să crapi, dar să ţii asul

Lebed înţelege totul foarte bine. Dar totodată el ştie că succesorul *"oficial"* al lui Elţîn, Vladimir Putin este un om destul de străin pentru *"familie"*, iar lui Primakov cei dela Kremlin se cam tem să-şi încredinţeze viitorul. Afară de aceasta, pentru freneticul Berezovski, Lebed este ultima şansă de supravieţuire, ceea ce este foarte important.

Cunoscând toate acestea, Alexandr Lebed îşi permite să se comporte lejer atât faţă de prerşedinte, cât şi faţă de Berezovski. Despre Boris Elţîn, dela general n'ai să auzi nici un cuvânt bun. Cu Berezovski este mai complicat. Aici este vorba de bani. Iar cu banii Lebed stă prost, afară de vistieria sărăcăcioasă a administraţiei ţinutului, guvernatorul din Krasnoiarsk n'are nimic. El n'a reuşit să-şi subordoneze nici *"Nichel din Norilsk"*, nici cărbunele, nici aluminiul local. Singurul lucru ce i-a reuşit în acest domeniu este realizarea unor împrumuturi dela unele bănci ruseşti şi străine. Dar aceste credite nu sunt aprobate de Duma regională şi atârnă în aer. Dar şi aici Lebed ţine asul, simţind că este nevoie de el. Un interlocutor al revistei *"Profil"* din cercurile de afaceri din Krasnoiarsk a spus: *"Nu de mult a venit la Krasnoiarsk Berezovski şi i-a spus lui Lebed că ar trebui să facă un bloc preelectoral"*, *<Bărbaţii> în frunte cu el, promiţând să încerce să atragă în acest bloc pe Rossel şi Nazdratenko ca să aibă mai mulţi oameni în parlament"*. Lebed a răspuns: *"De acord. Cinci sute de milioane"*. Berezovski: *"Ştii, eu am bani, dar ceva mai puţin"*. Lebed: *"Mai puţin? Poftim. Ţi-l dau pe Lebed din Hakasia"* (fratele mai mic al lui Alexandr Lebed, Alexei, care este şeful Republicii Autonome Hakasia).

S'a întors şi a plecat.

Şi nu s'a întâmplat nimic. Berezovski continuă să vorbească la TV pe tema cât de necesar este generalul şi, conform informaţiilor dela Kremlin, încearcă cu insistenţă să convingă familia prezidenţială că Lebed este singurul şi inegalabilul candidat la preşedinţie din partea Pieţii Roşii. Interlocutorul revistei dela Kremlin a remarcat că din cauza rămăşiţelor de încredere în Berezovski suprapuse cu tradiţionala neîncredere în privinţa lui Lebed, fiica preşedintelui, Tatiana Diacenko a suferit o confuzie, o dedublare temporară şi timp de două zile s'a aflat din această cauză în criză de isterie.

Barba Bunicii

Aşa că, până când Berezovski se va afla în apropierea Kremlinului, cartea lui Lebed se va juca. Şi, după cum spune interlocutorul revistei *"Profil"* din administraţia prezidenţială, Kremlinul îl păstrează pe Lebed în rezervă în mod serios.

În momentul de faţă în principal se mizează pe Vladimir Putin, pentru care se şi crează condiţii maximale. Dar dacă între timp mai intervine ceva, poate fi chemat Lebed pe post de pacificator.

Într'adevăr, fără o nevoie transingentă Boris Elţin nu prea doreşte să-şi cedeze locul cuiva care să aibă grijă de susţinerea stării de urgenţă. Preşedintele poate foarte bine să se îmbolnăvească şi să predea frânele puterii pe timp de boală lui Putin, verificându-şi cu aceastâ ocazie potenţialul succesor. Dacă Putin nu va face faţă, dacă Kremlinul va hotări defintiniv să nu facă alegerile parlamentare în Decembrie, dacă anturajul prezidenţial nu va face între timp o înţelegere cu E. Primakov, care nu a pierdut speranţa să convingă *"familia"* că el şi numai el şi nimeni altul este cel mai bun garant al intereselor ei în perioada postelţînistă, atunci pe timp de iarnă Elţin va putea să-l cheme pe Lebed.

Dacă se va ivi nevoia să introducă starea de urgenţă pentru anularea sau amânarea alegerilor parlamentare, în ambele variante, menţionate mai sus, există posibilitatea introducerii ei. Dar, în Rusia se poate ridica pentru o zi starea de urgenţă.

Însă aici avem de-a face cu o problemă. Faţă de Alexandr Lebed există prea mulţi *"dacă"*... Dacă Lebed n'ar fi avut o legătură cu fata lui Boris Berezovski, dacă el n'ar fi semnat la vremea respectivă un acord de pace cu Cecenia, dacă anturajul prezidenţial n'ar fi speriat de faptul că el este imprevizibil, atunci Lebed ar fi putut zbura chiar acum din Krasnoiarsk şi să aterizeze la Kremlin. Dar cum îi place să spună generalului: *"Dacă bunica ar fi avut barbă, ea ar fi fost bunic"*.

Inessa SLAVUTINSKAIA
Revista *"Profil"*, 20 Sep.1999

EFEMERIDE

DUPĂ ZECE ANI

Aş fi vrut ca pentru acest număr să scriu despre Crăciunul copilăriei, despre ultimul Crăciun dobrogean al României, despre Crăciunul din închisori şi din Exil, despre Crăciunul nostru ortodox şi despre *"crăciuniţele"* de music-hall cu care ne sufocă posturile de televiziune, inundând Sfânta sărbătoare a Naşterii Domnului cu reclame de *"Merry Christmas"* şi *"Happy New Year"*.

Mi-am adus aminte însă de neuitatul Crăciun de acum zece ani. Pe data de 22 Decembrie mă aflam în studioul postului de radio *"Europa Liberă"* din New York, fiind invitat să transmit un colind pe care îl făcusem pentru cei din ţară. Comentam acolo cu Dl. Justin Liuba, evenimentele care se desfăşurau în tempo rapid în Europa şi ne întrebam, cum vor evolua ele în România, după cele ce s'au întâmplat la Timişoara.

Când m'am întors acasă, soţia mea îmi spune că în România se întâmplă ceva deosebit. La televizor s'a transmis mitingul din Piaţa Palatului, Ceauşescu a început să vorbească, s'a auzit un vuiet care l-a lăsat perplex şi cineva l-a tras de pe balcon în cameră, după care transmisia s'a oprit.

Ca legaţi de nişte fire invizibile, toţi Românii aflaţi la New York aflaseră în timp record evenimentul. Zbârnâiau telefoanele, posturile de radio străine erau căutate cu înfrigurare, iar canalele de televiziune erau căutate pe toate lungimile. Curând au început să apară imagini din Bucureştiul în mişcare şi întreaga lume îşi îndreptă atenţia spre România. Timişoara, Braşov, Sibiu, Bucureşti, erau nume de oraşe care apăreau, unele pentru prima dată, în faţa ochilor şi a auzului a milioane de oameni de pe toate continentele.

Revolta Românilor a eclipsat pentru moment, marele eveniment al dărâmării Zidului Berlinului. Românii se îmbrăţişau frăţeşte pe străzi. Veneau doamnele cu ceai pentru tinerii care parcă răsăriseră din pământ cu elanul lor. Cine i-a pregătit? Cine i-a chemat?

Nimeni, decât instinctul lor de revoltă împotriva unei tiranii ajunsă la apogeu, care trebuia dărâmată. *"Ceauşescu, Anul Nou, / il va face în cavou"*, era sloganul care apărea pe ziduri, pe afişe, în staţiile de metrou şi peste tot...

Dacă entuziasmul de atunci şi orientarea spre libertate şi democraţie pornită în acele zile ar fi continuat în ritmul lor normal, astăzi România ar fi fost cea mai înaintată ţară din fostul lagăr comunist. Dacă!...

Privim înapoi şi nu ne vine a crede. Cum a fost posibil ca din sfânta revoltă de atunci, acum, după zece ani să se manifesteze în România pentru nişte revendicări sociale cu portretul lui Ceauşescu?

Unde sunt miile de oameni care îşi aruncau carnetele de partid în foc şi scuipau pe chipul lui Ceauşescu? Ce cataclism interior a distrus sufletul Românului, de a ajuns ca vai de el?

Concluziile care pot fi trase după cei zece ani dela înlăturarea lui Ceauşescu, sunt pline de pesimism:

1. Comuniştii români nu s'au gândit nici o clipă la prăbuşirea comunismului, ci doar la înlăturarea lui Ceauşescu. Iliescu, Petre Roman, Silviu Brucan, Bârlădeanu, Verdeţ şi toată gaşca de anti-ceauşişti, au fost şi au rămas comunişti de tip stalinist, iar toate manevrele lor de după Decembrie 1989, sunt acte de diversiune, pentru menţinerea pe cât posibil a unui *"statu-quo"* ante.

2. Opoziţia română nu a fost pregătită pentru o răsturnare de regim, iar intrarea ei în legalitate nu a fost decât un act de întărire a comuniştilor care au preluat puterea, pentru a le justifica afirmaţia lor că în România a luat fiinţă o democraţie pluralistă.

3. În perioada 1990-1996, Opoziţia nu a fost în stare să se unească decât într'o hibridă formulă de Convenţie Democrată, puţin viabilă, plină de contradicţii şi lipsită de cadre de conducere. Mezalianţa cu Petre Roman a fost fatală CDR, şi poate duce la dispariţia de pe arena politică românească a pretinselor partide istorice, lipsite şi de programe şi de oameni de conducere.

4. Perspectiva unei reveniri la guvernare a PDSR şi a lui Iliescu în fruntea statului român, ar fi actul de sinucidere colectivă a României, ajunsă la decadenţa sectei John Jones din Guyana.

România se găseşte în cea mai grea situaţie politică dela crearea statului român modern depăşită doar de nefastul an 1940, când grandomania unui rege scelerat a redus suprafaţa ţării, cu o treime din totalul ei.

Lipsită de aliaţi, atacată de duşmanii din exterior şi măcinată de sărăcie şi corupţie în interior, Ţara Românească intră destul de vlăguită în anul 2000 şi aceasta pentrucă oamenii ei politici nu au avut curajul să taie cu bisturiul nodulul canceros al comunismului.

Poporul român este chemat în anul care vine, la cel mai greu examen în acest sfârşit de veac şi de mileniu. Pe cine va alege de acum într'un an să conducă destinul Neamului Românesc? Va fi poporul român salvatorul propriului său destin?

Noi credem încă în trezirea, înţelepciunea şi puterea lui de a birui toate obstacolele şi capacitatea sa de supravieţuire.

Zahu PANĂ

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor, se pot face după cum, urmează:

• Din Canada şi U.S.A., se pot face *"Cec Poştal"* (Money Order) sau *"Cec Personal"*.

Din Europa şi alte continente, prin *"Mandat Poştal"* sau *"Cec Internaţional"* pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

• Nu garantăm apariţia articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacţia nu doreşte să intervină cenzurând prin forţa împrejurărilor, textele supradimensionate.

•Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.

•Reproducerea articolelor este interzisă fără menţionarea sursei.

CRONICA IDEILOR

PROBLEMA GENERAŢIILOR ŞI TINERETUL

—Ion BOIERU—

Problema generaţiilor şi a raporturilor dintre bătrâni şi tineri nu s'a mai ridicat la nivelul unor discuţii şi dispute publice, de multă vreme, în cultura românească: nu a apărut de-a lungul celor 50 de ani de dictatură comunistă. Totul era şablonat după dicteurile partidului comunist din ţară. Odată cu ruptura din Decembrie 1989, această problematică a apărut la suprafaţă, ca un fapt firesc al unei societăţi, care dispune de un minim de libertate, ceea ce nu era cazul cu aşa-zisa societate comunistă în curs de dezvoltare. În spaţiul istoric al lumii comuniste, nu existau libertate şi fenomenele obişnuite ale societăţilor omeneşti.

Din 1990 şi până astăzi, încetul cu încetul, şi-au făcut apariţia semne pregnante de o creştere a unor diferenţieri de vederi, atitudini şi orientări, între generaţiile mai vechi şi cele mai noi, care nu mai erau influenţate de lumea veche a ideologiei marxiste. Aşa au avut loc manifestările din Piaţa Universităţii, cărora le-a pus capăt guvernarea din perioada preşedinţiei lui Iliescu, cu brutalitate, forţă şi mistificare a realităţilor care au dus la apariţia acestei confruntări a tineretului universitar. Conflictul era pur ideologic. Tineretul revoltat, în bună parte nu fusese format la şcoala marxistă şi aspira spre alte idealuri şi spre o mai largă libertate de manifestare. Tineretul ţării avea o nouă optică, care nu coincidea cu ceea ce îi oferea neo-marxismul nomenklaturii lui Iliescu. Duritatea cu care a reacţionat nomenklatura lui Iliescu a evidenţiat caracterul profund al unui nou marxism, prin care de fapt s'a curmat pentru următorii ani entuziasmul tineresc şi s'au împiedicat şansele de refacere a climatului de quasi libertate al societăţii care a înlăturat dictatura lui Ceauşescu, căci domnia marxistă a fost de o perversiune aproape neîntâlnită în viaţa românească.

Un fenomen similar s'a întâmplat după Primul Război Mondial, cu diferenţe caracterizate de momentul istoric în care apărea conflictul de generaţii şi de orientare ideologică. Între cele două momente există diferenţe şi similarităţi. După 1918, ţara devenise centrul celor mai diverse tendinţe, care tindeau să influenţeze procesul de devenire socială şi politică după realizarea Marei Uniri a României. Tineretul avea dreptul de a face alegerile pe care le credea de cuviinţă. După prăbuşirea dictaturii lui Ceauşescu, tineretul român nu a avut dreptul la alegere; i-a fost interzis de nomenklatură. După 1918, bolşevismul sovietic încearcă să pătrundă în România şi să o înglobeze Imperiului Moscovit. În ciuda unor manipulaţii, interne şi internaţionale, această acţiune nu a reuşit, pentrucă tineretul şi-a alcătuit o forţă formidabilă, care a rezistat până la alianţa nefastă între ţările occidentale şi Rusia Sovietică ce a contribuit la pătrunderea comunismului în spaţiul unei bune părţi din Europa şi a ameninţat lumea întreagă cu dominaţia comunismului moscovit.

După înlăturarea dictaturii comuniste din România, era foarte normal să se revină la formele specifice de existenţă din Ţară, care existau anterior ocupaţiei bolşevice adusă de trupele sovietice. Ori, rămăşiţele comuniste, acumulate în nomenklatura lui Iliescu s'a opus oricărei refaceri a ţării cu excluderea principiilor marxiste. Şi Iliescu a reuşit să menţină dominaţia marxismului într'o ţară care o refuza, prin însăşi structura ei ţărănească şi religioasă cu alte condiţii spirituale decât cele impuse de un regim dictatorial şi străin de etnogeneza românească.

Conflictul cu neomarxismul de tip Iliescu a devenit din nou un conflict ideologic, cu tineretul român, care nu vroia să mai aibă legături cu ideologia marxistă, care nu avea nici o contingenţă cu aspiraţiile nomenklaturii, ci dorea să-şi ia avântul spre forme de viaţă specific româneşti, şi nu importate.

Noii guvernanţi, după alegerile din 1996, nu au avut intuiţia de a surprinde starea de lucruri şi nici pregătirea pentru a inspira tineretului o nouă orientare şi încredere, şi, pe de altă parte, infiltraţiile comuniste în toate cotloanele de viaţă publică au avut grijă să oprească orice proces de refacere morală a ţării şi de pedagogie naţională a tineretului. Pedagogia naţională era necesară pentru a îndruma tineretul pe o cale de pregătire superioară, de a înţelege cât mai curpinzător istoria poporului român, idealurile, caracteristicile sale şi legile cugetului moral, care l-au călăuzit în decursul istoriei sale.

Guvernarea de după 1996 este expresia unei coaliţii care, ca toate coaliţiile, este hibridă şi incoerentă. Ea nu poate face o pedagogie unitară a tineretului.

Tineretul este chemat să se descurce singur. Cu propriile lui mijloace. Şi are obligaţia de a ieşi în arenă, în mod imperativ, căci ţara are nevoie de contribuţia lui. Până acum nu a făcut prea mult, căci nomenklatura lui Iliescu l-a desciocălat bine de tot, încât numai în ultima vreme şi-a revenit într'o oarecare măsură, pentru a-şi cere drepturile materiale de existenţă. Acest lucru l-a făcut cam neîndemânatec, căci acţiunilor sale i-au lipsit o bună parte din organizarea manfestaţiunilor şi mai cu seamă unitate, care singură are putere şi succes. Centrele studenţeşti ar trebui unite, ca să poată avea eficacitate solicitările lor.

În orice caz, a fost un lucru bun că au ieşit în arenă. Astfel vor avea o bună ocazie să-şi definească personalitatea, să-şi fixeze bine idealurile şi să-şi stabilească strategiile de care au nevoie în afirmarea lor pe plan naţional.

Dinspre clasa politică de azi, nu se poate prevedea nici un fel de ajutor - pedagogic, economic, intelectual, politic sau moral - şi în cazul acesta, tineretului, în special cel universitar nu-i rămâne decât să se ajute singur. Tineretul român trebue să scormonească în adâncurile subconştientului colectiv, care vine de departe, dela strămoşi, pentru a identifica năzuinţele realizărilor majore ale idealurilor naţionale.

Pentru aceasta, tineretul trebue să se rupă de vălmăşagul de tendinţe care urmăresc să influenţeze orientările şi strategiile acţiunilor studenţeşti. O ligă sau o Uniune Naţională are nevoie de independenţă şi unitate de lucru. Nici asociaţia cu Sindicatele nu le-ar putea ajuta, ci, dimpotrivă le-ar putea încurca socotelile, căci obiectivele naţionale sunt diferite. Sindicatele au un domeniu delimitat de activităţi, care nu se suprapun cu obiectivele tineretului universitar, de tonalitate academică şi respiraţie naţională. În orice caz, o Uniune a tineretului Universitar nu se poate lăsa influenţată de mediile de incompetenţă şi mediocritate.

Sunt câteva puncte de sprijin în orientarea lor, pe care studenţii au datoria să le ia în seamă. Aşa ar fi istoria activităţilor studenţeşti din trecut, realizările lor majore, eşecurile lor şi platformele lor de lucru.

Ca ideologie călăuzitoare, ei vor desprinde din frământările vremii, din dezbaterile istorice, din tendinţele europene şi mondiale, care să fie îngemănate cu elementele fundamentale ale tradiţiilor româneşti ce s'au dovedit valabile pentru existenţa istorică a poporului român până la răvăşirea pe care au făcut-o comuniştii barbari şi asiatici. Deci, să se revină la izvoarele autentice ale spiritualităţii creştine şi româneşti. Prin dragoste de neam şi prin credinţa creştină, tineretul va descoperi tezaurul naţional care să-i îndrume paşii către realizări majore, care vor depăşi tot ce s'a creat în trecut, şi vor demonstra că neamul românesc şi-a revenit din subteranele istoriei unde a fost aruncată de hoardele bolşevismului. Şi că naţia este în stare să împlinească idealurile morale care duc lumea românească spre întemeierea unei puternice comunităţi morale, spre cinstirea lui Dumnezeu şi a rânduielii creştine.

Dacă tineretul român se va întoarce la Nicolae Bălcescu, la Mihail Kogălniceanu, la Mihai Eminescu şi la spiritul generaţiei care a făcut Marea Unire din 1918, el va deveni un tineret luminat şi va dispune de un potenţial uriaş de creaţie spirituală şi culturală.

THE ROMANIAN VOICE /LA VOIX ROUMAINE

pentru orice schimbare de adresa, anuntati redactia ziarului cu cel putin 4 saptamâni înainte.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/ Nr. .....

ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....

CODUL POŞTAL.....ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $ 50 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$ 40 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$ 35 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)

NOTE ŞI COMENTARII

ROMÂNOFOBIA

Cei peste 60 de ani de dictatură din România au dus la o gravă mutaţie în gândirea şi simţirea multor cetăţeni ai României, dar ce este mai grav, a fost inoculată - în mod deosebit de către ocupaţia comunistă a ţării - gândirea antiromânească la o scară îngrijorătoare.

Asasinarea în închisori a elitei româneşti de către cuplul Carol II - Armand Călinescu, batalioanele de *"reabilitare"* trimise pe front la moarte sigură de Antonescu, şi exterminarea în lagăre de muncă forţată, mine şi închisori a tot ce mai rămăsese în viaţă din apărătorii valorilor româneşti, de către comunişti, a pecetluit pe mulţi ani decapitarea elitei şi a valorilor româneşti.

Generaţiile născute după aceste mari hecatombe, au fost obligate să asimileze o altă educaţie, cu vădite tendinţe anticreştine, antiumane şi antiromâneşti, conduse de firul roşu al urei de clasă şi al luptelor fratricide.

Adevărata elită românească îngropată de vie în închisori sau omorîtă şi aruncată în gropi comune, a fost înlocuită cu o şleahtă de indivizi alogeni, adusă cu tancurile de ocupaţie moscovite, sau dintre alţii stabiliţi mai de mult în ţară, iar marea masă de executanţi a fost recrutată din tot ce era mai josnic şi pervertit în România şi din fanaticele minorităţi care urau tot ce era românesc. Odată pusă la punct această organizare funestă, năvălirea ei peste tezaurul spiritual şi material al ţării a trecut cu toate calamităţile ei, lăsând în urmă pârjol, lacrimi şi suferinţe. Când totul părea iremediabil pierdut, a venit acel memorabil an 1989, care a reuşit să pună punct nimicitoarei lave roşii pornită din craterul Kremlinului.

După Revoluţia Tineretului din România se părea că totuşi ţara s'a trezit din *"somnul de moarte"*, dar nu a fost aşa. S'au eliberat numai cei care s'au dus la moarte scandând *"vom muri dar vom fi liberi"*, dar spectatorii măreţului spectacol au rămas în vechea cloacă a lui *"Nu mă bag"*, pentru ca şobolanii ascunşi prin văgăuni după zguduirea din Decembrie '89, să iasă din nou la lumină, schimbându-şi părul roşu al internaţionalismului proletar cu cel al globalismului capitalist sub care atacă din nou temelia românismului.

De câtva timp, tema de predilecţie a vechilor comunişti deveniţi noi mondialişti, este teama de românism şi de aici ura împotriva naţionalismului românesc, manifestată vehement sub teza ***Românofobiei***.

Atât în interiorul ţării cât şi în afara României, elemente centrifuge se manifestă zgomotos împotriva României. Este acest fapt un complot dirijat sau simple oportunisme?

În ***Transilvania***, un individ îşi manifestă ***Românofobia*** cu - foarte curios - mijloace de difuzare scrise şi vizuale, pentru crearea unei autonomii a Transilvaniei.

La Iaşi, un alt ***românofob*** a înfiinţat un ocult partid al moldovenilor.

În ***Basarabia***, ***Românofobia*** alimentată de Ruşi a atins cote primejdioase: Snegur, Lucinski, Sturza şi multe alte personalităţi şi figuri politice promovate în fruntea *"Republicii Moldova"*, sunt de o ***Românofobie*** atroce.

Un grup de Aromâni rătăciţi prin Vestul Europei, stipendiat şi de Iosif C. Drăgan, este ghidat de o ***Românofobie*** oportunistă, fără o bază reală.

În America, datorită faptului că Episcopul Nathaniel nu a fost în stare să înveţe limba română, în cadrul Episcopiei dela Vatra Românească se duce o politică ***Românofobă***, cum nu a existat nici pe timpul comunismului.

Dintre cei noi imigranţi în Lumea Liberă pe timpul comunismului, socotiţi victime ale teroarei roşii, pentrucă nu puteau să se manifeste liber în ţară, cei mai mulţi şi-au schimbat numele românesc, iar în familie refuză să mai vorbească româneşte, refuzând să-i înveţe pe copii limba natală.

Mai grav este faptul că pentru cele mai multe cazuri dintre cele enumerate mai sus, manifestări românofobe care apar la lumina zilei, guvernul român, nu doar că nu ia nici o măsură de apărare a intereselor româneşti, dar încurajează aceste forţe centrifuge, dându-le acces liber la mijloacele de difuzare scrise, audio şi video. Cazul nerușinării cu care se manifestă ne-Românul Gabriel Andreescu, sau cel al manualului de istorie pentru clasa a XII-a sunt notorii. Mai mult decât toleranţa apariţiei unui asemenea manual, este ghidarea dată de Ministerul Educaţiei pentru redactarea unor asemenea manuale de istorie pentru licee, care este de-a dreptul scandaloasă în ceea ce priveşte educarea tinerei generaţii.

Este oare atât de mioapă conducerea dela Bucureşti încât de dragul unei ipotetice primiri în NATO şi în Comunitatea Europeană să sacrifice întreaga ţară pentru a deveni o *"Republică Federală"* cum trâmbiţează duşmanii României, sau România este victima unui complot internaţional combinat cu o activitate subterană internă?

În primul caz conducerea României n'a învăţat nimic nici până acum, după dezastruosul Tratat semnat cu Ucraina, nimic din înţelepciunea poporului cu *"vrabia din mână pe cioara de pe gard"*, iar în al doilea caz, al unui complot internaţional ocult, ce măsuri a luat pentru a nu se trezi cu o Kosovo rediviva în Arcul Carpatic?

Românofobia nu este o modă nici o glumă, iar la anul vin alegerile...

George AUGUSTIN